

Liahona

**Ekteskap i vår
himmelske Faders
plan, s. 16–33**

**Generalkoneranse –
den er for deg, s. 4, 14**

**Velsignet ved Personlig
fremgang og Plikt
overfor Gud, s. 46–57**

**En åndelig fest under
søndagsmiddagen, s. 66**

*Jesus som tolvåring i templet,
av Carl Heinrich Bloch*

*«[Josef og Maria] fant [Jesus] i templet.
Der satt han midt blant lærerne og hørte
på dem og spurte dem.*

*Og alle som hørte ham, var forundret
over hans forstand og over de svar han ga.*

*Da de så ham, ble de forundret, og
hans mor sa: ... Se, [vi] har engstet oss og
lett etter deg.*

*Og han sa til dem: Hvorfor lette dere
etter meg? Visste dere ikke at jeg må være
i min Fars hus?» (Lukas 2:46–49; se
Lukas 2:46, fotnote c; fra Joseph Smiths
oversettelse).*

BUDSKAP

- 4** Budskap fra Det første presidentskap: Generalkonferansen – ingen ordinær velsignelse
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7** Besøkende lærerinnens budskap: Styrk familier ved økt åndelighet

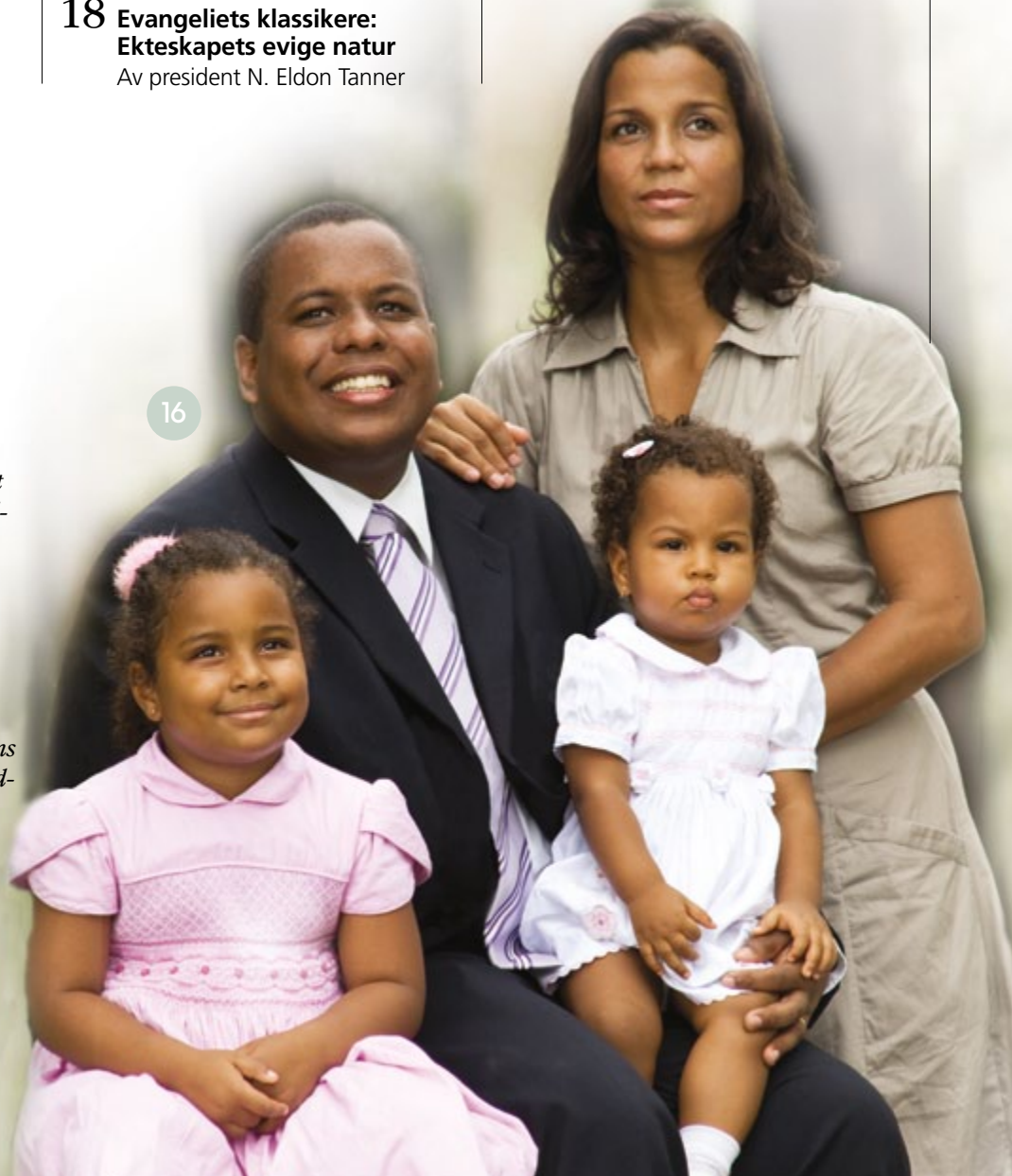
HOVEDARTIKLER

- 14** En generalkonferanse bare for meg
Av Ann Singleton
Fra begynnelse til slutt ble jeg trøstet og følte at jeg var den eneste tilstede.
- 22** Litt himmel på jorden
Av eldste Robert D. Hales
Tempel ekteskap inngås på et sted. Celestiale ekteskap skapes gjennom et helt liv.
- 28** Gi Gud anledning til å velsigne oss
Av Michael R. Morris
Det unge voksne opplever i Argentina, viser at vår lydighet gir vår himmelske Fader anledninger til å utøse velsignelser – og det gjør han.
- 34** Hjelpeforeningens historie: Et blikk på Herrens visjon for sine døtre
Av Julie B. Beck
Ved å studere Hjelpeforeningens historie lærer søstre om sin nødvendige rolle i vår himmelske Faders plan.

AVDELINGER

- 8** Små og enkle ting
- 10** Tjeneste i Kirken: Kvalifisert gjennom tjeneste i Kirken
Av Alice A. Lewis
- 12** Vi taler om Kristus: Finn fred i urolige tider
Av eldste Per G. Malm
- 16** Hva vi tror på: De beseglende ordinanser binder familier sammen for evig
- 18** Evangeliets klassikere: Ekteskapets evige natur
Av president N. Eldon Tanner

- 20** Våre hjem, våre familier: Hvordan skape mitt evige ekteskap
Av Rosana Pontes Barbosa Neves
- 38** Sagt av siste-dagers-hellige
- 74** Nytt fra Kirken
- 79** Ideer til familiens hjemmeaften
- 80** Til vi ses igjen: Templets velsignelser nå og for evig
Av Stacy Vickery

42

42 Mot til å tjene

Forbereder du deg til å reise på misjon? Finn ut hvordan andre unge voksne overvandt den motstand som ofte følger et godt valg.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Besøk Peru.

46 Våre familiers personlige fremgang

Av Hillary Slaughter og Elyssa J. Kirkham

Personlig fremgang er normalt personlig. Men for to unge kvinner i Ukraina omfattet Personlig fremgang familier.

49 Ett ord og en leksjon for hele livet

Av Heather Wrigley

Hvorfor følte jeg meg ikke bedre etter å ha sagt ordet? Verdinormen integritet var mitt svar.

50 Er jeg et Guds barn?

Av Valarie Schenk

Å få et vitnesbyrd betydde også at jeg måtte anerkjenne min guddommelige natur.

52 Lære, handle, dele

Av Adam C. Olson

Hva har Plikt overfor Gud og en japansk kampsport felles? Tre enkle ord.

54 Plikt overfor Gud sammen med far

Av Paul VanDenBerghe

Hjelpen kan være nærmere enn du trodde.

55 Jeg ringte til quorumet

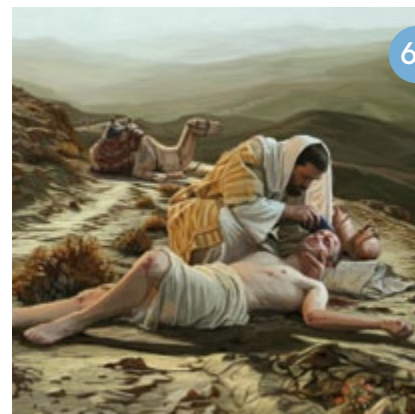
Av Mark Tensmeyer

Jeg kjente ikke prestene i mitt quorum veldig godt, men da jeg trengte hjelp, tok jeg en sjanse.

56 Et større mål

Av Nereida Santafe de Salinas

Enhet, aktivisering og vennskap var våre større mål. Å glede seg over lekene var bare en bonus.

68

58 Vær en familiebygger

Alle har mer enn én familie. Hver familie trenger din hjelp.

60 Forberedelse til å utføre dåp for de døde

Av Elyssa J. Kirkham

Hva du kan gjøre før, selve dagen og mens du er i templet.

61 Glede over evangeliet

Av eldste Carlos A. Godoy

Da jeg ble en av dem, fant jeg ut hvorfor siste-dagers-hellige er så lykkelige.

62 Vår side

63 En glimrende idé

64 Bring Primær hjem: Evangeliet vil bli forkynt i hele verden

Av Ana Maria Coburn og Cristina Franco

66 Middagsleken

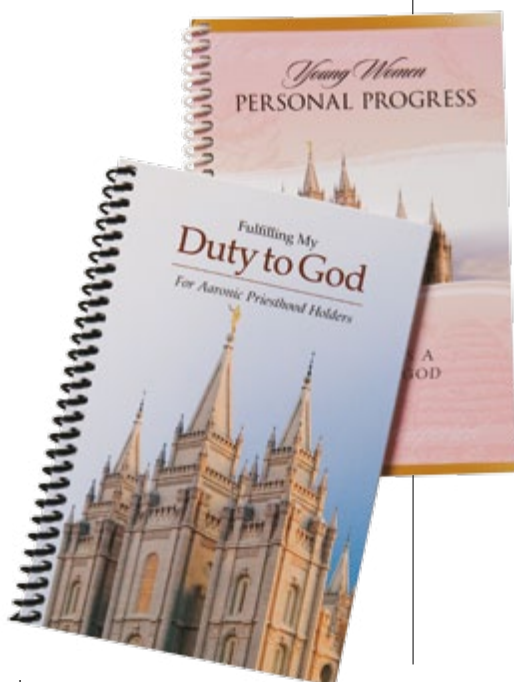
Av Rene Riding

En ny lek – Skriftsitater – blir en søndagstradisjon.

68 Historier om Jesus: Jesus forklarer hvordan man skal behandle andre

Av Diane L. Mangum

70 For små barn

SEPTEMBER 2011 ÅRG. 75 NR. 9
LIAHONA 09689 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle norske
tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr.,
Per G. Malm

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt,
Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown,
Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Oversettelse: Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke Av Sista Dagers Heliga,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

**Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; eller e-post til: liahona@ldschurch.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Asmund H. Hernes

Reistadlia 36

3425 REISTAD

Tlf.: 32 84 25 58

Nyhetsredaktør: Asmund H. Hernes

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, islamsk, bulgarsk,
bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk,
tsjekkisk, dansk, hollandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk,
marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk,
russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog,
tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk.
(Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.
Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til
leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet.
Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført
anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om
opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

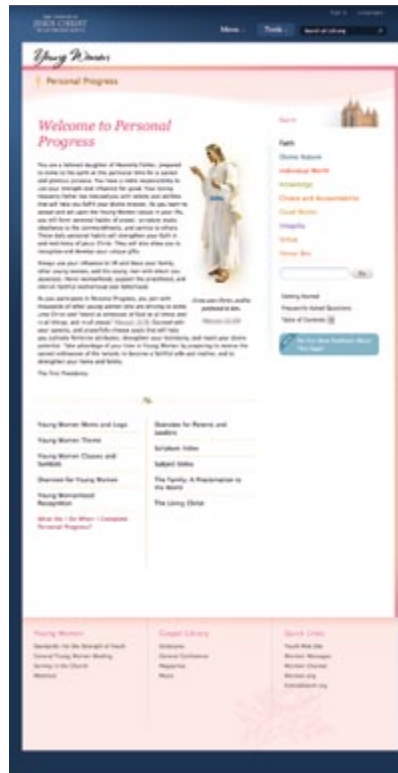
For Readers in the United States and Canada:

September 2011 Vol. 75 No. 9. LIAHONA (USPS 311)
Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer på Internett Liahona.lds.org

FOR UNGDOM

Artiklene for de unge i dette nummeret kan hjelpe tenåringer med
Personlig fremgang og Plikt overfor Gud. Interaktive versjoner og
hjelp med Personlig fremgang og Plikt overfor Gud finner du på
Internett på PersonalProgress.lds.org eller DutyToGod.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på
mange språk på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Aktivisering, 56

Dåp for de døde, 60

Ekteskap, 18, 20, 22, 28, 40

Familie, 7, 8, 16, 46, 54, 58, 80

Forsoningen, 12

Fred, 12

Generalkonferanse, 4, 14

Guddommelig natur, 50

Hjelpeforeningen, 7, 34

Håp, 12

Integritet, 49

Jesus Kristus, 12, 68

Kall i Kirken, 10

Misjonærarbeid, 39, 42, 64, 70

Omvendelse, 61

Ordinanser, 16

Personlig fremgang, 46

Plikt overfor Gud, 52, 54

Prestedømmet, 16, 54, 55, 56

Profeter, 4

Skriftene, 50, 66

Slekthistorie, 38

Språk, 49

Templer, 9, 16, 28, 40, 46, 60,

63, 80

Tiende, 41

Tjeneste, 10, 34, 55, 68

Åpenbaring, 4, 7

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det
første presidentskap

GENERALKONFERANSEN – ingen ordinær velsignelse

Et godt medlem av Kirken snakket med en nabo som ikke tilhørte vår kirke. Da samtalen kom inn på generalkonferanser, spurte naboen: «Sier du at dere har profeter og apostler? Og to ganger hvert år åpenbarer de Guds ord under en verdensomspennende konferanse?»

«Absolutt,» forsikret medlemmet.

Naboen tenkte over dette et øyeblikk. Han syntes oppriktig interessert og spurte så: «Hva sa de under siste generalkonferanse?»

På dette tidspunkt ble det gode medlemmets begeistring for å dele evangeliet med naboen erstattet av forlegenhet. Enda så hardt han prøvde, kunne han ikke komme på detaljene i en eneste tale.

Hans venn fant dette problematisk og sa: «Mener du å fortelle meg at Gud taler til mennesker i vår tid og så kan du ikke huske hva han sa?»

Vår bror følte dette ydmykende. Han lovet seg selv at han skulle huske bedre det som Herrens tjenere uttalte under generalkonferansene.

Vi vet alle hvor vanskelig det er å huske hvert budskap under en generalkonferanse, og jeg er sikker på at vi ikke trenger å bli forlegne om vi ikke husker alt. Ikke desto mindre gis det budskap under hver generalkonferanse som en gave og en velsignelse fra himmelen

spesielt for vår personlige livssituasjon.

Som forberedelse til en generalkonferanse vil jeg gjerne foreslå tre momenter som kan hjelpe oss til bedre å motta, huske og anvende det som Herrens tjenere uttaler.

1. Kirkens medlemmer er berettiget til personlig åpenbaring når de lytter til og studerer de inspirerte ord som blir uttalt under en generalkonferanse.

Når du forbereder deg til en generalkonferanse, oppfordrer jeg deg til å overveie spørsmål du trenger å få besvart. Du kan for eksempel lengte etter rettleiding fra Herren i forbindelse med utfordringer du står overfor.

Svar på dine konkrete bønner kan komme direkte fra en spesiell tale eller fra en konkret setning. Andre ganger kan svar finnes i et ord, en setning eller sang som ikke synes å ha noen forbindelse med spørsmålet. Et hjerte som er fylt av takknemlighet for livets velsignelser, og et oppriktig ønske om å høre og følge rådene vil forberede veien til personlig åpenbaring.

2. Reduser ikke betydningen av et budskap bare fordi det lyder kjent.

Profeter har alltid undervist ved repetisjon. Det er en lov for læring. Du vil høre repetisjon av emner og læresetninger under en generalkonferanse. La meg forsikre deg:

Dette skyldes ikke mangel på kreativitet eller fantasi. Vi fortsetter å høre budskap om lignende saker fordi Herren underviser oss og innprenter i vårt sinn og hjerte visse fundamentale prinsipper av stor evig betydning, som vi må forstå og handle etter før vi kan gå videre til andre ting. En klok bygningsmann legger først grunnmuren før han reiser veggene og taket.

3. Det som blir uttalt under en generalkonferanse, skulle være et kompass som viser oss vei de kommende måneder.

Hvis vi lytter til og følger Åndens tilskyndelser, vil disse ordene være som en *liahona* og lede oss gjennom de ukjente, utfordrende daler og fjell som ligger foran oss (se 1 Nephi 16).

Helt siden verden ble skapt, har Gud oppreist profeter som forkynner himmelens vilje for folket på sin tid. Det er vårt ansvar å lytte til og deretter anvende budskapene som Herren lar oss motta.

Vår barmhjertige og kjærlige himmelske Fader har ikke sviktet og vil ikke svikte sine barn. I dag, så vel som i tidligere tider, har han utpekt apostler og profeter. Han fortsetter å åpenbare sitt ord til dem.

Hvilket fantastisk privilegium det er å høre Guds budskap til hver enkelt av oss under en generalkonferanse! La oss forberede oss godt til denne store velsignelse med guddommelig veiledning som gis av hans utvalgte tjenere.

For dette er ingen ordinær velsignelse. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

- Les artikkelen sammen. Oppmuntre familien til å identifisere noe de vil lytte etter under generalkonferansen.
- For å hjelpe små barn å anvende det president Uchtdorf sier, kan du vise dem en oversikt over generalautoritetene (finnes i konferansennummeret av *Liahona*). La dem få vite at Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum vil tale under generalkonferansen. Oppmuntre barna til å lytte til konferansen og tegne et bilde som kan hjelpe dem å huske hva de har lært. Foreldre kan se conferencegames.lds.org for å finne flere konferanseaktiviteter for barn.

Bra, bedre, best

Av Mary-Celeste Lewis

Under generalkonferansen i oktober 2007 talte eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum om aktiviteter som er «bra, bedre og best». Da han kom til delen om

«overbooking av barn», vred jeg meg litt der jeg satt.

Jeg visste at jeg gjorde for meget. Jeg deltok i skuespill på skolen, tok vanskelige fag og var involvert i flere andre aktiviteter. Jeg hadde ikke vært trofast tilstede på Unge kvinners aktiviteter, og om søndagene stresset jeg med å bli ferdig med hjemmelekser i siste liten. Å øve på instrumenter og redigere skoleavisen var ikke lenger morsomt, men var blitt arbeid.

Eldste Oaks tale fikk meg til å se grundig på timeplanen min. Aktivitetene var gode, men det var for mange av dem. Jeg måtte velge de beste. Da jeg prøvde å avgjøre hvilke aktiviteter jeg skulle gi avkall på, innså jeg at Jesu Kristi evangelium var det beste valget noen kan ta. Jeg satte bønn og skriftstudium øverst på listen, og siden har livet vært jevnere og lettere.

Eldste Oaks lærte meg at når vi *først* gjør det Herren ønsker vi skal gjøre, faller alt annet pent på plass. Hvis jeg studerer Skriftene før jeg spiller kamper eller også før jeg gjør hjemmelekser, vil alt som er viktig bli gjort. Når jeg baserer mitt liv på Herren, istedenfor å tilføye ham som en ettertanke, har jeg opplevd større fred og fremgang.

Nå lytter jeg omhyggelig til veiledningen som blir gitt under generalkonferansen!

BARN

Jeg kan finne svar ved hjelp av generalkonferansen

President Uchtdorf forklarer at hvis vi tenker på noen spørsmål før generalkonferansen, kan Herren tale til oss gjennom sine profeter og apostler under konferansen.

1. Drøft som familie eller klasse hva dere trenger å lære, enten personlig eller sammen. (Eksempel: Hvordan styrker jeg mitt vitnesbyrd? Hvordan skulle jeg takle et problem på skolen?) Skriv ned spørsmålene dine på et papirark eller i dagboken din.
2. I ukene før konferansen kan du tenke på og be om disse spørsmålene.
3. Lytt omhyggelig under konferansen (det kan være en hjelp å skrive notater). Skriv deretter hvordan Herren – gjennom Kirkens ledere – besvarte dine spørsmål.
4. På et annet papirark kan du tegne et bilde av deg selv som gjør det du har lært.

Styrk familier ved økt åndelighet

Studér dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Julie B. Beck, Hjelpeforeningens president, har sagt: «Jeg har utviklet et overveldende vitnesbyrd om den verdi Guds døtre har... Jeg har følt at det aldri har vært et større behov for sterkere tro og personlig rettskaffenhet. Det har aldri vært et større behov for sterke familier og hjem.»

Søstre kan bidra til å skape sterke hjem og familier når de handler ifølge personlig åpenbaring. «Evnen til å kvalifisere seg til, motta og handle ifølge personlig åpenbaring er den aller viktigste ferdighet vi kan erverve oss i dette liv,» fortsatte søster Beck. «Å kvalifisere seg for Herrens ånd begynner med å ønske seg denne Ånden og innebærer en viss grad av verdighet. Å holde budene, omvende seg og fornye pakter som er inngått i dåpen, fører til den velsignelse det er alltid å ha Herrens ånd hos oss. Å inngå og holde templets pakter tilfører også åndelig styrke og kraft til en kvinnes liv. Mange svar på vanskelige spørsmål finnes ved å lese Skriftene, for Skriftene er en hjelp til åpenbaring ... Daglig bønn er også nødvendig for å ha Herrens ånd hos oss.»¹

Vi styrker også våre familiemedlemmer åndelig når vi hjelper dem å forstå vår himmelske Faders evige plan. «Hva kan vi gjøre bedre når det gjelder å forberede våre barn åndelig for deres evige oppgaver?» spurte eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum. «Det mest omfattende svaret er kanskje: Lær dem hvordan de skal etterleve evangeliets prinsipper.» Slik undervisning skjer gjennom daglig bønn, skriftstudium og familiens måltider, så vel som ukentlig familiens hjemmeaften og tilstedeværelse i Kirken. Eldste Ballard forklarer: «Vi forbereder hver dag, akkurat nå, til det evige liv. Hvis vi ikke forbereder oss med henblikk på evig liv, forbereder vi oss med henblikk på noe annet, kanskje noe mindre.»²

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan kan jeg hjelpe mine søstre å bli mer åndelig selvhjulpne?
2. Hvordan kan jeg forbedre min evne til å gjenkjenne og reagere på Den hellige ånd?

Fra Skriftene

Ordspr. 22:6;
1 Johannes 3:22;
Lære og pakter
11:13–14; 19:38;
68:25

Mer informasjon finnes på www.relief.society.lds.org.

Fra vår historie

Profeten Joseph Smith fortalte søstrene under et møte i Hjelpeforeningen i april 1842 at de hadde et stort ansvar for å søke sin egen frelse. Han sa: «Etter [mine] instruksjoner er dere selv ansvarlige for deres egne synder, og det er en ønskverdig dyd at dere vandrer slik for deres himmelske Fader at dere kan frelse dere selv. Vi er alle ansvarlige for Gud for hvordan vi forbedrer det lys og den visdom vår Herre har gitt oss, for å sette oss i stand til å frelse oss selv.»³ Han ba dem være rettskafne personer, bli et hellig folk og forberede seg til templets ordinanser og pakter.

NOTER

1. Julie B. Beck, «Over tjenerinner vil jeg utgyte min Ånd i de dager», *Liahona*, mai 2010, 10, 11.
2. M. Russell Ballard, «Åndelig utvikling», *Lys over Norge*, apr. 1979, 115, 117.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 349.

Små og enkle ting

«Ved små og enkle ting vil store ting skje» (Alma 37:6).

KIRKENS HISTORIE RUNDT OM I VERDEN

Sierra Leone

I 1981 hørte en innfødt fra Sierra Leone, Michael Samura, evangeliet i Holland og ble døpt der. Da han reiste tilbake til Freetown, hovedstaden i Sierra Leone, ba han om å bli undervist av misjonærer. Men siden Kirken ikke var klar til å sende misjonærer dit, ble han bare tilsendt noe av Kirkenes litteratur. Bror Samura begynte å undervise andre og holde uoffisielle møter. Medlemmer som var blitt døpt i andre land og hadde reist

tilbake til Sierra Leone, gjorde det samme. Året 1988 var en milepæl for landet. I januar ble det første offisielle møte presidert over av et medlem som var blitt døpt i Tyskland. I mai ankom to misjonærpar, og i juni ble de første 14 dåpshandlinger utført i landet. I august ble den første grenen – Goderich gren – organisert. I 2004 ble det første spade-stikk tatt til det første siste-dagers-hellige møtehus i Sierra Leone.

GUINEA
SIERRA LEONE
LIBERIA
ATLANTERHAVET
Freetown

KIRKEN I SIERRA LEONE	
Antall medlemmer	8,907
Misjonere	1
Distrikter	2
Grener	23

SUNNE FAMILIEAKTIVITETER

Familier som regelmessig deltar i sunne aktiviteter sammen, kan føle større kjærlighet og harmoni. Familieaktiviteter er en fin anledning for foreldre til å drøfte evangeliet med barna, og barna vil ofte være mer villige til å lytte og adlyde foreldrene når de føler seg nær dem.

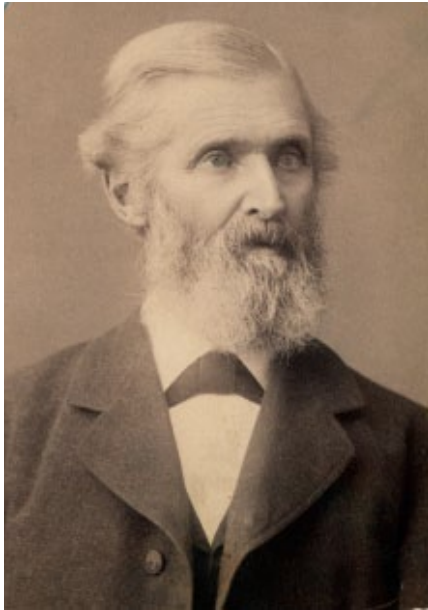
Sunne familieaktiviteter omfatter:

- **Familiens hjemmeaften:** President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sa: «Det er så viktig at fedre og mødre setter seg ned med sine barn, ber sammen, lærer dem Herrens veier, overveier familiens problemer og lar barna vise sine talenter.»¹
- **Tjenesteaktivitet for familien:** Dere kan besøke et eldre medlem av menigheten eller plukke søppel i nabolaget.
- **Tur med mor eller far på tomannshånd:** Dette lar barna utvikle et eget og personlig forhold til foreldrene.

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, «Til menn i prestedømmet», *Liahona* nov. 2002, 58.

Truman O. Angell

Truman Osborn Angell (1810–87) var i flere tiår Kirkens arkitekt. Han planla og ledet oppføringen av mange viktige bygninger, bl.a. Salt Lake tempel. Gjennom sine år i Kirkens tjeneste var Truman ydmyk og lydig.

Han ble født 5. juni 1810 i Providence, Rhode Island, USA. Da han var tenåring, lærte en lokal håndverker ham snekring og en spesiell form for trearbeid.

Da han var 22, fortalte hans søster ham om Kirken. Hun hadde mottatt et eksemplar av Mormons bok av misjonæren Thomas B. Marsh. I januar 1833 ble Truman døpt sammen med sin mor, Phebe, og sin hustru, Polly.

Kort tid etter at Truman var blitt ordinert til medlem av De syttis annet quorum, spurte profeten Joseph Smith

ham om han ville bygge en forretning i Kirtland i Ohio. Truman avsto og fortalte profeten at han forberedte seg til å reise på misjon. Men neste dag så Truman Det første presidentskap på avstand og følte seg tilskyndet til å akseptere byggeoppdraget fra profeten. Han skrev senere: «Følgelig endret jeg min beslutning og viste lydighet.»¹

I 1856 sendte president Brigham Young Truman på misjon til Europa og ba ham «lage tegninger av verdifull arkitektur» så han kunne «bli bedre kvalifisert til å fortsette» å arbeide på Salt Lake tempel og andre bygninger.²

Truman ble kalt til Kirkens arkitekt i 1867. (Kirken kaller ikke lenger en offisiell arkitekt for Kirken.) Selv om mange års hardt arbeid hadde svekket Trumans helse, aksepterte han ydmykt kallet. Han skrev i dagboken sin: «Jeg følger meg

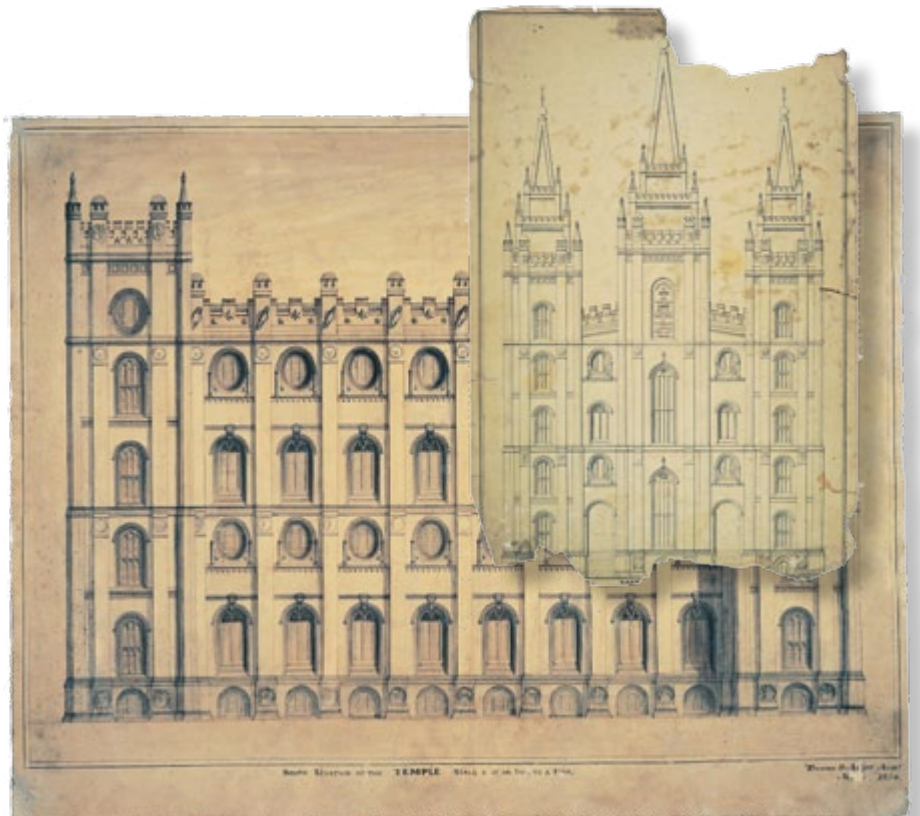
temmelig utslitt, men hvis presidenten og mine brødre ønsker å oppholde en stakars orm i støvet som meg som Kirkens arkitekt, da la meg strebe etter å tjene dem og ikke bringe meg selv i vanære... Må Herren hjelpe meg å gjøre så.»³

Truman ledet mange byggeprosjekter i Utah, bl.a. Lion House, Beehive House, Utah Territorial Statehouse og St. George Utah tempel.

Truman levde ikke lenge nok til å se innvielsen av Salt Lake tempel i 1893, men han tjente trofast som Kirkens arkitekt til sin død i 1887.

NOTER

1. Truman O. Angell, i Kate B. Carter, *Our Pioneer Heritage*, 20 bind (1958–77), 10:197.
2. Se Carter, *Our Pioneer Heritage*, 10:204.
3. I Paul L. Anderson, «Truman O. Angell: Architect and Saint», i *Supporting Saints: Life Stories of Nineteenth-Century Mormons*, red. Donald Q. Cannon og David J. Whittaker (1985), 161; rettskrivning modernisert.

KVALIFISERT GJENNOM TJENESTE I KIRKEN

Av Alice A. Lewis

«Kirkens medlemmer har ansvar for sitt eget åndelige og timelige velbefinnende,» står det i Håndbok 2: Kirkens administrasjon. «Fordi de er velsignet med handlefrihetens gave, er det deres privilegium og plikt å fastsette sin egen kurs, løse sine egne problemer og gjøre sitt ytterste for å bli selvhjulpne. Medlemmene gjør dette under Herrens inspirasjon og ved sine egne henders arbeid» ([2010], 6.1.1).

Jeg var 57, nylig skilt, hadde liten arbeidserfaring utenfor hjemmet og trengte desperat en jobb. Jeg hadde oppdratt fire barn, og her satt jeg alene etter 32 års ekteskap med litt høyskoleutdannelse bak meg og stor frykt foran meg for å måtte finne en jobb i min alder.

Jeg satt og ventet på et jobbintervju til en stilling som planleggings- og produksjonsspesialist for fylkets bibliotekdistrikt. Hele tiden tenkte jeg at jeg måtte være sprø hvis jeg trodde jeg var kvalifisert til en slik stilling. Jeg hadde nettopp bestemt meg for å reise meg og gå da sekretæren plutselig sa at de var klare til å ta imot meg i konferanserommet. Jeg følte meg kvalm, men rettet meg opp, holdt en stille bønn og gikk inn.

To veltalende og profesjonelle personer sa at erfaring på visse

områder var nødvendig for denne stillingen, og de begynte å spørre meg om min erfaring. Denne jobben krevde en person som kunne arrangere store konferanser, bl.a. kunngjøringer, invitasjoner, catering og opprydding. Hadde jeg den nødvendige erfaring? Jeg tenkte at det hadde jeg ikke da jeg plutselig så for meg en Hjelpeforeningskonferanse. Jeg hadde vært rådgiver i stavens presidentskap for Hjelpeforeningen. Da hadde jeg lært å organisere store sammenkomster og gjøre innkjøp av mat til store grupper. Jeg kunne ærlig si at jeg hadde erfaring med å gjøre nøyaktig det som ble krevet.

Intervjuerne fortsatte: «Mestrer du datamaskin? Du må korrespondere med kunder, og det kreves at du har en plan for bruk av konferanserom.» Jeg tenkte bare på hvor takknemlig

jeg var mot alle som hadde lært meg å bruke datamaskin så jeg kunne lage menighetens bulletin og kalender og skrive stavens nyhetsbrev. Ja, jeg var fortrolig med datamaskin.

«Det forventes at du utarbeider programmer og tilbyr kurs for publikum. Ville du være i stand til å undervise barn og voksne?» spurte de. Jeg kom til å tenke på alle de husmoryrke- og speiderferdighetene jeg hadde lært bort. Jeg forklarte at jeg hadde undervist i kurs for barn og voksne hele mitt voksne liv. Jeg visste at jeg var kreativ og kunstnerisk, og var sikker på at jeg kunne foreslå interessante programmer for barn og voksne.

Jeg var henrykt da jeg fikk stillingen. Jeg elsket arbeidet og prøvde å gjøre slik jeg ville ha gjort i et kall i Kirken: foredle mitt arbeid, gå en ekstra mil og ikke klage over

overtid. Jeg utarbeidet datakurs på engelsk og rekrutterte en ung student til å undervise kursene på spansk. Jeg underviste kurs i kunst og håndverk, og inviterte utallige forfattere og fremstående talere. Jeg dekorerte biblioteket til hver høytid og stilte ut aktuelle bøker.

En dag fikk jeg en telefon fra en som sa han var fra guvernørens kontor, med spørsmål om jeg var interessert i en stilling som guvernørens assistent. Jeg lo og spurte: «Hvem er dette?» Han forklarte at dette medførte riktighet, og ba meg komme til et intervju neste dag. Jeg følte meg ille til mote da jeg dro dit, for jeg var redd det var en spøk. Det var det ikke. Intervjuet gikk bra, og jeg ble ansatt på stedet.

I min nye jobb benyttet jeg ferdigheter jeg hadde utviklet ved å holde taler i kirken gjennom mange

år. Guvernøren kunne ikke være tilstede ved alle tilstelninger han ble invitert til. Derfor ble det forventet at medlemmer av hans stab talte i hans sted. Alle disse talene i kirken og lederskapsstillingene hadde gitt meg den erfaring jeg trengte for å tale offentlig på lik linje med senatorer, lokale og nasjonale rangspersoner og celebriteter. Jeg var guvernørens assistent i syv år inntil vi begge pensjonerte oss.

Hvor ville jeg ha vært uten den omfattende erfaringen jeg hadde høstet mens jeg virket i kallet i Kirken? Alt jeg har lært som en Herrens tjener i hans kirke, har gitt meg et liv rikt på velsignelser. Ikke bare hjalp jeg andre mens jeg tjente, men jeg utviklet meg dessuten svært raskt. Jeg er dypt takknemlig for evangeliet og har et fast vitnesbyrd om verdien av tjeneste i Kirken. ■

EN INVESTERING FOR LIVET

«Kirken kan komme til å kalle på deres offer. Den kan kalle på dere til å gi det aller beste dere har å gi. Dere vil ikke tape på dette, for dere vil oppdage at det vil bli en investering som vil gi dere utbytte så lenge dere lever.»

Se president Gordon B. Hinckley (1910–2008), «Livets forpliktelser», *Liahona*, mai 1999, 6.

Av eldste
Per G. Malm
i De sytti

Finn fred

I UROLIGE TIDER

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile» (Matteus 11:28).

I EN VERDEN MED TRENGSLER

«Frelseren [talte] til sine disipler da han sto foran sin korsfestelse og de opplevde frykt, forvirring og forfølgelse. I det siste rådet han ga til dem samlet mens han var på jorden, sa han: "Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden" (Johannes 16:33).

Så la oss huske vår tro i en verden av trengsel... og la oss leve et rikere liv med større frimodighet og mot enn noen gang før.

Kristus har overvunnet verden og banet vei for oss.»

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, «Den største av alle evangelieutdelinger» *Liahona*, juli 2007, 20.

I sentrum av Gøteborg i Sverige er det en bred aveny med vakre trær på begge sider. En dag så jeg et hull i stammen på et av de enorme trærne, så jeg kikket nysgjerrig inn i hullet og så at treet var fullstendig hult.

Jeg var overrasket over at treet fremdeles kunne stå. Så jeg kikket opp og så et tykt stålbelte som var festet rundt den øvre delen av stammen. I beltet var det festet flere stålvaiere, som i sin tur var festet og forankret til nærliggende bygninger. På avstand så det ut som de andre trærne. Det var først når man kikket inni det at man skjønnte at det var hult istedenfor å ha en solid og sterk stamme. Med tiden kunne ikke treet reddes lenger, og måtte felles.

Akkurat som et ungt tre litt etter litt vokser til et robust tre, kan vi vokse skritt for skritt i vår evne til å være solide og

fylt fra innsiden og ut, i motsetning til det hule treet.

Det er ved Jesu Kristi helbredende forsoning vi kan få styrke til å stå rakt og sterkt, og la vår sjel bli fylt – med lys, forståelse, glede og kjærlighet.

Ved å tro på Jesus Kristus og følge hans læresetninger får vi et sikkert håp, og dette håp blir et solid anker for vår sjel. Vi kan bli standhaftige og urokkelige. Vi kan føle en varig, indre fred. Vi kan inngå til Herrens hvile. Bare om vi vender oss bort fra lys og sannhet, vil vi føle tomhet, i likhet med treet, dypt i vår sjels kamre.

La oss fokusere på det som vil opprettholde en varig fred i sinn og hjerte. Da vil vi «ha større frimodighet for Guds åsyn» (L&P 121:45). Løftet om å inngå til Herrens hvile og motta fredens gave, er

vidt forskjellig fra en midlertidig, verdslig tilfredsstillelse. Det er en himmelsk gave: «Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke» (Johannes 14:27). Han har makt til å helbrede og styrke sjelen. Han er Jesus Kristus. ■

Fra «Hvile for deres sjel», Liahona, nov. 2010, 101–2.

Mer informasjon om dette emnet finner du i Mosiah 24:15; L&p 6:34, 36; 59:23; 78:17–18; Joseph B. Wirthlin, «Indre fred», *Lys over Norge*, juli 1991, 36; og Neal A. Maxwell, «Omfavnet i Hans kjærlighets armer», *Liahona*, nov. 2002, 16.

«Mye folk kom til ham. De hadde med seg lamme, blinde, vanføre, stumme og mange andre, og de la dem ved hans føtter, og han helbredet dem.

Og folket undret seg da de så at stumme talte, vanføre ble friske, lamme gikk og blinde så. Og de lovpriste Israels Gud» (Matteus 15:30-31).

HVORDAN KAN VI FINNE FRED OG HÅP I UROLIGE TIDER?

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum bidrar til å besvare dette spørsmålet i «Den største av alle evangelieutdelinger» (*Liahona*, juli 2007, 18).

1. «Vi skulle leve så trofast vi bare kan... Vi må ikke bli handlingslammet bare [på grunn av begivenheter som] befinner seg i fremtiden et sted.»
2. «La aldri frykt og fryktens far (Satan selv) få oss til å fravike vår tro og trofaste livsførsel.»
3. «Vær trofast. Gud står ved roret. Han kjenner ditt navn og han vet hva du trenger.»

Overvei å søke i Skriftene etter vers om håp, fred og tro på Jesus Kristus.

EN GENERAL- KONFERANSE BARE FOR

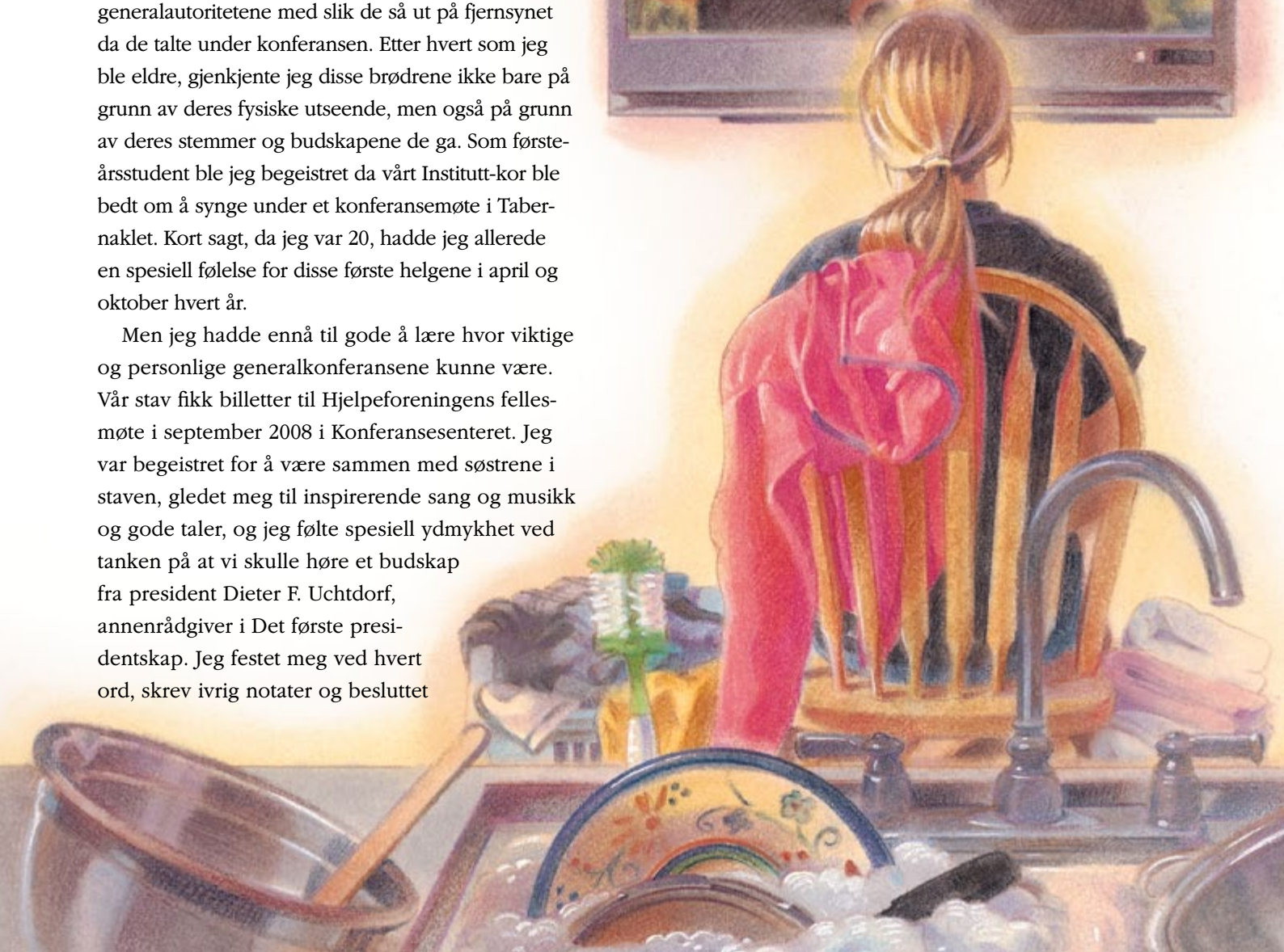
MIEG

Det jeg sto overfor, var skremmende, men min himmelske Fader var klar over meg den første helgen i oktober.

Av Ann Singleton

Jeg vokste opp i et hjem der vi så like mye frem til generalkonferansene som til en ferie. Jeg husker at jeg som ung pike fikk en Søndags-skole-oppgave som gikk ut på å matche bildene av generalautoritetene med slik de så ut på fjernsynet da de talte under konferansen. Etter hvert som jeg ble eldre, gjenkjente jeg disse brødrene ikke bare på grunn av deres fysiske utseende, men også på grunn av deres stemmer og budskapene de ga. Som førsteårsstudent ble jeg begeistret da vårt Institutt-kor ble bedt om å synge under et konferansemøte i Tabernaklet. Kort sagt, da jeg var 20, hadde jeg allerede en spesiell følelse for disse første helgene i april og oktober hvert år.

Men jeg hadde ennå til gode å lære hvor viktige og personlige generalkonferansene kunne være. Vår stav fikk billetter til Hjelpeforeningens fellesmøte i september 2008 i Konferansesenteret. Jeg var begeistret for å være sammen med søstrene i staven, gledet meg til inspirerende sang og musikk og gode taler, og jeg følte spesiell ydmykhet ved tanken på at vi skulle høre et budskap fra president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap. Jeg festet meg ved hvert ord, skrev ivrig notater og besluttet

å anvende det vi ble bedt om å gjøre. Jeg følte at dette var et strålende forspill til konferansemøtene neste helg.

Så gikk min verden i oppløsning. Mens jeg var på arbeid påfølgende torsdag, fikk jeg en telefon fra legen min, som informerte meg om at prøvene som var blitt tatt uken før, indikerte kreft.

De neste dagene var en blanding av tvil, frykt, uro, tristhet, fortvilelse og kval. Det var så mange følelser inni meg at søvnen ikke innfant seg, og tårene rant hele tiden. Jeg hadde aldri vært så redd.

Da det ble lørdag morgen, hadde jeg til hensikt å lytte til konferansen samtidig som jeg gjorde andre ting. Jeg håpet at når jeg holdt meg travelt opptatt, ville det holde tankene unna prøvelsen min. Men det ble til at jeg la fra meg klesvasken og lot oppvasken bli værende i oppvaskkummen, for jeg følte meg trukket til fjernsynsapparatet. Hjertet hoppet nesten over et helt slag da eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum innledet det første møtet med følgende ord: «Vi kan ikke forutse alle livets kamper og stormer, ikke engang de som er like rundt hjørnet, men som håpefulle og troende vet vi uten skygge av tvil at Jesu Kristi evangelium er sant og at det beste ligger foran oss.»¹

Det neste emnet vil sikkert være moralsk renhet eller sabbatsdagen, tenkte jeg. Men hvert etterfølgende budskap dreide seg også om håp i tider med prøvelser!

Søndagen var en fredelig dag da vår familie forente seg i bønn og faste for meg. Jeg fortsatte å høre ord om håp, slik jeg hadde hørt dagen før, med et kraftfullt avsluttende budskap om ettermiddagen av eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum: «Jeg vitner om at Jesu Kristi forsoning omfatter alle de prøvelser og vanskeligheter noen av oss kan møte i dette liv,» sa han. «Blant, når vi har lyst til å si: "Håper du vet at jeg har hatt det tøft," kan vi vite med sikkerhet at han er der og at vi er trygge i hans kjærlige armer.»²

Kanskje det var fasten eller bønnene eller ganske enkelt min ydmyke og følelsesmessige tilstand som gjorde det, men fra begynnelse til slutt følte jeg at dette var min personlige generalkonferanse med bare én tilstede.

De neste dagene, ukene og månedene inneholdt mange utfordringer etter hvert som jeg gjennomgikk prøver, operasjoner, kjemoterapi og strålebehandling. Jeg skulle ønske jeg kunne si at jeg aldri var fortvilet i løpet av disse 12 månedene. Det var jeg. Men i denne tiden følte jeg også støtte fra menighetens og familiemedlemmers bønner og faste, prestedømsvelsignelser som min far ga, og min mors tro. Jeg leste hele Mormons bok i løpet av de første månedene med behandling, for jeg visste at Guds ord kan gi trøst.

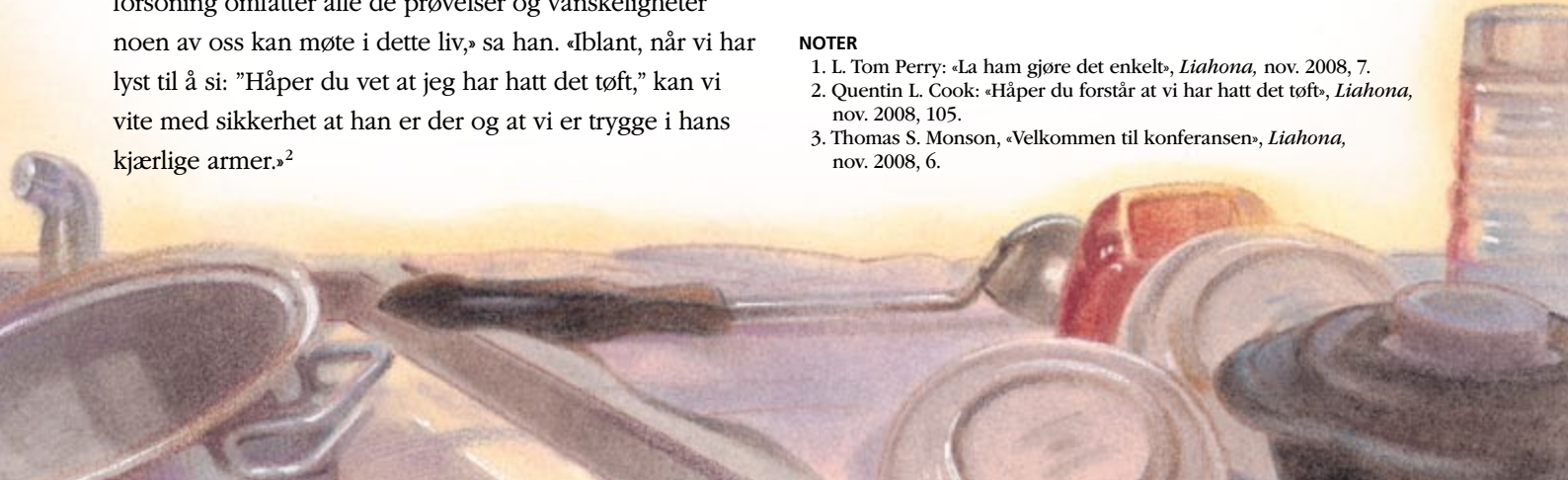
Men på de mørkeste dagene tok jeg alltid frem mitt velbrukte eksemplar av *Liahona* fra november 2008 og leste om igjen disse ordene som kom fra en kjærlig Fader gjennom inspirerte tjenere og direkte til mitt engstelige hjerte. Jeg ble forundret over noen ord jeg ikke husket president Thomas S. Monson hadde sagt i sin åpningstale: «Vår himmelske Fader er oppmerksom på hver enkelt av oss og våre behov. Må vi bli fylt med hans ånd når vi deltar på møtene på denne 178. halvårslige generalkonferansen.»³

Jeg hadde fått et vitnesbyrd om denne sannhet. Min himmelske Fader var oppmerksom på meg denne helgen i oktober. Han kjente til mitt behov for håp i hans kjærlighet og håp i hans plan for meg. Han talte, og jeg lyttet. ■

Merk: Søster Singleton avsluttet kreftbehandlingen i juni 2009, og kreften har ikke kommet tilbake.

NOTER

1. L. Tom Perry: «La ham gjøre det enkelt», *Liahona*, nov. 2008, 7.
2. Quentin L. Cook: «Håper du forstår at vi har hatt det tøft», *Liahona*, nov. 2008, 105.
3. Thomas S. Monson, «Velkommen til konferansen», *Liahona*, nov. 2008, 6.

De beseglende ordinanser

KNYTTER
FAMILIER SAMMEN
FOR EVIG

Mens vi er på jorden, kan vi inngå hellige pakter (løfter) med Gud i det hellige tempel gjennom prestedømsmyndighet. Blant disse paktene er anledningen for mann og hustru å bli beseglet (gift for evigheten) og deres barn til å bli beseglet til dem. Dette betyr at døden ikke kan skille oss for alltid hvis vi holder våre pakter med Herren og med hverandre. Denne beseglingsordinansen er en vesentlig del av vår himmelske Faders plan om at vi skal leve med ham for evig. (Se L&p 128:9–10; 132:19.)

Når vi har inngått tempelpakter for oss selv, kan vi samle slektshistorie og utføre tempelordinanser for våre avdøde forfedre. Dette gjør tempelpaktene tilgjengelige for dem (se L&p 138:29–37).

Det ble profetert i oldtiden om prestedømmets myndighet til å besegle familier (se Malaki 4:5-6 og i vår tid (se L&p 2). Begge profetier åpenbarte at profeten Elijah skulle «plante i barnas hjerter de løfter som ble gitt til fedrene, og barnas hjerter skal vendes til deres fedre» (L&p 2:2).

Elijahs lovede gjenkomst fant sted 3. april 1836, i det nylig innviede Kirtland tempel i Ohio, USA, da Elijah og andre viste seg og ga sine prestedømsnøkler til profeten

Joseph Smith (se L&p 110:13–15).

For tiden er 134 templer i drift over hele verden. Der kan verdige siste-dagers-hellige inngå pakter med Gud og bli beseglet som familier for evig. De kan komme tilbake for å være stedfortredere for sine avdøde forfedre og slik oppfylle profetien om at barnas hjerter vil vendes til fedrene. ■

Se mer informasjon i *Evangeliets prinsipper* (2009), 203–206; *Tro mot pakten* (2005), 120, 143–146, 27–31, 151–155; og «Verdig til å komme inn i templet», *Liahona*, aug. 2010, 12–13.

«Jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen» (Matteus 16:19).

FOTOILLUSTRASJONER: LAUREN FOCHEITO, JOHN LUKE, CRAIG DIMOND, MATTHEW REEFER OG DAVID STOKER. FOTO AV RECIFE BRASIL, TEMPEL: LAUREN FOCHEITO

Vi må motta visse pakter og ordinanser for å komme tilbake og leve sammen med vår himmelske Fader:

1. Vi blir døpt og bekreftet (se Matteus 3:16–17; Johannes 3:5; 2 Nephi 31:5–18).

2. Menn mottar Det aronske prestedømme og deretter Det melkisedekske prestedømme (se L&p 128:11).

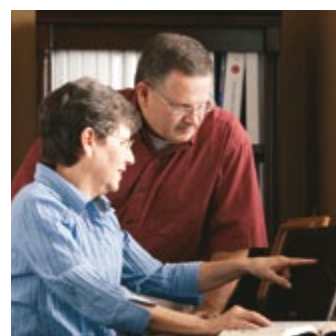
3. I templet inngår vi ytterligere pakter i forbindelse med begavelsen.

4. Mann og hustru blir beseglet (gift) i templet for tid og all evighet.

5. Barn av et par som er beseglet, blir født «i pakten». Barn som ikke er født i pakten, kan bli beseglet til sine foreldre.

6. Så klargjør vi våre forfedres navn til tempelarbeid og utfører nødvendige ordinanser for dem i templet (se 1 Korinterbrev 15:29; L&p 128:15–16, 24).

Ekteskapets

EVIGE NATUR

**Av president
N. Eldon Tanner
(1898–1982)**

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Nathan Eldon Tanner ble født 9. mai 1898, i Salt Lake City, Utah. Han ble ordinert til apostel i 1962, og mellom 1963 og 1982 var han rådgiver i Det første presidentskap under fire av Kirkens presidenter. Det følgende er et utdrag fra hans tale «Celestiale ekteskap og evige familier», som han holdt under general-konferansen i april 1980. Hele talen finnes på engelsk på conference.lds.org.

En av de lykkeligste perioder i et menneskes liv er den tiden da han eller hun planlegger å gifte seg. ... Vi kan trygt gå ut ifra at når de fleste par gifter seg, er de sikre på at de har truffet det rette valg; men altfor ofte skjer det at hvetebrødsdagene tar slutt, problemene dukker opp, og ekteskapet ender med skilsmisse.

Det store antall skilsmisser har ført til at noen finner andre måter å leve på. De er tilbøyelige til å unngå det de ser på som meningsløse ritualer, og ser bort fra fordelene med kirkelig eller offentlig godkjenning av samlivet. Jeg undres ofte på hvor meget kunnskap de har om formålet med skapelsen av den jord som de lever på, og hvor fullstendig de har gransket Skriftene for å lære hvorfor Gud skapte mann og kvinne og innstiftet ekteskapets hellige ordinans.

La oss først betrakte formålet med denne jordens skapelse. Skriftene gjør det klart at

jorden ble skapt i den ene hensikt å sørge for et sted hvor Guds sønner og døtre kunne bo mens de var i sin dødelige tilstand, og hvor de gjennom å holde budene kunne vise seg verdige til å vende tilbake til Guds nærvær hvorfra de var kommet.

Etter at jorden var skapt, «sa Gud: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse ...

Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem.

Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, legg den under dere» (1 Mosebok 1:26-28).

Da Gud skapte kvinnen og førte henne til mannen, sa han: «Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød» (1 Mosebok 2:24).

Ja, ekteskapet er innstiftet av Gud, og etter denne første henvisning til mann og hustru, finner vi med jevne mellomrom skriftsteder som underbygger den kjensgjerning at mann og kvinne ble ektemann og hustru i ekteskapsseremonier som ble etterfulgt av bryllupsfeiring. Vi er ikke her bare for å «spise, drikke og være glade» (se 2 Nephi 28:7). Jorden er blitt gitt oss for at vi skal legge den under oss, og vi har fått instruksjoner om å bli mange og oppfylle den. Det er interessant å legge merke til at Gud sa «bli mange» og ikke bare «fyll» jorden (se 1 Mosebok 1:28).

Det er viktig for oss at vi forstår, slik vi kan lære av Skriftene, at Gud er evig, at alt han har skapt er evig, og at hans sannheter er evige. Da han lot Adam få Eva til ekte, ville derfor også den foreningen være evig. Ekteskap slik Gud innstiftet det og slik det inngås i hans hellige templer, er evig – ikke bare til døden inntreffer. I Predikantens bok leser vi: «Jeg forsto at alt det Gud gjør, det varer evig» (Pred. 3:14).

Da Kristus ba Peter fortelle ham hvem han var, svarte Peter: «Du er Messias, den levende Guds Sønn.» Jesus forsikret Peter om at han visste dette gjennom åpenbaring fra Gud Faderen, og at det var på denne åpenbarings klippe han ville bygge sin kirke. Deretter sa han: «Jeg vil gi deg nøklene til himlens rike, og det du binder på jorden, skal være

N. Eldon og Sara Tanner med sine døtre, ca.1927. Deres femte og siste barn, Helen, ble født i 1931.

bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen» (se Matteus 16:15–19).

Da fariseerne kom til Jesus for å friste ham og spurte ham ut om skilsmisse, inneholdt hans svar følgende ord:

«Har dere ikke lest at han som skapte dem, fra begynnelsen skapte dem til mann og kvinne,

og sa: derfor skal mannen forlate far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød?

Så er de ikke lenger to, men ett kjød. Derfor, det som Gud har sammenføyd, det skal et menneske ikke skille» (Matteus 19:4-6).

Disse versene viser at celestiale ekteskap, innstiftet av Gud og forrettet i hans hellige templer av en som har hans myndighet, er evige. Ektepar som er blitt forenet på denne måten, er beseglet til hverandre for tid og all evighet, og deres barn blir født i det evige evangeliums pakt. Dersom de forblir trofaste, vil de være en evig familie ...

Jesus Kristus kom til jorden for å gi oss nettopp dette budskapet – hvem vi er og hva vår misjon er. Han ga oss evangeliets plan for liv og frelse, og sa at det ikke fantes noe annet navn under himmelen hvorved vi kunne bli frelst (se Apostlenes gjerninger 4:12). Vi har fått det samme evangelium gjengitt i disse siste dager, med en levende profet i dag ... som taler på vegne av Gud, slik det har vært Guds måte å kommunisere med menneskene på til alle tider ...

Jeg vet at vi alle gjennom Jesu Kristi evangelium og ved å holde Guds bud og de pakter vi inngår med ham, kan gjøre vårt hjem til en himmel på jord mens vi forbereder oss og våre barn til å vende tilbake til vår himmelske Fader. ■

Rettskriving, tegnetning, store bokstaver og avsnittinndeling er modernisert.

HVORDAN SKAPE MITT evige ekteskap

Av Rosana Pontes Barbosa Neves

Da jeg var tenåring, fikk jeg tro på at ekteskap kunne være en fantastisk og evig erfaring. Men det var vanskelig for meg alltid å tro, for de eksempler på ekteskap som jeg så i oppveksten, var ikke sterke, og jeg følte stadig noe frykt for ekteskap. Men jeg kom til at sammenbrudd og et ulykkelig ekteskap ikke trengte være regelen, og at vår himmelske Fader ville hjelpe meg å vite hvordan man kan få et lykkelig ekteskap.

Da jeg var 26 år gammel, giftet jeg meg med Sidnei i São Paulo Brasil tempel. Mens vi fremdeles hadde stevnemøter, prøvde vi å forberede oss åndelig og følelsesmessig til de viktigste hendelser i livet. Vi bestemte oss for hva slags ekteskap vi ønsket, vi satte oss mål sammen, og vi delte våre tanker med hverandre – våre vitnesbyrd om evangeliet, våre ønsker og bekymringer og våre drømmer. Vi leste også sammen veiledningen som profetene har gitt om ekteskap. Vi gjorde alt vi kunne for å forberede oss, og ønsket å skape lykke og trygghet for hverandre og våre fremtidige barn. Vi ba Herren gi oss visdom til å skape et lykkelig liv.

Nå har vi vært gift i 18 år. Gjennom disse årene har vi fortsatt å lære av

evangeliets forskrifter, våre ledes veiledning og, naturligvis, av Ånden. Noe av det vi har gjort for å ha et sterkt og lykkelig ekteskap, er:

1. Be sammen hver dag. Når vi holder bønn om kvelden, takker vi vår

himmelske Fader for vårt ekteskap, for den kjærlighet vi har til hverandre, og vi ber om at våre følelser vil bli styrket og at vi personlig kan bli sterke overfor Satans renker, han som arbeider for å bryte ned familier.

EKTESKAP I VÅR HIMMELSKE FADERS PLAN

«Efter hvert som en mann og en kvinne trekkes mot Herren (se 3 Nephi 27:14), etter hvert som de lærer å tjene og elske hverandre, deler erfaringer i livet og sammen vokser og blir ett, og etter hvert som de blir velsignet gjennom foreningen av sin særegne natur, begynner

de å forstå oppfyllelsen som vår himmelske Fader ønsker for sine barn. Den største lykke, som er det Faderens plan dreier seg om, oppnås ved å inngå og holde evige ekteskapspakter i ære.»

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, «Ekteskap er avgjørende for Hans evige plan», *Liahona*, juni 2006, 54.

2. Be om tilgivelse. Vi går inn for at vi aldri skal la stolthet hindre oss i å be om tilgivelse eller innrømme at vi tar feil. Kjærlighet og enhet er viktigere enn hvem som har rett eller hvem som tar feil.
3. Snakk aldri stygt om hverandre. Det er tydelig at ingen av oss er fullkomne, men vi sier ikke noe stygt om hverandre, og når vi er sammen med andre,

snakker vi positivt om hverandre.

4. Forsvar ekteskapets institusjon. Hver gang vi får anledning til det – og spesielt hvis vi er sammen med folk som kritiserer ekteskapet som institusjon – forsvarer vi familier og hva vi tror på.
5. Snakk mye og lytt. Vi tar pause fra det vi holder på med for virkelig å lytte når den andre snakker.
6. Behandle hverandre med kjærlighet og omtanke. Vi fornærmer, anklager eller kritiserer ikke hverandre.
7. Fortsett å søke hjelp og veiledning om ekteskap fra Skriftene og ordene til vår tids profeter. Vi vet ikke alt. Vi er ufullkomne og har lett for å glemme og gjøre feil. Vi foretrekker å ikke vente på at problemer skal ramme oss, men går i stedet inn for å skape et sterkt ekteskap før en situasjon kan skade oss.

Disse tingene har bidratt til å styrke forholdet mellom min mann og meg. Jeg vet at hvis vi deler vårt liv og våre følelser med vår himmelske Fader og søker veiledning fra ham, vil Den hellige ånd inspirere oss, og vi vil bli i stand til å bli en evig familie og overvinne alle vanskelige tider. Vi vet også at vår himmelske Fader vil hjelpe oss når vi søker å kjenne og gjøre hans vilje. ■

LYKKELIGE EKTESKAP

«Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter.»

«Familien – En erklæring til verden», *Liahona*, nov. 2010, 129.

LITT himmel PÅ jorden

Et celestialt ekteskap krever at man er hengivne og verdige og følger celestiale prinsipper, noe som fører til lykke i dette liv og opphøyelse i det neste.

Tempelektenskap beskriver stedet man drar til for at en vielse skal utføres. *Celestialt ekteskap* er det man skaper ved å være trofast mot de hellige pakter man inngår under templeremonien når man blir viet.

Etter at løftene er avgitt, krever et celestialt ekteskap at man er hengiven og verdig og følger celestiale prinsipper, noe som fører til lykke i dette liv og opphøyelse i det neste. Hvis vi etterlever lovene som gjelder for celestialt ekteskap, vil vi sammen med vår ektefelle og vår familie bli i stand til å oppleve litt himmel på jorden. Og når vi etterlever disse lovene, praktiserer vi de samme lover som blir praktisert i himmelen. Vi øver oss på hvordan vi skal leve med Faderen og Sønnen og med vår familie i de kommende evigheter. For meg er dette Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges budskap til verden.

Av eldste
Robert D. Hales

i De tolv
apostlers quorum

Når du velger din ledsager, må du forsikre deg om at dere begge har et ønske om et celestialt ekteskap, et ønske om å ha en ledsager for evig, et ønske om å ha en familie for evig og et ønske om å leve i vår himmelske Faders nærhet.

Hvordan velge ledsager

Enslige medlemmer av Kirken spør ofte: «Hvordan finner jeg den rette å gifte meg med?» La meg foreslå en fremgangsmåte. Vurder det åndelige nivå hos dine mulige fremtidige ledsagere. For det første, hvis de er medlemmer av Kirken, er de aktive og fullstendig pliktoppfylgende, eller er de passive eller motstandere? For det annet, hvis de ikke er medlemmer, er de mottakelige for evangeliet og dets læresetninger, eller vil de ikke forplikte seg eller er de motstandere?

Vil du oppleve problemer hvis du gifter deg med et aktivt medlem i templet for tid og all evighet i den nye og evige pakt? Ja. Vi dere være i stand til å løse dem? Ja. Vil sjansen være bedre til å løse dem og styrke ditt vitnesbyrd enn om du ikke hadde giftet deg i templet? Ja. Men hvis du gifter deg med en som har en fiendtlig holdning til Kirken eller er passiv med hensyn til evangeliet, setter du deg i en stilling der du en dag kan oppdage at du må velge mellom denne personen og Kirken. Dette er et svært tungt ansvar.

Når du velger din ledsager, må du forsikre deg om at dere begge har et ønske om et celestialt ekteskap, et ønske om å ha en ledsager for evig, et ønske om å ha en familie for evig og et ønske om å leve i vår himmelske Faders nærhet.

Etterlev loven

Herren har gjort det klart at vi bare kan være sammen i evighet med vår ledsager hvis vi retter oss etter loven. I en nyere åpenbaring sier han:

«Bered ditt hjerte til å motta og adlyde de instruksjoner jeg nå skal gi deg, for alle som får denne lov åpenbart for seg, må adlyde den.

For se, jeg åpenbarer for dere en ny og evig pakt» (L&p 132:3-4).

Ethvert medlem av Kirken skulle lese og studere kapittel 132 i Lære og pakter. Innser du at det ikke finnes noen mellom Herren og besegleren når han utfører beseplingsordinansen? Det er en vakker og gripende seremoni.

Den viktige og grunnleggende hensikt med tempelekteskap forklarte Forløseren selv da han sa: «Med hensyn til den nye og evige [ekteskaps] pakt, ble den innstiftet for fylden av min herlighet, og den som mottar en fylde av den, må og skal holde loven, ellers skal han bli fordømt» (L&p 132:6).

Herren sa også: «Derfor, hvis en mann ekter en hustru i verden og han ikke vies til henne ved meg eller ved mitt ord og inngår en pakt med henne så lenge han er i verden og hun med ham, er deres pakt og ekteskap ikke gyldig når de er døde og ikke lenger er i verden, derfor er de ikke bundet av noen lov når de ikke lenger er i verden» (L&p 132:15).

Forstår vi at Lære og pakter forteller

oss at med mindre vi inngår celestiale ekteskap, kan vi ikke nå den høyeste grad av herlighet i det celestiale rike (se L&p 131:1–4)? Det er også klart hva som vil skje med dem som aldri mottar tempelekteskapets velsignelser: De blir gift inntil døden skiller dem ad – noe som er svært trist å tenke på.

Formålet med evangeliet og hensikten med celestiale ekteskap er ikke bare å holde oss sammen, men også å gjøre oss kvalifisert til vår himmelske Faders høyeste belønning: Opphøyelse i det celestiale rike, forøkelse i dette rike og evig liv sammen med vår familie.

Oppover sammen

Et celestiale ekteskap er som å klatre opp et fjell. Man binder seg til en evig ledsager og begynner oppstigningen på fjellet. Etter hvert som barna kommer, binder man seg til dem også og fortsetter turen. Repene vil holde alle fjellklatrerne sammen, men vind, regn, sne og is – verdens utfordringer – vil slite på dere for å trekke dere ned fra fjellet.

Hvordan når dere toppen? Hvis mor eller far gir opp og kutter repene som binder dem og barna sammen, risikerer de at en eller annen av dem kan falle ned fra fjellet og kanskje trekke andre familiemedlemmer med seg. Hele familien kan falle ned fra fjellet og ikke nå den evige topp. Vi kan ikke ta den sjansen. La oss alltid huske at som medlemmer av en

familie er vi bundet til et fjellteam som forsøker å vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet.

Et populært ordtak lyder: «Du løfter meg og jeg vil løfte deg, og vi vil stige opp sammen.»

Et ekteskapeleg samliv er ikke en krykke. Man gifter seg ikke med en man mener er litt høyere enn englene, og så lener seg til denne. I stedet utvikler man seg selv og sine egne gaver og talenter. Etter hvert som man utvikler seg, vokser man sammen og støtter og styrker hverandre.

Før min hustru og jeg giftet oss, sa jeg til henne: «Du vet, Mary, at

Et celestiale ekteskap er som å klatre opp et fjell. Man binder seg til en evig ledsager og begynner oppstigningen på fjellet. Etter hvert som barna kommer, binder man seg til dem også og fortsetter turen.

Hemmeligheten med et lykkelig ekteskap er å beskytte akilleshælen og ikke dra fordel av svakheterne til dem du kjenner best, er mest glad i, og til syvende og sist kan såre mest.

jeg mener at for å lykkes i forretningsverdenen må jeg arbeide hardt innenlands og kanskje internasjonalt. Ønsker du å ta den reisen sammen med meg?» Det ville hun. Ti år etter at vi giftet oss, ble jeg bedt om å reise til England, og der var hun sammen med meg. Deretter flyttet vi til Tyskland og senere til Spania. Hun ble internasjonal, multikulturell og tospråklig fordi hun hadde bestemt seg for at vi skulle arbeide og utvikle oss sammen.

Husk å behandle hverandre med vennlighet og respektere hverandre for den dere er og den dere ønsker å være.

Jeg minnes en kvinne i min menighet for noen år siden da jeg var biskop. Hun og mannen hadde problemer i ekteskapet. Da de snakket med meg, begynte hun å kritisere mannen sterkt på alle de viktige

områder som en mann trenger ros på for å respektere seg selv. Hun snakket om hans utilstrekkelighet som far, hans utilstrekkelighet i forbindelse med ekteskapet, som forsørger og i sosial sammenheng.

Jeg spurte henne: «Hvorfor gjør du dette mot en mann du skulle elske og støtte?»

Hun svarte: «Det er mye bedre å krangle med en man elsker, for man vet hvor man kan såre ham mest.»

Og hun mente det.

Men som siste-dagers-hellige skulle vi bruke vår moralske handlefrihet og benytte våre anledninger til vekst. Alle har svakheter. Satan kjenner akilleshælen til dine kjære, dine venner, dine romkamerater, dine brødre og søstre og dine foreldre. Forstår du *din* akilleshæl? Vet du hvilke situasjoner du må holde deg unna og hva dine svakheter er? Hemmeligheten med et lykkelig ekteskap er å beskytte akilleshælen og ikke dra fordel av svakheterne til dem du kjenner best, er mest glad i, og til syvende og sist kan såre mest.

«Derfor, styrk dine brødre i alle dine samtaler, i alle dine bønner, i alle dine formaninger og i alt du gjør» (L&p 108:7). Dere skal med andre ord hjelpe hverandre hver dag når dere ber og samtaler og formaner og i alt dere gjør.

Jeg husker et ungt par som nettopp var ferdige med college. En av foreldrene ga dem et sted å bo. En annen av foreldrene ga dem møbler og en

ny bil. De fikk alt de kunne ønske seg i verden. Innen tre år var de skilt. De hadde ikke arbeidet og ofret. De hadde lent seg til hverandre og til foreldrene som til en krykke, hadde forkrøplet seg selv og ikke utviklet seg. De hadde ikke lært den tunge delen. De hadde ikke gått inn for å få ekteskapet til å fungere. Forsikre dere om at dere ofrer, deler og vokser sammen.

Støtt hverandre

Etter at jeg hadde vært eldstenes quorumpresident, grenspresident og biskop over en femårsperiode, flyttet vi til en ny menighet. Min hustru ble snart kalt til president for Hjelpeforeningen. Hun gikk til sitt første møte med biskopen mens jeg løp etter våre to små opp og ned korridorene og over parkeringsplassen og gjennom aktivitetssalen. Jeg opplevde for første gang å vente. Jeg ventet i halvannen time. Da Mary kom ut fra biskopens kontor, hadde jeg en gutt i armen og den andre i hånden. Jeg hadde ikke mot til å si noe, men jeg sendte henne et blick som sa: «Forstår du at du har latt meg vente i halvannen time?»

Alt hun gjorde var å løfte opp fem fingre og si: «Fem år.» Så lenge hadde hun ventet på meg. Da begynte jeg å forstå at det ville være min oppgave å støtte min hustru i hennes kall slik hun hadde støttet meg i mine kall.

Jeg ber dere om ikke å lene dere til deres ektefelle som til en krykke, men være sterke, styrke hverandre

og be om hjelp når dere ber sammen hver kveld. Jeg bærer vitnesbyrd om at de stundene jeg har vært ulykkelig, nedfor eller lei, har vært når jeg har avveket fra Herrens læresetninger, selv i den minste grad. Det er min bønn at dere vil oppleve sann lykke og finne gleden ved et celestialt ekteskap med litt himmel på jorden. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 9. november 1976. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

Jeg ber dere om ikke å lene dere til deres ektefelle som til en krykke, men være sterke, styrke hverandre og be om hjelp når dere ber sammen hver kveld.

Gi Gud

ANLEDNING TIL Å VELSIGNE OSS

Av Michael R. Morris

Kirkens tidsskrifter

Hvordan klarer et distrikt i Argentina med bare noen få små grener å ha 17 tempelekteskap på mindre enn fire år? Lederne sier at svaret er enkelt: lydighet.

FOTO AV BUENOS AIRES, ARGENTINA. TEMPLE: NÉSTOR CURBELO. KART: MOUNTAIN HIGH MAPS © 1993 DIGITAL WISDOM, INC.

Da 21 år gamle Gisela Silva flyttet sammen med familien fra Mendoza, Argentina til landets sydligste by Ushuaia, lurte hun på om hun nå hadde mistet sjansen til å bli viet i templet. Mendoza har tross alt en stav full av menigheter av siste-dagers-hellige, mens isolerte Ushuaia – som ligger på øya Tierra del Fuego – bare har omkring 600 medlemmer i tre små grener.

«Mine foreldre ble viet i templet, og jeg ønsket selv denne velsignelsen – å gifte meg med et trofast medlem av Kirken, en som jeg kunne stifte en evig familie sammen med,» minnes hun. «Men da jeg kom til Ushuaia, var det så få unge voksne her at jeg lurte på om det kunne skje.»

Lucas Romano hadde de samme bekymringene som Gisela. Mens han var på misjon i Uruguay, hadde familien hans flyttet til Ushuaia. Da han reiste hjem til dem etter misjonen, oppdaget han raskt at det var langt flere unge, enslige, voksne menn enn unge, enslige, voksne kvinner. Likevel var han fast bestemt på å være lydige mot de lokale lederes råd om bare å ha stevnemøter med medlemmer av Kirken.

Dette rådet ble lettere å følge etter at Lucas møtte Gisela i kirken og hun begynte å ta engelskundervisning på en skole der han underviser. Han begynte å følge henne hjem etter timene,

og de begynte snart å ha stevnemøter. Da de ba hver for seg angående forholdet som utviklet seg, sier de at de fikk en bekreftelse «linje på linje og bud på bud» (2 Nephi 28:30; L&p 98:12).

I april 2005 giftet Lucas og Gisela seg borgerlig, slik Argentinas lov krever, og deretter ble de beseget i Buenos Aires Argentina tempel. Deres besegling var betydningsfull for de unge medlemmene i Ushuaia: Det var det første av 17 tempelekteskap på mindre enn fire år.

En historie om stor suksess

Hvordan klarer et distrikt med bare noen få små grener å ha så mange tempelekteskap på så kort tid? Ifølge lokale ledere er svaret enkelt: lydighet.

«Dette er en historie om stor suksess,» sier Marcelino Tossen, tidligere president for Ushuaia distrikt. «Disse unge er et stort eksempel for Kirkens medlemmer. En av egenskapene de har, er at de adlyder Herren, profetene og sine lokale ledere, og de følger Åndens tilskyndelser. Denne egenskapen forener de unge her i Ushuaia distrikt.»

Men president Tossen innrømmer at lokale ledere «måtte gjøre en innsats i hele distriktet en stund» før deres undervisning og veiledning om viktigheten av tempelekteskap bar frukt.

Roberto Ignacio Silva, Ushuaias distriktspresident, sier at det som fanget hans oppmerksomhet etter at han hadde flyttet sammen med familien til Ushuaia i 2004, var antallet ugifte hjemvendte misjonærer og unge voksne kvinner. Hans datter Gisela ble en del av den gruppen. Han sa at unge voksne hadde som mål å gifte seg i templet, men trengte noe oppmuntring og veiledning.

«Jeg sa til dem at om vi ønsker en evig ledsager, trenger vi ikke se etter en som er fullkommen,» sier president Silva. «Men vi må be Herren hjelpe oss, og vi må være trofaste i Kirken.»

I tillegg til flere aktiviteter for unge enslige voksne – bl.a. temakvel-der og fellesaktiviteter for unge enslige voksne fra Rio Gallegos og andre byer i nord – la lederne vekt på viktigheten av bønn, trofasthet og verdighet. De oppmuntret også de unge voksne i Ushuaia til å samle stor nok tro til å overvinne sin frykt.

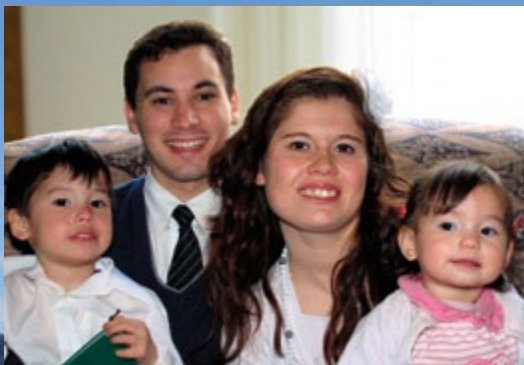
Vi hadde ingenting

«Noe de unge her er svært opptatt av, er hvordan de kan gifte seg hvis de ikke har stort,» sier president Silva. «Vi har hjulpet dem å forstå at vi ikke trenger å ha alt før vi gifter oss.»

Ruth Rodríguez ble kjent med Emanuel Silva da de to ble bedt

«Den største velsignelse ved å være viet i templet er den lykke jeg føler ved å vite at vi er forenet som en evig familie,» sier Ruth Silva, avbildet i midten til høyre sammen med sin mann, Emanuel, og deres datter, Banira. Øverst: Ezequiel og Marina Frau, sammen med sin datter, Ailín. Nederst: Lucas og Gisela Romano, sammen med sine barn, Benjamin og Rebeca.

FOTO: MICHAEL R. MORRIS. UNNTATT DER ANNÉT ER OPPGITT. BAKGRUNN © ISTOCKPHOTO

om å hjelpe til med å organisere en fellesaktivitet for distriktets unge enslige voksne i Rio Gallegos, mer enn 320 km nordover, i februar 2006. Vennen som ba de to samarbeide, håpet at de ville passe sammen. «Det fungerte,» minnes Emanuel, som hadde vært hjemme i to år etter sin misjon i Arizona Tucson misjon.

Da han og Ruth giftet seg seks måneder senere, hjalp deres forberedelse – åndelig og timelig – dem til å overvinne frykten for fremtiden.

«Jeg følte min himmelske Faders kjærlighet og at han ønsket at jeg skulle stifte familie,» sier Emanuel om svaret på sine bønner. «Straks jeg hadde satt meg dette som mål, viste han meg veien og hjalp meg å finne en hustru.»

Ruth tilføyer at mål som de satte seg sammen, bl.a. å arbeide hardt for å spare penger til reisen til templet, hjalp dem å gjøre fremgang. «Noen ganger var det noe vi ønsket å kjøpe,» sier hun, «men vi sa: ”Nei, vi må spare så vi kan reise til templet.”»

Alle deres sparepenger gikk med til reisen til og fra Buenos Aires Argentina tempel i 2006. «Etterpå hadde vi ingenting,» sier Emanuel og gjentar et vanlig utsagn fra nygifte. I dag ler han og Ruth av dette minnet og er takknemlige for at deres tro muliggjorde den «vakre opplevelsen» å bli besejlet i templet – en opplevelse som fremdeles betyr alt for dem.

«Vi kan være svært engstelige når vi overveier å gifte oss,» sier Ruth. «Hva med alt vi mangler? Hva med vår økonomiske situasjon? Hva med å oppdra barn? Men hvis vi er lydige mot Herrens ord, reiser til templet og stifter familie, trenger vi ikke bekymre oss. Herren vil velsigne oss på måter vi aldri kunne tenkt oss.»

Man kan ikke planlegge alt

Da Ezequiel Agustín Frau mistet jobben sin tidlig i 2006, hadde han vært hjemme fra sin misjon i Colombia i nesten to år. Han var fremdeles enslig, men følte at hans fremtidige hustru ikke var i Ushuaia. Han besluttet å reise til templet for å søke veiledning.

«Jeg ønsket å være mer i kontakt med Den hellige ånd, lære Herrens vilje for meg og søke inspirasjon,» sier han. «Templet hjalp meg å finne dette.»

Da han kom til Buenos Aires etter en tre dager lang busstur på 3 200 km, bodde han hos venner og deretter hos en slektning mens han besøkte templet. Noen uker senere var det slutt på Ezequiels penger, og han tenkte å reise tilbake til Ushuaia. Men en lokal biskop fant jobb til ham, så han bestemte seg for å bli værende.

Under en aktivitet i Kirken kort tid senere møtte Ezequiel en ung kvinne som het Marina Mas. De pratet lett sammen, og han følte seg snart vel sammen med henne. Da han så Marina igjen ved en sammenkomst for unge enslige voksne, sa hun noe som gjorde inntrykk på ham.

«Vi skulle leve på det nivå som vi venter av den vi ønsker å gifte oss med,» minnes Ezequiel at Marina sa under en samtale om mål.

Marina hadde for sin del bedt om å finne en verdig ledsager. Hun kjente mange unge menn, men Ezequiels åndelighet gjorde straks inntrykk på henne.

En felles venn hjalp Ezequiel å finne et sted å bo som var nærmere der han arbeidet, som da var tre timer med buss fra der han bodde. Det viste seg at hans nye leilighet – i en by på 13 millioner innbyggere – lå bare to kvartaler unna Marinas hjem.

«Jeg planla ikke å bo to kvartaler fra henne,» minnes han. «Jeg visste ikke engang hvor hun bodde.»

Å bo så nær ga Ezequiel mange muligheter til å se Marina, og hennes familie ønsket ham varmt velkommen. Alt som skjedde var et svar på hans bønner.

Paret hadde stevnemøter og begynte snart å planlegge sin fremtid sammen. Etter at de hadde giftet seg i templet høsten 2006, flyttet de til Ushuaia.

«Vi kan ikke alltid forstå den visjon vår Fader i

DEN GUDDOMMELIGE OPPFATNING AV EKTESKAPET

«Så skjønt ekteskapet er i vår evige Faders plan, en plan som er gitt i hans guddommelige visdom for hans barns lykke og sikkerhet og for rasens fortsettelse ...

Ingen som leser i Skriftene, fra fordums eller nyere tid, kan tvile på den guddommelige oppfatning av ekteskapet. Livets edleste følelser, det menneskelige hjertes mest generøse og tilfredsstillende impulser finner uttrykk i et ekteskap som hever seg rent og ubesudlet over verdens ondskap.»

President Gordon B. Hinckley (1910–2008),
«Det Gud har sammenføyet», *Lys over Norge*,
juli 1991, 68.

himmelen har, og vi kan ikke planlegge alt,» sier Ezequiel når han ser tilbake. «Men vi kan være lydige og gi ham en sjanse til å velsigne oss.»

Det er skjønt å ha en familie

President Tossen sier at en av de største velsignelser tempelekteskap har bragt med seg til Ushuaia, er at «dagen kommer da Kirken vil bli ledet av paktens barn. Det vil føre til at evangeliet vil utbres her, og Herren vil velsigne Kirken» – slik han velsigner de trofaste parene som vies i templet.

«Da jeg var liten og våre ledere snakket til oss om ekteskap, handlet alle beretningene om lykke,» sier Ruth Silva. Hun innser at for å «leve lykkelig alle sine dager» kreves det arbeid, «men jeg føler at de beretningene var sanne. Den største velsignelse ved å være gift

i templet er den lykke jeg føler ved å vite at vi er forenet som en evig familie.»

Hennes eksempel hjalp hennes far å gå ned i dåpens vann i 2008 og deretter ta familien med til templet, der de ble beseget et år senere.

«Den velsignelse jeg gleder meg mest over, i tillegg til å oppdra mine barn i evangeliet, er den glede og fred jeg har i mitt hjerte over å vite at jeg har rettet meg etter det evige ekteskaps frelsende ordinans,» tilføyer Lucas Romano. «Å være sammen med min hustru og mine barn fornyer denne følelsen. I likhet med en rullende sneball vokser den stadig. Hver dag blir jeg mer takknemlig overfor Herren for at jeg giftet meg og stiftet familie.»

Marina Frau tilføyer: «Det er skjønt å ha en familie. Til tider kan det være vanskelig fordi det er så mye å lære, men det er herlig.» ■

«Om vi ønsker en evig ledsager, trenger vi ikke se etter en som er fullkommen. Men vi må be Herren hjelpe oss, og vi må være trofaste i Kirken,» sa Roberto Ignacio Silva, Ushuaias distrikts-president, til unge voksne (bildet over), og mange av disse har tatt dette innover seg og blitt viet i i Buenos Aires Argentina tempel.

Av Julie B. Beck

Hjelpeforeningens president på generalplan

Hjelpeforeningens historie:

ET BLIKK PÅ HERRENS VISJON FOR SINE DØTRE

Som Guds døtre som søker evig liv, kan vi gå fremover med tillit inspirert av deres eksempler som har gått foran oss.

Da vi ble kalt til det nye presidentskap for Hjelpeforeningen på generalplan, fikk vi en historie om Hjelpeforeningen som vi skulle studere. Ydmykt gjorde vi det, og vi søkte å få vite hva Herren ønsket at vi skulle lære og deretter gjøre på grunnlag av dette studiet. Vårt studium avslørte en arv rik på åndelig kraft og bidrag fra siste-dagers-hellige kvinner. Det var en imponerende opp-tegnelse over Herrens handlemåte med sine døtre og sine forventninger til dem. Gjennom vårt studium og den inspirasjon den innsatsen førte til, ble vi kjent med Hjelpeforeningens formål. Vi lærte at i vår forberedelse til det evige livs velsignelser ønsket Herren at hans døtre skulle *øke i tro og personlig rettskaffenhets, styrke familier og hjem, og søke etter og hjelpe de trengende*. Når søstre i dag ydmykt leser deres historie, vil de motta innsikt, svar og inspirasjon slik vi gjorde.

Vårt håp er at vi, når vi studerer Hjelpeforeningens historie og arbeid, vil se hvordan vår himmelske Fader hjalp søstre i fortiden.

Når vi lærer hvordan han hjalp dem, vil vi få et vitnesbyrd om at han også vil hjelpe oss i dag. Vi vil lære at hvis Gud gjennom Den hellige ånd kunne lede en kvinne for mer enn hundre år siden, kan han gjøre det samme for kvinner i vår tid.

Søster Eliza R. Snow, vår annen president for Hjelpeforeningen sentralt, var en sterk og trofast tidlig leder. Hun forsto at Ånden «tilfredsstillter og oppfyller enhver lengsel i menneskets hjerte og fyller ethvert tomrom». Gjennom forskjellige perioder i livet strevde hun med dårlig helse og ensomhet. Men hun ble styrket etter hvert som hun kunne motta og handle ifølge personlig åpenbaring. For henne var personlig åpenbaring og Åndens stadige veiledning som en kilde. Hun sa: «Og er det ikke vårt privilegium å leve slik at vi konstant kan føle denne innflytelsen i vår sjel?»¹

Slike eksempler gjennom hele vår historie hjelper oss å huske at evnen til å motta og handle ifølge personlig åpenbaring er den aller viktigste ferdighet vi kan erverve oss

Styrk din tro og personlige rettskaffenhet

denne arv av rettferdige, hengivne kvinner, vil det være fordi vi bygger på det de har gjort. Gjennom vårt studium av historien lærer vi at det finnes styrke og stor kapasitet i Kirkenes kvinner, noe som skyldes deres tro på vår Herre Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium. Denne tro har gitt kvinner evnen til å ta riktige valg og overvinne utfordringer og vanskeligheter. Den har gjort dem i stand til å anvende troens ild og kraften i deres pakter for å være eksemplariske i sine jordiske erfaringer. I ethvert land finnes det en troens arv blant kvinnene som har bidratt til å etablere Kirken og styrke de siste-dagers-helliges hjem.

Silvia H. Allred, første rådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap på generalplan, har fortalt om sin mor, Hilda Alvarenga, som ble kalt til Hjelpeforeningens president i en gren i El Salvador da hun var konvertitt i 30-års-alderen. Hun fortalte grenspresidenten at hun manglet erfaring,

her i livet. Med den kan vi ikke mislykkes. Uten den kan vi ikke lykkes.

Hjelpeforeningens historie er viktig for søstre over hele verden i dag.

Vår historie viser en lang rekke sterke, rettferdige, trofaste, hengivne kvinner. Denne arv begynte med Eva, og historiene om disse kvinner tilhører hver og en av oss, og gir oss en visjon for vår fremtid. Hvis vi skal fortsette

var uforberedt og utilstrekkelig. Men grenspresidenten kalte henne likevel. Samtidig som hun tjente, lærte hun lederskapsferdigheter og utviklet nye talenter, som å undervise, tale offentlig og organisere møter, aktiviteter og tjenesteprojekter. Hun hjalp andre i grenen å bygge opp riket.² Som før venter vår himmelske Fader i dag at hans døtre skal ha en lederskapsoppgave i enhver menighet eller gren. Søstre som Hilda Alvarenga blir pionerer og rollemodeller for fremtidige generasjoner.

Styrk familier og hjem

med mindre givende aktiviteter.³ Hennes råd er fremdeles verdifullt i dag. Et studium av vår historie hjelper oss å få det perspektiv vi trenger for å fokusere på det som er nødvendig og som vil velsigne vårt liv for evig.

Å styrke tro og familier og tjene andre er like viktig i dag som da Hjelpeforeningen ble organisert.

Vår historie lærer oss at sterk tro er en drivende og stabiliserende kraft i rettferdige kvinners liv. Tro på Jesu Kristi forsoning ikke bare helbreder oss, men den gjør oss også i stand til å gjøre noe som er vanskelig og leve på en eksemplarisk måte. Vår historie lærer oss at kjærlighet, Kristi rene kjærlighet, som aldri svikter, har hjulpet kvinner å holde tappert ut gjennom noen svært vanskelige prøvelser. Vi styrker vår tro og personlige rettskaffenhet når vi treffer valg som får vår

vilje til å stemme med Guds vilje. Når vi gjør dette, føler vi fred. Når vi ikke stemmer overens, føler vi skyld. Det er Ånden som sier oss at vi må omvende oss og rette oss etter Guds vilje igjen. Omvendelse er et prinsipp vi bruker daglig for å holde oss åndelig sterke.

Vi lærer av vår historie at sterke familier ikke er en tilfældighet. Å leve ifølge Herrens plan med nøyaktighet, forsett og besluttsomhet er et bevisst valg i tro i dagens verden. Det er en nestekjærlig tjeneste i tro for å styrke personene rundt oss og gi næring til alle familier.

Vår historie er rik på rollemodeller av søstre som godtar oppdraget å «hjelp de fattige» og «redde sjeler».⁴ Amy Brown Lyman var den åttende president for Hjelpeforeningen på generalplan under 2. verdenskrig. Hun rådet søstrene til å styrke sin tro og holde fast ved den. Hun ba dem fokusere på å gjøre hjemmet til et trygt sted og prioritere dette i livet.⁵

Når søstrene begynner i Hjelpeforeningen, blir de en del av et stort verdensomspennende søsterfelleskap,

Historien kan hjelpe dagens kvinner, som opplever så mye stress.

Når vårt presidentskap har reist rundt i verden, har vi vært i søstrenes hjem. Vi har sett deres kamp og kjenner til de hjerteskjærende problemene de må hankses med. Mange søstre føler seg overveldet. Noen finner det vanskelig å ta seg tid til daglig bønn og skriftstudium og gjøre det som vil hjelpe dem å føle Ånden. Vi lever i stadig mer utfordrende tider og er omgitt av trosoppfatninger og utøvelse som kan lede oss bort fra vårt evige mål. Fordi vi som kvinner har stor innflytelse på andre i vår nærhet, må vi gjøre alt vi kan for å holde oss selv åndelig sterke.

Vår Hjelpeforenings-historie hjelper oss å fokusere på det som er viktig, og prioritere hva vi gjør. Hver dag får vi anledning til å treffe valg som vil styrke vår tro og våre familier. For mer enn 60 år siden ba Belle S. Spafford, vår niende president for Hjelpeforeningen på generalplan, søstrene om å vurdere sine interesser og aktiviteter, og forenkle livet ved å gjøre det som ville være mest varig og derved kvitte seg

Oppsøk og hjelp de trengende

forenet som disipler. Her begynner hver søster å delta med andre som også går inn for å holde sine pakter og gi alt de har for å bygge opp Herrens rike.

Vår historie hjelper oss å forstå vår uadskillelige tilknytning til prestedømmet.

Herren har viktig arbeid for sine sønner og sine døtre. Prestedømsquorumer og Hjelpeforeningen gjør Herrens arbeid. Profeten Joseph Smith sa: «Jeg vil organisere kvinnene under prestedømmet etter prestedømmets mønster.»⁶

Nå som før virker Hjelpeforeningspresidenten under biskopens eller grenspresidentens veiledning, han som innehar prestedømmets nøkler til å lede menigheten eller grenen.

Barbara W. Winder, vår 11. president for Hjelpeforeningen på generalplan, sa: «Jeg ønsker så inderlig at vi skal være forenet, og sammen med prestedømmet tjene og bygge opp Guds rike her i dag.»⁷

Dessuten er det ingen liten ting å vite at hver søster har tilgang til alle frelsens ordinanser og kan inngå pakter som gjør henne i stand til å oppfylle sin jordiske og evige misjon. Hver søster kan stadig ha Den hellige ånd som sin ledsager til å veilede henne, gi henne trøst og bekrefte hennes rettferdige handlinger. Hun har også full tilgang til åndelige gaver som forøker hennes evne til å leve trygt og beskyttet. Vår historie lærer oss hvordan fortidens kvinner benyttet disse velsignelser.

Å kjenne vår historie hjelper oss å forberede oss til det evige livs velsignelser.

Vi lærer at Hjelpeforeningens søstre opplevde vanskelige tider før, men i dag kjemper vi også med en

beslutsom fiende som ønsker å rive ned vår tro og våre familier og etterlate oss alene og lidende. Vår Hjelpeforenings historie gir oss en bakgrunn for alt vi gjør. Gjennom profeten Joseph Smith kalte Frelseren kvinner i denne evangelieutdeling til å utføre hans verk.

Vi lærer gjennom vår historie hvem vi er og vår vesentlige rolle i vår himmelske Faders plan. Vi kan ikke delegere våre ansvarsoppgaver til andre. Fordi vår himmelske Fader kjenner oss og elsker oss, vil han støtte oss når vi søker å la vår vilje være i overensstemmelse med hans. «Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv» (2 Nephi 31:20). ■

NOTER

1. Eliza R. Snow, sitert i *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), kapittel 4.
2. Se *Daughters in My Kingdom*, kapittel 6.
3. Se *Daughters in My Kingdom*, forord.
4. Se *Daughters in My Kingdom*, kapittel 2.
5. Se *Daughters in My Kingdom*, kapittel 5.
6. Joseph Smith, sitert i *Daughters in My Kingdom*, kapittel 2.
7. Barbara W. Winder, sitert i *Daughters in My Kingdom*, kapittel 8.

HANS LØFTE BLE OPPFYLT

Under et kombinert møte for presedømmet og Hjelpeforeningen i 2009 forklarte høyprestenes gruppeleder stavens presidentskaps ønske om at hver voksen skulle ta med seg et familienavn til templet innen et år. Han presenterte stavens og menighetens programmer for å hjelpe medlemmene å nå dette målet. Fordi han hadde ansvar for det slektshistoriske program og hadde myndighet til det, lovet han, da han avsluttet, at hvis vi ville prøve å nå stavens mål, ville vi lykkes.

Etter møtet drøftet min hustru og jeg løftet, og vi var enige om at det ikke kunne gjelde meg. Vi hadde allerede brukt 40 år på å undersøke hver gren av mitt familietre. Mine

forfedre var vanskelige å finne, og vi hadde ikke hatt noen betydelig fremgang på flere år. Vi trodde ikke at noe mer kunne gjøres. Likevel lød gruppelederens løfte i mitt indre de neste dagene. Jeg besluttet å ta ham på hans ord. Jeg stirret på anetavlen min og prøvde å komme på hva jeg kunne gjøre.

Etter tre dager med omhyggelig tankevirksomhet følte jeg meg inspirert til å se i en spesiell informasjonskilde om en av personene på siste linje på skjemaet mitt. På mindre enn en halv dag med forskning på Internett oppdaget jeg at en annen mann hadde forsket på dette familienavnet i et engelsk sogn. Ett av navnene han nylig hadde funnet, var på min

person. Ved hjelp av hans data kunne jeg utvide min linje med ytterligere fem generasjoner – tilbake til 1650 – og ta med pikenavnene til flere kvinner på min linje og navnene til flere brødre og søstre. Min hustru og jeg var forbløffet og henrykt.

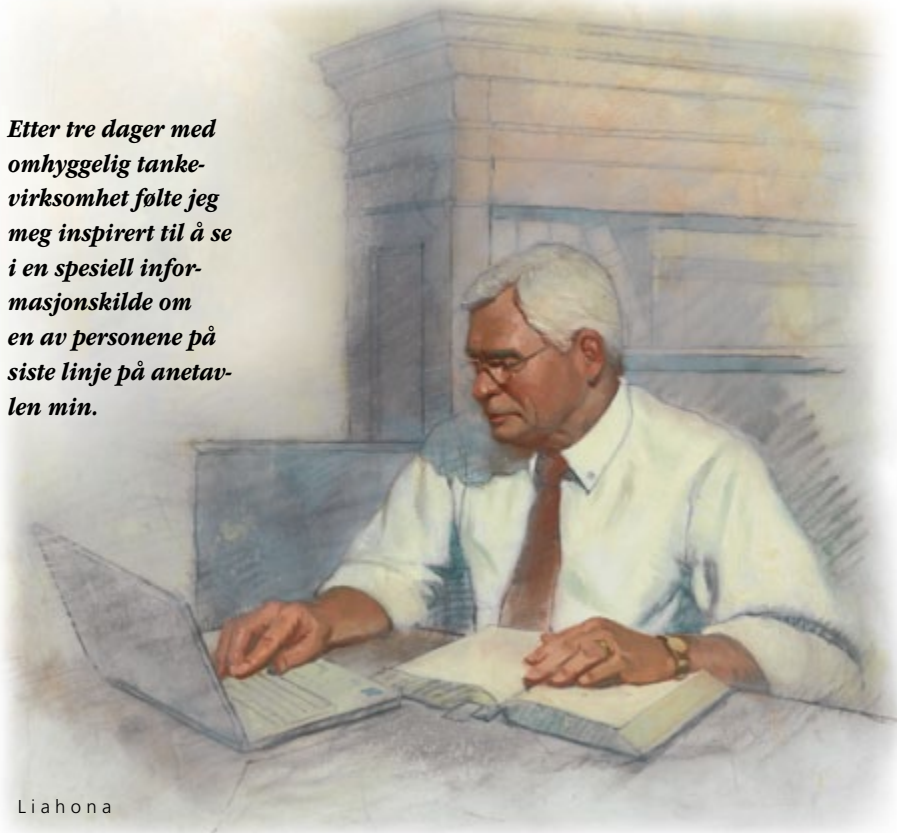
En tid senere begynte jeg å lete etter opplysninger på Internett om en tipoldefar som syntes å ha forsvunnet. Etter kort tid fant jeg ham. Jeg oppdaget at han hadde flyttet fra Pennsylvania, USA, til Wisconsin, USA, like etter at hans første hustru døde. Med opplysninger fra Wisconsins opptegnelser tilføyde jeg over 400 navn til min slektshistorie.

Senere oppdaget jeg 100 forfedre som hadde kjempet i Amerikas uavhengighetskrig og i borgerkrigen. Jeg fulgte seks linjer til 1600-årene.

I løpet av mine tidligere 40 år med forskning hadde jeg nedtegnet ca. 65 navn på min anetavle og nesten 3 000 navn i min database. I løpet av de 20 månedene etter at høyprestenes gruppeleder hadde gitt sitt løfte, tilføyde jeg mer enn 70 navn på anetavlen og mer enn 17 000 navn i databasen, inkludert to av USAs presidenter!

Herren sier oss at alle hans ord «skal bli oppfylt, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme samme» (L&p 1:38). Vår himmelske Faders løfte, gitt gjennom en inspirert, bemyndiget prestedømsleder, ble i sannhet oppfylt. ■
Ted Bainbridge, Colorado, USA

Etter tre dager med omhyggelig tankevirksomhet følte jeg meg inspirert til å se i en spesiell informasjonskilde om en av personene på siste linje på anetavlen min.

ÅNDEN TALTE GJENNOM MEG

Da jeg mottok kallet om å tjene i Frankrike Toulouse misjon, ble jeg begeistret over å tjene i et fremmed land og lære et nytt språk. Til tross for at jeg ikke hadde lært fransk før, var jeg sikker på at jeg lett ville lære å snakke språket.

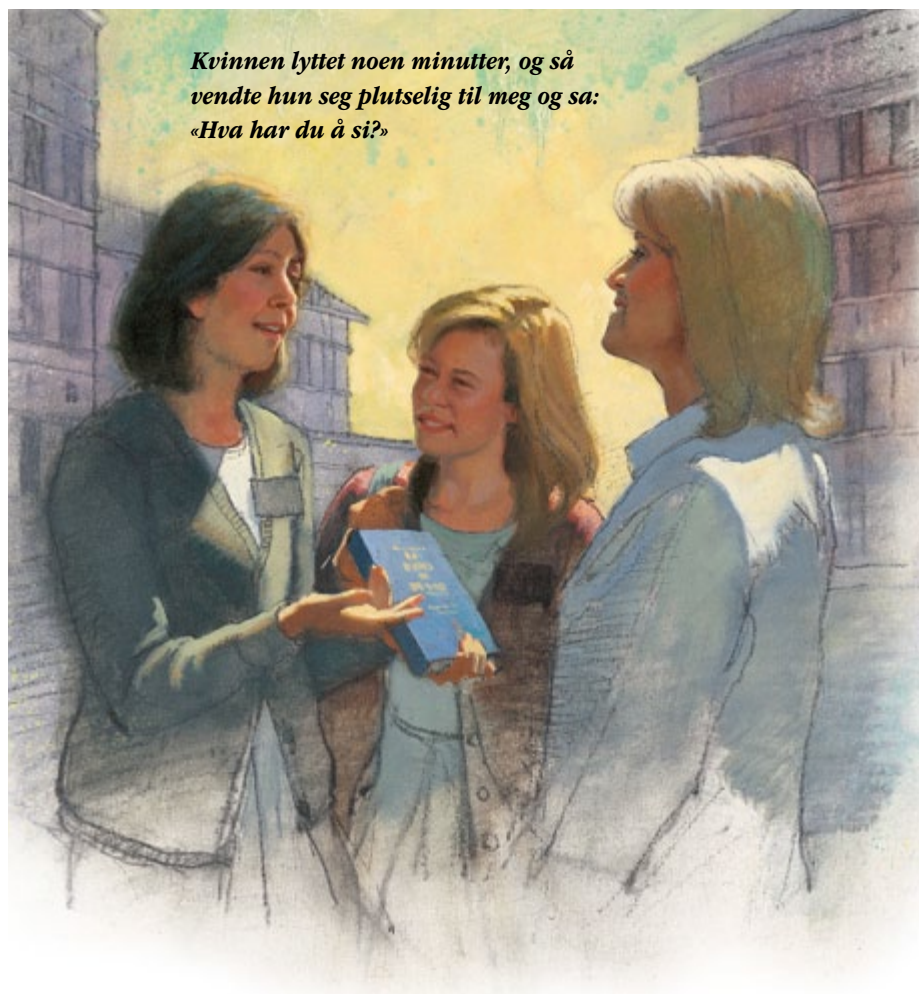
Min stavsprezident velsignet meg med tungemålgaven da han beskikket meg til misjonær. Denne velsignelsen gjorde at jeg ble enda mer sikker på at jeg raskt ville lære meg fransk.

Da jeg kom til opplæringscenteret for misjonærer i Provo i Utah, var jeg ivrig etter å begynne, men tiden på MTC var vanskelig. Jeg var overveldet og strevde hver dag. Da jeg dro fra MTC, følte jeg at jeg hadde hatt liten fremgang i fransk. Jeg undret på når jeg ville motta tungemålgaven.

Mitt første oppdrag på misjonsmarken var i en liten by i det sydlige Frankrike. En ettermiddag, bare noen dager etter at jeg var kommet dit, kontaktet min ledsager og jeg gikk på gaten. Jeg sa ikke stort mens vi snakket med folk – jeg kunne knapt forstå dem, og de kunne knapt forstå meg.

Vi henvendte oss til en kvinne, og min ledsager begynte å fortelle henne om Kirken. Kvinnen lyttet noen minutter, og så vendte hun seg plutselig til meg og sa: «Hva har du å si?»

Jeg prøvde nervøst og fortvilet å huske noe jeg hadde lært. Med skjellende røst bar jeg et enkelt vitnesbyrd

Kvinnen lyttet noen minutter, og så vendte hun seg plutselig til meg og sa: «Hva har du å si?»

om vår himmelske Fader og Mormons bok. Da jeg gjorde det, bar Ånden vitnesbyrd for meg om at det jeg hadde sagt, var sant. Jeg vet ikke om kvinnen følte noe, men hun smilte, vendte seg igjen til min ledsager og ba henne fortsette med sitt budskap.

Denne hendelsen lærte meg noe viktig. Jeg lærte at selv om jeg ikke kunne snakke fransk særlig godt, kunne Ånden tale gjennom meg. Jeg lærte at velsignelsen jeg hadde mottatt av min stavsprezident, kanskje i virkeligheten var en velsignelse om å kunne tale Åndens språk.

President Thomas S. Monson har sagt: «Det er ... ett språk som er felles for alle misjonærer – Åndens språk. Det lærer man ikke ved hjelp av lærebøker skrevet av lærde, og

heller ikke ved å lese og lære utenat. Åndens språk kommer til den som av hele sitt hjerte søker å kjenne Gud og holde hans guddommelige bud. Dyktighet i dette språket gjør det mulig for oss å bryte barrierer, overvinne hindringer og røre ved menneskers hjerter.» («Ånden gir liv», *Lys over Norge*, juni 1997, 4.)

Mange år senere øver denne erfaringen fremdeles innflytelse på meg. Det kreves ikke lenger at jeg forkynner evangeliet på fransk, men jeg trenger Åndens hjelp når jeg blir bedt om å undervise en leksjon eller holde en tale i kirken. Når jeg føler at jeg strever med å uttrykke meg, finner jeg trøst ved å minnes at Ånden kan tale til hjertene til alle Guds barn. ■

Christy Rusch Banz, Utah, USA

TEMPLET VAR STENGT!

Vi skulle gifte oss i templet 7. juli 2009 – en dato vi så ivrig frem til. Vi var vokst opp i nærheten av Aba Nigeria tempel og var glad for at selv om vi hadde flyttet derfra, kunne mange venner og familiemedlemmer som fremdeles bodde i området, være med oss enten i templet eller senere under mottakelsen.

Vi kom til Aba etter mer enn en seks timers reise fra Lagos og gjorde de siste forberedelser til beseglingen og mottakelsen. Men tre dager før vår planlagte bryllupsdato ble vi fortalt at templet uventet var stengt inntil videre. Vi var urolige og forvirret. Ingen kunne si oss når templet, som var blitt stengt på grunn av uroligheter i området, ville bli åpnet igjen. Skuffet fortalte vi venner og familie at vår besegling var utsatt, og triste reiste vi tilbake til Lagos uten å vite når vi kunne få ny beseglingsdato i templet.

Da vi var tilbake i Lagos, ba vi inderlig om at Aba Nigeria tempel ville bli åpnet igjen. En uke gikk uten noen nyheter om gjenåpning. Denne ene uken syntes som et år for oss. Vi så frem til vårt tempelekteskap og til å feire det med venner og familie så snart som mulig.

Etter hvert som tiden gikk uten nyheter om at templet skulle åpnes igjen, følte vi at vi skulle overveie alternativer. Siden Aba Nigeria tempel er det eneste tempel i Nigeria, forsto vi at vi måtte reise til Accra

Vårt ekteskap er noe jeg alltid vil skatte og innbefatter en historie jeg aldri vil glemme.

Ghana tempel hvis vi skulle bli beseglet snart. Reisen ville dessverre koste mer penger enn vi hadde. Men vi hadde alltid planlagt et tempelekteskap, og vi visste at vi skulle gjennomføre det.

Vi lånte penger av familie og venner, ordnet oss med pass, ringte Accra Ghana tempel for å avtale dato og kjøpte flybilletter til Ghana.

Vi kom til Accra 14. august 2009 og dro til templet neste dag. I beseglingsrommet var bare tempelbesegleren og to vitner tilstede sammen med oss. Ingen venner, ingen familie og ingen vi kjente var sammen med oss. Men i et ukjent land, langt

hjemmefra, visste vi at vi var der vi skulle være og gjorde det vi skulle gjøre. I den stunden følte vi evighetens krefter og forsto klarere den kjærlighet vår himmelske Fader har til oss og til alle sine barn.

Tragisk nok døde min hustru i 2010 etter å ha født vårt første barn. Jeg savner henne sårt, men finner stor trøst i å vite at vi har blitt beseglet i templet. Jeg er evig takknemlig for at vi ikke utsatte vårt tempelekteskap ved å vente til et beleilig tidspunkt. Vårt ekteskap er noe jeg alltid vil skatte og innbefatter en historie jeg aldri vil glemme. ■

Chinedu Enwereuzo, Lagos, Nigeria

KUNNE JEG FINNE EN JOBB?

Jeg stirret på den sammenbrettede seddelen i hånden og innså at jeg fremdeles trengte å betale tiende av penger jeg hadde tjent den siste uken av sommerjobben. Jeg skyldte 90 rand (sydamerikansk myntenhet) i tiende, og jeg hadd en 100 rands-seddel.

Jeg hadde nettopp tatt fatt på mitt siste år av medisinstudiet og hadde mange skoleutgifter. Jeg satt der og fingret med pengeseddelen og tenkte over tienden. Jeg var ferdig med sommerjobben min, og det var usannsynlig at jeg ville finne en jobb som passet med min travle timeplan. Men mine foreldre hadde lært meg å betale full tiende. Pengene tilhørte Herren, og jeg visste det. Med dette i tankene la jeg pengene i konvolutten og betalte min tiende.

Mens jeg søkte jobb i dagene som fulgte, ba jeg om at himmelens sluser ville åpnes for meg. Jeg trengte en jobb som passet med min timeplan, som ble godt betalt for få timer og dessuten ga meg tid til å studere. Kort sagt, jeg trengte et mirakel.

To uker senere foreslo en venn at jeg skulle søke jobb ved sykehuset der vårt medisinske fakultet nylig hadde åpnet en ny utdanningsavdeling. Jeg gikk til kontoret og banket på. Kvinnen der, som hadde undervist oss to år tidligere, husket meg.

«Jeg undres om dere har tenkt å ansette noen studieveiledere til deres nye program,» sa jeg. «I så fall vil jeg gjerne bli ansatt.»

«Det gjør vi virkelig,» svarte hun.

«Vi ser etter noen som kan veilede en gruppe annenårs-medisinstudenter en time på ettermiddagen. Det er fleksitid, og det kreves at man undersøker en ny pasient hver dag og deretter underviser studentene. Kan du gjøre det?» spurte hun.

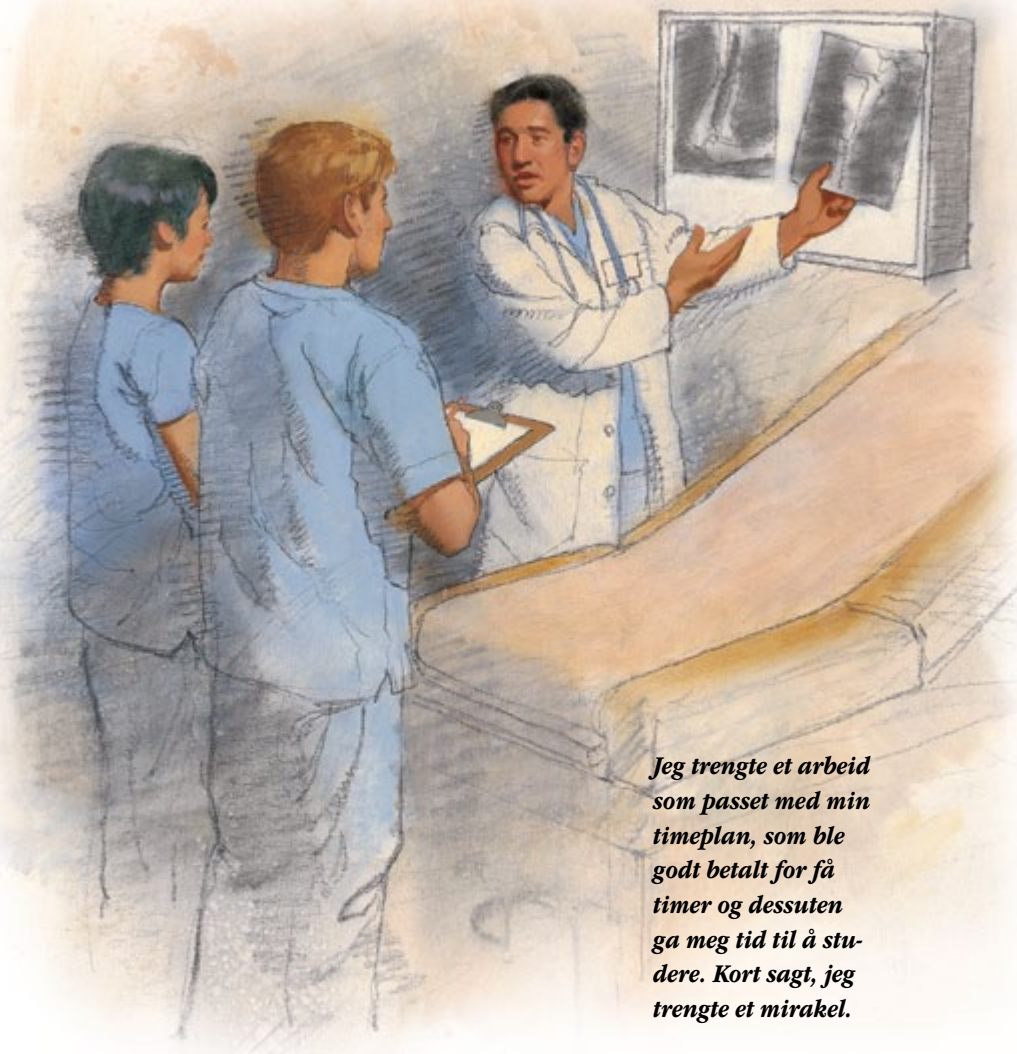
Herren hadde hjulpet meg å finne et arbeid som var nøyaktig slik jeg trengte! Det var svaret på min bønn.

Etter å ha arbeidet en måned fant

jeg ut i hvor stor grad jeg var blitt velsignet. Lønnsjekken viste at jeg fikk en månedslønn tre ganger høyere enn jeg hadde trodd. I tillegg fikk jeg feriepengar.

Herren hadde åpnet himmelens sluser og øste ut langt større velsignelser over meg enn jeg noen gang hadde ventet. Følgelig ble min tro på tiendeprinsippet styrket. ■

Greg Burgoyne, Syd-Afrika

Jeg trengte et arbeid som passet med min timeplan, som ble godt betalt for få timer og dessuten ga meg tid til å studere. Kort sagt, jeg trengte et mirakel.

MOT TIL Å TJENE

Profeter i vår tid har bedt enhver verdig og habil ung mann om å fullføre en heltidsmisjon og har ønsket unge kvinners tjeneste velkommen. Unge voksne i hele verden reagerer positivt på dette kall, men å følge profeten krever tro og mot. I følgende beretninger forteller unge hjemvendte misjonærer hvordan de fant styrke til å overvinne hindringene de opplevde da de bestemte seg og forberedte seg til å reise på misjon.

JEG HOLDER FAST VED MIN AVGJØRELSE

Da jeg fylte 21, begynte jeg å føle meg tilskyndet til å reise på misjon. Jeg hadde aldri planlagt en misjon, så disse tankene var uventet. Min prestedømsleder oppmuntret meg til å be angående det, og det gjorde jeg.

Svaret kom svært tydelig: Jeg visste at Gud ønsket at jeg skulle reise på misjon. Til å begynne med var jeg begeistret, men å reise på misjon var mer utfordrende enn jeg hadde forutsett.

Sjefen min forsto ikke hvorfor jeg ville bli borte i 18 måneder, og han ønsket ikke å gi meg fri for å forberede meg. Han ga meg et ultimatum: «Arbeid eller slutt her. Valget er ditt.» Så skremmende det enn var å ikke arbeide de siste ukene før misjonen, valgte jeg likevel å slutte i jobben.

Det var også komplisert å gjennomføre de medisinske kravene. Min lege i mitt hjemland, Russland, hadde aldri sett Kirkens medisinske dokumenter før og nektet å underskrive.

Slike hindringer fikk meg til å undres om jeg virkelig hadde valgt riktig. Flere ganger holdt jeg på å ombestemme meg. Men i slike stunder med tvil husket jeg svaret

jeg hadde fått på min bønn og var i stand til å holde fast ved min beslutning om å tjene. Til slutt fant jeg løsninger på disse og andre hindringer jeg møtte.

Jeg ble kalt til Russland St. Petersburg misjon. De første månedene på misjonsmarken var ikke lette. Men på grunn av det jeg lærte da jeg taklet hindringene mens jeg forberedte meg til å tjene, var jeg i stand til å møte utfordringene på misjonen. Min misjon – og vanskelighetene jeg møtte da jeg forberedte meg – lærte meg at jeg kan gjøre vanskelige ting med Herrens hjelp.

Elena Ogneva Anderson,
Utah, USA

MITT LIV TILHØRER HAM

Da jeg fylte 18, begynte mange medlemmer i min menighet og stav å fortelle meg at jeg skulle reise på misjon. Selv om jeg alltid hadde planlagt å reise på misjon, likte jeg ikke alt presset.

Snart begynte jeg mitt første år på college. Takket være hardt arbeid vant jeg et stipend som lot meg studere i Tyskland. Tyskland var svært forskjellig fra mitt hjemland, Mexico, men jeg ble fortrolig med kulturen og lærte raskt språket.

Til slutt ble jeg tilbudt fast stilling ved et vel ansett europeisk firma. Å reise på misjon føltes plutselig mer som en plikt enn et ønske. Jeg tenkte jeg kunne ta denne jobben og ha verdslig suksess.

En dag det snedde, reiste jeg til byen Heidelberg sammen med min venn Melanie. Etter noen timer var motorveien dekket av snø, og vi ble søvnige. Vi kjørte i omkring 105 km i timen da vi kjørte på rødt lys og traff en buss.

Da jeg våknet, så jeg politi, ambulanse og Melanie, som gråt. Bilen var ødelagt, og jeg var fremdeles inni den. Jeg fikk tårer i øynene da jeg innså hvor heldige

vi var som var i live. Jeg begynte å be og takke min himmelske Fader for at han hadde latt oss overleve. Men en ny frykt kom over meg – jeg kunne ikke bevege bena.

På vei til sykehuset hørte jeg sykepleierne si at hvis jeg hadde fått en ryggradsskade, ville jeg trolig ikke kunne gå igjen. Jeg ba av hele mitt hjerte til min himmelske Fader. Først takket jeg ham igjen for at han hadde latt meg overleve, og jeg innså at mitt liv ikke var mitt eget. Deretter lovet jeg ham: «Hvis bena mine er OK og jeg kan gå, vil jeg reise på misjon og tjene av hele mitt hjerte og sinn.»

Etter fire timer på sykehuset lød diagnosen lovende: Jeg kom til å gå igjen. Jeg nølte ikke lenger med hensyn til å reise på misjon. I stedet hadde jeg et sterkt ønske om å bære vitnesbyrd om at Gud lever, at han er vår Fader i himmelen, og at han kan utføre mirakler for oss.

Etter denne erfaringen bestemte jeg meg for ikke å ta jobben jeg var blitt tilbudt. Jeg visste at min tid og alt jeg har tilhører Herren. Hvorfor skulle jeg ikke gi ham litt av den tiden og tjene ham i to år?

Etter at jeg hadde tatt eksamen, ble jeg kalt på misjon til Frankfurt, Tyskland. Under misjonen vitnet jeg om min himmelske Fader. Jeg vet at han lever, at han er min Fader og at han beskytter meg. Han har gitt meg mitt liv, og det vil alltid tilhøre ham.

Mahonry Gonzalez, Morelos, Mexico

JEG OMBESTEMTE MEG

Jeg var 21 år gammel og medeier i en skjønnhetssalong. Jeg underviste en Primær-klasse i kirken. Livet var godt, men jeg var rastløs. Det syntes som det var noe annet jeg trengte å gjøre – jeg visste bare ikke hva.

Biskopen kalte meg inn på sitt kontor en søndag og spurte om jeg hadde overveiet å reise på misjon. Jeg ble fullstendig overrumplet. Jeg hadde vært medlem av Kirken i bare to år og hadde aldri tenkt på å reise på misjon.

Jeg fortalte biskopen at jeg mente en misjon ikke var riktig for meg. Da jeg forlot kontoret, sa han: «La meg vite det hvis du ombestemmer deg.» Jeg tenkte at saken var avsluttet, men biskopens ord lød stadig i mitt indre.

Jeg spurte meg selv hvordan jeg kunne ha mulighet til å reise på misjon. Jeg var det eneste medlem av Kirken i min familie. Hva ville familien føle? Hva skulle jeg gjøre med min part i skjønnhetssalongen? Kunne jeg takle å være på misjon i halvannet år?

Mens jeg overveiet disse spørsmålene, ble jeg tilskyndet til å lese Mormons bok. Jeg grep den og fant åttende kapittel i Alma. Da jeg leste om Alma og Amulek som påbegynte sin misjon, visste jeg at jeg også trengte «å forkynne Guds ord» (vers 30). Neste søndag fortalte jeg

BERETTIGET TIL HERRENS HJELP

«Noen av dere er kanskje sjenerte av natur eller føler

dere uskikket til å kunne ta imot kallet til å tjene. Husk at dette er Herrens verk, og når vi går Herrens ærend, har vi krav på Herrens hjelp. Herren vil forme ryggen i forhold til byrden som blir lagt på den.»

President Thomas S. Monson, «Herren trenger misjonærer», *Liahona*, jan. 2011, 4.

biskopen at jeg hadde ombestemt meg og ønsket å reise på misjon.

Min familie støttet meg, og jeg klarte å selge min part i skjønnhetssalongen. Jeg virket i Caracas, Venezuela, og jeg høster fortsatt velsignelsene av å ha tjent Herren hederlig.

Jessica Baksis, Idaho, USA

OMVENDT TIL EVANGELIET – OG EN MISJON

Jeg vokste opp i Kirken og hadde alltid planlagt å reise på misjon. Men da tiden nærmet seg da jeg skulle reise, ønsket jeg sterkt å ha en mektig opplevelse med omvendelse, slik jeg hørte andre snakke om når de beskrev hvorfor de sluttet seg til Kirken.

Jeg visste at å reise på misjon ville kreve offer. Jeg hadde en god jobb og bra lønn, og jeg undret om jeg ville finne en like god jobb når jeg kom tilbake. Jeg var bekymret for å avbryte utdannelsen og forlate familie og venner. Men jeg visste innerst inne

at å reise på misjon var riktig, så jeg fortsatte å forberede meg.

Som en del av denne forberedelsen gikk jeg sammen med eldstene i mitt område til deres undervisningsavtaler. En kveld underviste misjonærene og jeg en mann om Visdomsordet, men han ville ikke godta prinsippet. Da vi dro derfra, forsto jeg at eldstene var skuffet, og jeg var også lei.

Men jeg var ikke sikker på hvorfor jeg skulle være lei, for jeg kjente egentlig ikke denne mannen. Jeg fortsatte å tenke over det og forsto at jeg hadde det slik fordi jeg hadde følt Ånden under leksjonen. Jeg ble bedrøvet fordi denne mannen hadde forkastet noe som hadde gitt meg så mye glede.

Med denne tanken forsto jeg at jeg *var* virkelig omvendt. Jeg visste at evangeliet var sant, og jeg kunne ikke vente på å dele det med andre. Jeg ble snart kalt til å virke i Italia Roma misjon.

Jeg ble rikt velsignet for det jeg hadde ofret da jeg forberedte meg til misjonen. Jeg underviste mange fantastiske mennesker i evangeliet, jeg fikk venner for livet, og jeg lærte engelsk. Velsignelsene fortsatte etter at jeg kom hjem. Jeg ble ansatt i samme jobb som jeg hadde før misjonen, og ble til og med forfremmet.

Men kanskje den største velsignelsen var et sterkere vitnesbyrd om evangeliet. Misjonen var en periode med uforlignelig åndelig vekst, noe jeg alltid vil være takknemlig for. ■
Marco Brando, Italia

Våre familiers **personlige fremgang**

Av **Hillary Slaughter**
og **Elyssa J. Kirkham**

«**N**oen ganger kan én person forandre alt rundt seg. Hvis du begynner med deg selv – hvis du har mot til å begynne med deg selv – kan alt rundt deg ordne seg selv med tiden,» sier Katya Kalashnikova fra Kiev, Ukraina.

Ved tro og Personlig fremgang klarte Katya Kalashnikova og Ivanna Rubanchiuk fra Voskresens'kyi menighet å fatte slikt mot, noe som ga dem anledning til å styrke sine familier og forberede seg til templet.

Gjør en forandring

Både Katyas og Ivannas familier sluttet seg til Kirken like etter at Kiev Ukraina misjon ble organisert i 1992. Men begge familiene ble inaktive før

noen av pikene var gamle nok til å bli døpt.

Ivannas familie flyttet til en bolig i nærheten av et siste-dagers-hellig møtehus da hun var 13 år. Da hun og moren spaserte forbi det, husket moren det gode som Kirken hadde bragt inn i hennes liv. Hun oppmuntret Ivanna til å gå i kirken. «Mor visste at i Kirken ville de lære meg bare det som var godt sammenlignet med verden,» sier Ivanna. Hun begynte å gå i kirken og på aktiviteter og hadde møter med misjonærene, og da misjonærene spurte om hun ville bli døpt, gikk hun med på det.

Katyas historie

Da Katya var 15, kom hun hjem etter en tur med en ungdomsgruppe i området. Hun ble forbauset da

hennes far fortalte at han hadde invitert misjonærene til å undervise henne. Han gjorde det klart at selv om hun gjerne kunne lytte, var ikke han interessert.

Katya avtalte tid for å møte misjonærene. «Mens jeg lyttet, følte jeg at dette var riktig. Jeg mintes følelsene jeg hadde hatt da jeg gikk i kirken som barn. Og etter en tid besluttet jeg å bli døpt,» sier hun.

De gjør fremgang

Begge de unge kvinnene måtte forandre på noe for å bli medlemmer av Kirken, og Personlig fremgang hjalp dem med overgangen. «Jeg utviklet meg fremdeles. Jeg hadde mine egne vaner. Også min påkledning måtte forandres,» minnes Katya. «Personlig fremgang hjalp meg litt etter litt å forandre meg. Det ga meg evne til å være en Guds datter, ikke bare i kirken, men hver dag.»

Gjennom Personlig fremgang ble Ivanna og Katya i stand til å legge seg til vaner som styrket dem åndelig, som bønn, skriftstudium og bruk av sømmelige medier. De lærte også å undervise i leksjoner og tjene andre. Aller viktigst, det hjalp dem å komme nærmere Gud og bli bedre eksempler for sine familier.

«Personlig fremgang hjalp meg.

Katya Kalashnikova ervervet seg kunnskap gjennom Personlig fremgang, noe som påvirket hennes foreldre til å komme til kirken med henne. Motsatt side: Katya og hennes venninne Ivanna Rubanchiuk foran Kiev Ukraina tempel.

*Personlig fremgang hjalp
to unge kvinner i Kiev,
Ukraina å gjøre positive
forandringer i sitt liv og i
familienes liv.*

Hver fullført oppgave førte til vekst. Den tilførte kunnskap og mot,» sier Ivanna. «Det var spesielt godt for meg fordi de fleste familiemedlemmene mine ikke er aktive i Kirken.»

Leder ved eksempel

Forandringene Ivanna gjorde gjennom Personlig fremgang, hjalp henne å være et eksempel for familien. «Hele denne tiden har mine foreldre sett hvordan jeg har forandret meg. De var svært glad for at jeg gikk i kirken,» sier Ivanna. Hun gikk alene i kirken og på aktiviteter inntil hennes mor en dag bestemte seg for å gå med henne til nadverdsmøtet. Nå er de sammen i kirken.

Katyas eksempel øvet også innflytelse på familiens liv. Kort tid etter at Katya var blitt medlem av Kirken, begynte hennes mor å gå med henne og deretter hennes far. Familiene til begge disse unge kvinnene la merke til forandringene som Personlig fremgang og aktivitet i Kirken førte til i Katyas og Ivannas liv. De så hvor

glade de var blitt, og ønsket å ta del i denne gleden.

I Herrens hus

Katyas og familiens glede fortsatte å vokse. Etter hvert som Katya deltok i Personlig fremgang, la hun merke til at det ble fokusert på betydningen av templet. «Det er et helt kapittel om å reise til templet, og jeg ønsket virkelig å komme til templet, men mine foreldre var ikke klare,» minnes hun.

Man Katya kunne reise til templet sammen med sin Seminar-klasse. Hun minnes: «Jeg utførte tempelarbeid for første gang. Jeg var virkelig lykkelig, og jeg ønsket å komme dit igjen. Jeg ønsket virkelig at min familie skulle reise dit og bli beseglet for evig.»

Katyas familie forberedte seg og følte til slutt at de var rede til å reise til templet. To år etter sitt første besøk i templet kom Katya tilbake, denne gang sammen med familien. «Jeg forsto at det virkelig er et sted der familier kan bli evige,» sier Katya. De ble beseglet i Freiberg Tyskland tempel.

Ivanna gir Personlig fremgang æren for å ha hjulpet henne å være et godt eksempel for familien. Ivanna og moren går nå i kirken sammen.

Å UTVIKLE ÅNDELIG STYRKE

Unge kvinners program har [et effektivt] mønster for å utvikle åndelig styrke i de unge

kvinnene og gi oss anledning til å hjelpe. Personlig fremgang hjelper unge kvinner å forberede seg til å motta templets ordinasjoner. De får hjelp ved eksempler fra mødre, bestemødre og alle rettferdige kvinner rundt dem i Kirken.»

President Henry B. Eyring, første rådgiver i Det første presidentskap: «Hjelp dem på veien hjem», Liahona, mai 2010, 24 -25.

De fortsetter i tro

Katya og Ivanna er takknemlige for Kirken, og begge har hatt nytte av dens tilbud, spesielt Personlig fremgang. «Mitt vitnesbyrd om Personlig fremgang er at programmet gjør oss sterkere og hjelper oss å perfektjonere oss i hver side av livet,» sier Katya.

Ivanna føler at Unge kvinner og Kirkens organisasjoner har bidratt til å forberede henne til å være misjonær. Ivanna er positiv til misjonærarbeid. Hun sier: «Bli ikke motløs, men vær alltid et eksempel på hvordan Kirken forandrer vårt liv. Vi er lykkelige i den, og ethvert menneske ønsker å være lykkelig. Og hvis vi tar folk og viser dem denne lykke, vil de følge vårt eksempel. Vi kan alltid – med små steg – hjelpe disse mennesker, tjene dem, og i en fantastisk stund vil de være klare.» ■

ETT ORD OG EN LEKSJON FOR HELE LIVET

Av Heather Wrigley

Kirkens tidsskrifter

Integritet er den måten man handler på når man tror ingen ser det.

Det var brennhete 46°C ute, typisk for en sommerdag på farmen i Brawley, California, USA. Jeg sparket til dekket på den svære vannvognen som hadde brutt sammen for tredje gang på fire dager. Jeg var avhengig av sommerjobben for å betale for underholdning, skoleklær og siden college. Tross heten hatet jeg å kutte ut dagens arbeid før tiden, men det så ut til at jeg måtte gjøre det igjen.

David, et medlem av menigheten vår og en venn av familien, kom over fra møllen for å ta en titt på vognen. Jeg luftet min frustrasjon for ham og ble fristet til å si et ord jeg hadde hørt andre bruke når de var ergerlige. Et øyeblikk tidligere hadde jeg faktisk sagt det, og tanken for gjennom meg at jeg ikke skulle ha gjort det, for jeg visste det var et stygt ord. Men plutselig blåste jeg i det og tenkte at ingen noen gang ville få vite det. Jeg sa ordet, men det fikk meg ikke til å føle meg noe bedre.

«Den sikreste prøve på menneskers integritet er kanskje at de nekter å gjøre eller si noe som vil skade deres selvrespekt.»

President Thomas S. Monson: «Søk et lykkelig liv», *Lys over Norge*, aug. 1988, 6.

INTEGRITET OG SELVRESPEKT

David så opp og fortalte meg at han og far ville fikse vognen når de fikk anledning til det. I mellomtiden fant jeg annet arbeid å gjøre resten av dagen.

Jeg hoppet inn i fars lastebil ved dagens slutt, og vi begynte å kjøre hjemover. Ikke lenge etter at vi var kommet ut på veien, så far bort på meg og nevnte at David hadde fortalt ham om min reaksjon da bilen brøt sammen, banneord og alt. «David sa at han aldri hadde ventet å høre noe slikt fra min datters munn,» sa far. «Han respekterer deg

for mye til det, vennen min.»

Jeg hang med hodet, og tårene kom raskt. Jeg hadde sunket i deres aktelse hvis meninger jeg brydde meg om. Men mest av alt var jeg skuffet over meg selv, og jeg visste at Gud også var det. Jeg forsto at det var derfor det å si ordet ikke hadde fått meg til å føle meg noe bedre.

Jeg lovet aldri å si dette ordet igjen eller noe annet som ikke ville behage Gud, ikke fordi jeg ikke ønsket at far og David skulle skamme seg over meg, men fordi det var riktig å gjøre det. Integritet, lærte jeg, er den måten man handler på når man tror ingen ser det. ■

Er jeg et Guds barn?

Av Valarie Schenk

Ett vers i Det gamle testamente hjalp meg å forstå min guddommelige natur.

Som 21 år gammel student søkte jeg sannheten og var henrykt over å høre evangeliets budskap fra misjonærene. Jeg aksepterte budskapet langsomt, men helhjertet. Jeg ble medlem av Kirken, men jeg var det eneste medlem av familien som gjorde det.

Etter at jeg hadde vært medlem av Kirken i omtrent ett år, forsto jeg at mitt vitnesbyrd ble sterkere for hver dag, men det var noe som manglet. Jeg visste ikke at jeg var et Guds barn.

Det var riktig at jeg hadde akseptert Gud som alles Fader. Men jeg hadde ikke skjønnet hvor inngående han kjenner hver eneste en av sine skapninger. «Med tanke på alt som finnes i verden,» spurte jeg meg selv, «hvordan kan det være mulig for ham å kjenne meg personlig? Hvordan kan han betrakte meg som sin datter? Hvordan kan han elske meg som sitt barn?»

Det var med disse spørsmålene i tankene jeg vendte meg til min himmelske Fader i bønn. Under

skriftstudium kort tid etterpå kom jeg over 1. Krønikebok 28:9. Kong David sa til sin sønn: «Du, min sønn Salomo, lær din fars Gud å kjenne og tjen ham med udelt hjerte og med villig sjel!

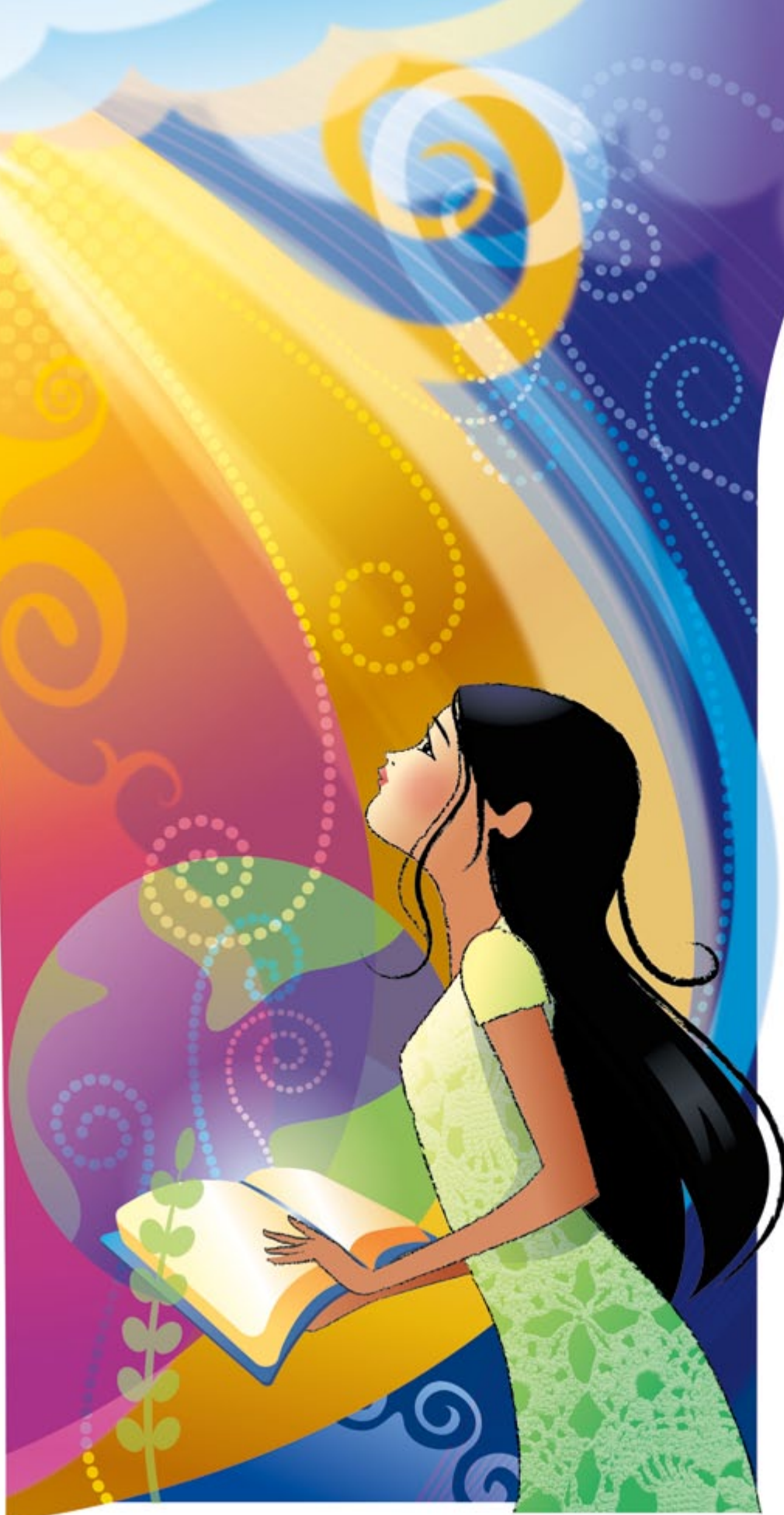
For Herren ransaker alle hjerter og forstår alle menneskers tanker og råd. Dersom du søker ham, skal han la seg finne av deg. Men dersom du forlater ham, skal han forkaste deg for alltid.»

Ikke noe annet skriftsted har bragt meg nærmere min Fader i himmelen enn dette. Det vitnet for meg at jeg ikke bare er en Guds datter, men at hvis jeg søker ham, kan jeg finne ham. Det vitnet for meg om min guddommelige natur. Jeg hadde ikke innerst inne vært fullstendig omvendt til den tanke at jeg var et Guds barn. Jeg hadde håpet at dette var sant, men kunne ikke fatte kunnskapen om en slik kjærlig Fader i himmelen. Jeg kunne ikke se for meg en som kunne kjenne mine innerste tanker og håp. Jeg kunne ikke akseptere hans kjærlighet fordi jeg visste at jeg kom til kort, og visste om de mange feiltrinn jeg hadde gjort.

Skriftstedet lærte meg mange ting. For det første, David, som selv hadde begått mange feiltrinn, råder sin sønn Salomo å søke Herren og

tjene ham av hele sitt hjerte. Slik kan Salomo finne Herren. Å lese disse ordene vekket et sterkt ønske i meg om å utvikle et personlig forhold til min Fader i himmelen. Jeg lærte mer om vår himmelske Faders kjærlige veier. Jeg visste, i likhet med David og Salomo, at han kunne finne meg. Vårt forhold ble sterkere. Dette skriftstedet ga meg en oppskrift å leve etter, og jeg fant at den var sann.

Jeg oppdaget at min himmelske Fader kjenner meg personlig. Jeg fortsatte å studere dette skriftstedet inntil ordene «Herren ransaker alle hjerter» var innprentet i mitt sinn. Hver gang jeg leste det, hvisket Den hellige ånd til mitt hjerte at min himmelske Fader vet alt, også «alle menneskers tanker og råd». Jeg visste at han ikke bare var min Skaper, men at han var min kjærlige Fader og jeg var hans elskede barn. Jeg hadde endelig akseptert at han kjenner meg. Han kjenner mine innerste tanker, håp, drømmer, ønsker, min frykt, hensikt, og av største viktighet for meg, mine tankers flukt. Han kjenner meg slik mine foreldre her på jorden kjenner meg, bare enda mer. Det var med denne innsikt jeg fikk et vitnesbyrd om at jeg er et Guds barn. ■

**DØTRE AV
EN HIMMELSK
FADER SOM
ELSKER DERE**

«På første side i heftet *Unge kvinner*

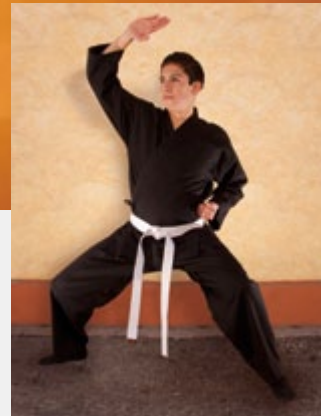
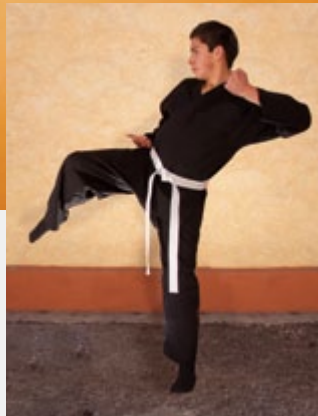
personlig fremgang finner dere følgende ord: "Du er datter av en himmelsk Fader som elsker deg, og du ble beredt til å komme til jorden i denne spesielle tiden i en hellig og stor hensikt" [(hefte, 2009), 1].

Søstre, disse ordene er sanne! De er ikke fra et eventyr! Er det ikke stort å vite at vår evige himmelske Fader kjenner deg, hører deg, våker over deg og elsker deg med uendelig kjærlighet? Hans kjærlighet til deg er faktisk så stor at han ga deg dette jordelivet som en dyrebar gave, som "det var en gang", komplett med ditt eget sanne eventyr, med prøvelser og anledninger til storhet, edelhet, mot og kjærlighet. Og aller størst, han tilbyr deg en uvurderlig gave utover din fatteevne. Vår himmelske Fader tilbyr deg den aller største gave – evig liv – og anledning til og den uendelige velsignelse å "leve lykkelig" for alltid.

Men en slik velsignelse er ikke gratis. Den gis ikke bare fordi dere ønsker den. Den gis først når dere forstår hvem dere er og hva dere må bli for å være verdig til en slik gave.»

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, «Lykkelig alle sine dager», *Liahona*, mai 2010, 124, 25.

LÆRE, HANDLE, DELE

Av Adam C. Olson
Kirkens tidsskrifter

Helaman Ayala elsker ninjitsu (en japansk kampsport). Denne presten i Hacienda menighet, Mexico City Tecamac stav, har brukt mye tid på å trene på det han har lært. Ofte ber hans venner ham vise dem forskjellige teknikker.

Han er også glad i musikk og har hatt noe gitarundervisning. «Men jeg

*Tre ord gir deg
hele nøkkelen
til å oppfylle
din plikt overfor
Gud.*

har ikke mye tid til å øve,» sier han. «Så jeg har ikke hatt så stor fremgang. Og jeg har ikke så mye å dele med andre.»

Helaman forstår hvor viktig det er å øve på det man har lært og deretter dele det med andre. «Man kan ikke bare vite det. Man må gjøre det,» sier han. «Vi kan lære ting, men hvis vi ikke praktiserer dem, gjør de oss ikke noe godt. Og å dele med andre er nødvendig for at du skal være sikker på at du har lært det.»

Det er det han liker ved det nye Plikt overfor Gud. «Jeg liker ideen "lære, handle, dele",» sier han. «Det har hjulpet meg mye. Å få vite mer og anvende det jeg har lært har hjulpet mitt vitnesbyrd.»

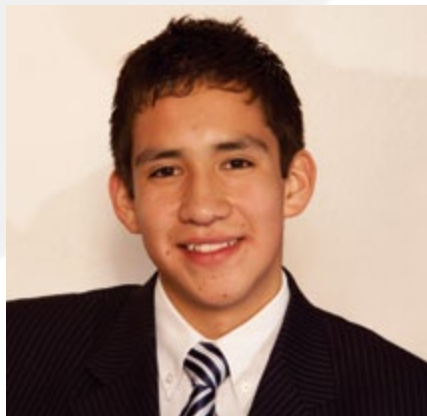
Han bruker frelsesplanen som et eksempel. Det er en læresetning han har hørt mange ganger. «Men da jeg selv studerte den, så jeg den kjærlighet vår himmelske Fader har til oss. Den hellige ånd rørte mitt hjerte, og jeg følte inni meg at den er sann. Jeg følte at han har så stor kjærlighet til meg at han sendte sin Sønn.»

Etter hvert som Helaman setter seg mål innen Plikt overfor Gud og arbeider på dem, verdsetter han støtten han får fra sine foreldre. Mine foreldre oppmuntrer meg, de minner meg på ting når jeg glemmer noe, og de spør meg om jeg har satt meg mål,» sier han.

Hans far, som er biskop i deres menighet, bruker tid på å hjelpe ham.

«Han hjelper meg å forstå ting jeg ikke forstår,» sier Helaman. «Både min far og mor støtter meg veldig på denne måten.»

Helaman sier at målene som Plikt overfor Gud ber unge menn sette seg, er til deres eget beste. Plikt overfor Gud har styrket hans tro og hjulpet ham å stå imot fristelse. Det har også hjulpet ham å forberede seg til fremtiden. «Boken bidrar til å forberede oss til å motta Det melkisedekske prestedømme og lærer oss mye av det vi vil trenge som misjonærer.»

På samme måte som han har utviklet seg i ninjitsu ved å sette seg mål for å lære, handle ifølge det han har lært og dele det med andre, vet Helaman at «for å gjøre fremgang i livet må vi sette oss mål og se fremover.»

Ved å bruke Plikt overfor Gud og med foreldrenes hjelp har Helaman begynt godt. ■

FLID OG TILLIT

«For noen uker siden så jeg en ny diakon ta fatt på flidens vei. Hans far viste meg et dia-

gram sønnen hadde laget. Det viste hver rad i kirkesalen, et tall for hver diakon som ville få i oppdrag å dele ut nadverden, og hvilken vei de skulle gå gjennom salen for å gi medlemmene nadverden. Faren og jeg smilte da vi tenkte på at en gutt, uten å ble bedt om det, laget en plan for å være sikker på at han ville lykkes i sin prestedømtjeneste.

I hans flid gjenkjente jeg mønsteret i det nye heftet *Plikt overfor Gud*. Det er å lære hva Herren venter av oss, utarbeide en plan for å gjøre det, handle flittig ifølge planen og deretter fortelle andre hvordan erfaringen forandret oss og velsignet andre ...

Dere vil bli flittigere når dere føler hvor stor tillit Gud har til dere. Det er et budskap fra Det første presidentskap til dere i dette heftet *Plikt overfor Gud*: «Vår himmelske Fader har stor tro på og tillit til deg, og han har en viktig misjon du skal utføre. Han vil hjelpe deg når du vender deg til ham i bønn, lytter til Åndens tilskyndelser, adlyder budene og holder paktene du har inngått» [*Jeg oppfyller min plikt overfor Gud: For bærere av Det aronske prestedømme* (hefte, 2010), 5].»

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap: «Med all flid», *Liahona*, mai 2010, 60-61.

Plikt overfor Gud sammen med **FAR**

Av Paul VanDenBerghe

Kirkens tidsskrifter

Trenger du hjelp med Plikt overfor Gud? Se i ditt hjem.

Etter at Aleks Miller – diakonenes quorumsresident i North Shore menighet, Vancouver British Columbia stav – hadde lært om det nye heftet *Plikt overfor Gud*, var han ivrig etter å komme i gang. Han og hans far utarbeidet en plan for å arbeide sammen hver søndag på en del av heftet.

«Hver uke setter far og jeg oss ned og ser gjennom et avsnitt av boken,» sier Aleks. «Vi begynner med bønn, og deretter lærer vi innholdet og leser i Skriftene. Vi besvarer spørsmålene i avsnittet og skriver så ned hvordan vi kan anvende det vi har lært.» Aleks forteller ofte sin mor om det han og hans far arbeider på. «Jeg snakket med mor om nadverden og betydningen av nadverdsbønnene, og skrev ned noen ideer om hvordan jeg, som diakon, kan bidra til å gjøre nadverden mer meningsfylt for henne.»

Etter bare noen få uker med disse Plikt overfor Gud-møtene merket Aleks at de betydde mye for ham. «Det får meg virkelig til å føle godt,» sier han. Å sette seg ned sammen

DERES FREMTID KALLER

«Aktiv tjeneste i Det aronske prestedømme vil forberede dere unge menn til å motta Det melkisedekske prestedømme, til å reise på misjon og til å gifte dere i det hellige tempel.

Dere vil alltid huske deres quorumsveiledere i Det aronske prestedømme og de andre quorumsmedlemmene ...

Unge menn i Det aronske prestedømme, deres fremtid kaller. Forbered dere til den. Måtte vår himmelske Fader alltid lede dere når dere gjør det. Måtte han lede oss alle når vi gjør vårt beste for å hedre det prestedømme vi bærer og foredle våre kall.»

President Thomas S. Monson: «Gjør din plikt, det er det beste», *Liahona*, nov. 2005, 59.

med sin far er ikke alltid det første Aleks har lyst til å gjøre søndag ettermiddag, «men når vi først begynner å lære og lese sammen, blir jeg mye gladere og føler bedre for å gjøre det.»

Aleks har satt seg nye mål og forstår evangeliet bedre når han studerer og lærer sammen med sin far. «Et av avsnittene i *Plikt overfor Gud* foreslo at vi skulle studere fem emner i *Til styrke for ungdom* og deretter skrive ned et mål for hvert emne så vi kan bli bedre,» forklarer Aleks. «Jeg valgte ærlighet. Ett av mine mål var å la mine foreldre få vite det når jeg gjør noe galt istedenfor bare å holde det for meg selv.»

Et annet emne Aleks valgte var utdannelse. «Mitt mål var å gå på skolen en hel måned uten å drive rundt og somle i klassen, og fullføre alle oppgaver slik at jeg ikke skulle ha noe hjemmearbeid. Det går ganske bra, og nå har jeg mye ekstra tid.»

Nå oppfordrer Aleks alle diakonene i quorumet til å arbeide med å oppfylle sin plikt overfor Gud. Han gir det samme råd til alle andre unge menn som tenker på å åpne bøkene sine og komme i gang: «Bare gjør det,» sier han. «Hvis du synes det er vanskelig å komme i gang på egen hånd, kan du gjøre slik jeg gjorde og be din far gjøre det sammen med deg.» ■

Jeg ringte til QUORUMMET

Av Mark Tensmeyer

Jeg hjalp en familie i min menighet og trengte hjelp for å få alt gjort.

En lørdag ettermiddag ble jeg oppringt av faren i en familie jeg var hjemmelærer for. «Jeg lurte på om du kunne se etter barna våre mens Cindy og jeg besøker hennes bestemor,» spurte bror Stevens (navnene er endret). «Hun har det ikke særlig bra, og vi tror dette kan være vår siste anledning til å besøke henne.»

Jeg forsikret bror Stevens om at jeg ville være glad for å hjelpe. «Så bra!» sa han. «Og hvis du kan, ville det være fint om du kunne rydde litt opp i huset, for det er vår bryllupsdag i dag.»

Da jeg kom, la bror og søster Stevens frem en pakke nudler som kunne tilberedes i microbølgeovnen, og en liste over ting som skulle gjøres i huset. Så dro de. Jeg følte sterkt at jeg skulle gjøre mer enn bare å se etter barna. Dette var en vanskelig dag for dem, og jeg ønsket å gjøre den litt bedre. Jeg bestemte meg for å gjøre alt som sto på listen og mer, bl.a. vaske opp og slå plenen og kantklippe den.

Det var åpenbart at jeg ikke kunne gjøre alt dette og passe på de tre barna på bare tre timer, så jeg tenkte jeg skulle ringe til noen medlemmer av prestenes

quorum. Det var bare ett problem: Jeg var ikke akkurat venn med noen av de andre i quorummet mitt. Vi kom godt nok overens, men bortsett fra Kirken hadde vi ikke mye felles. Vi gikk på forskjellige skoler, og jeg så dem sjelden utenom Kirkens aktiviteter. Jeg følte meg forlegen ved tanken på å ringe dem for noe slikt.

Jeg ringte Unge menns president og spurte om han kunne finne noen av guttene som kunne hjelpe. Han svarte vennlig at han bare var veileder og forklarte at jeg skulle ringe Peter, biskopens førsteassistent, som var kalt til å hjelpe meg i mitt prestedømsansvar. Det var nettopp det jeg var redd han ville si.

Nervøs og litt nølende ringte jeg Peter og spurte om han kunne komme. «Ja,» sa han. «Jeg har Scott og Kevin her, så jeg tar med dem også.»

Sammen slo vi plenen og kantklippet, vasket opp og ryddet i huset. Bror og søster Stevens kom hjem akkurat da vi var ferdige.

Denne erfaringen lærte meg at prestedømsquorumer er forenet ved tro på Jesus Kristus og ved tjeneste, uavhengig av forskjellige interesser, forskjellig personlighet eller bakgrunn. ■

ET STØRRE

MÅL

Å invitere andre til Kirkens aktiviteter er en god måte for oss å oppfylle vår prestedømsplikt på til å innby «alle til å komme til Kristus» (L&P 20:59).

Av Nereida Santafe de Salinas

Vår stav, San Cristóbal Venezuela stav, besluttet å organisere en fotballturnering for de unge i Det aronske prestedømme. Denne aktiviteten hadde mer enn ett formål, bl.a. å bygge opp vennskap og styrke de forskjellige prestedømsquorumene.

Stavens ledere sa at bare de unge menn i hver menighet eller gren fikk delta, og de skulle oppmuntre nye medlemmer og mindre aktive medlemmer til å bli med dem, så de kunne ha fulle lag for hver aldersgruppe. I vår menighet, Táríba menighet, var det bare to diakoner, én lærer og noen få prester.

Dann et lag

Min sønn, José Francisco, som vi kjærlig kaller «Junior», hørte til i diakonenes quorum, sammen med sin gode venn Oscar Alejandro. Det var tydelig at det ikke var nok gutter til å delta i fotballturneringen. Så de arbeidet sammen med misjonærene og menighetens ledere for å finne alle

de mindre aktive unge. De tilbragte tid hver uke med oppsøke disse unge mennene, oppmuntre dem og vinne deres tillit. Takket være innsatsen til disse to 12 år gamle guttene klarte de å skaffe nok unge menn til et lag. Ett av miraklene som deres anstrengelser førte til, var at vår menighet fikk flere og mer aktive unge!

Gjennom uken pleide de å hente sine nye venner og så trene på en offentlig bane. Det var mye arbeid, og de var alltid slitne. De fikk minimal trenerveiledning og lærte ikke strategi, men de unge mennene lot seg ikke stoppe av det. De likte det de gjorde.

Turneringen

Endelig opprant første dag av konkurransen. Vårt tapre diakonlag kom til stavssenteret. Det var ingen stor flokk til å heie på dem. De hadde heller ingen trener til å hjelpe seg, og ingen uniformer slik de fleste andre lagene hadde. Men de spilte med entusiasme, enhet og kjærlighet.

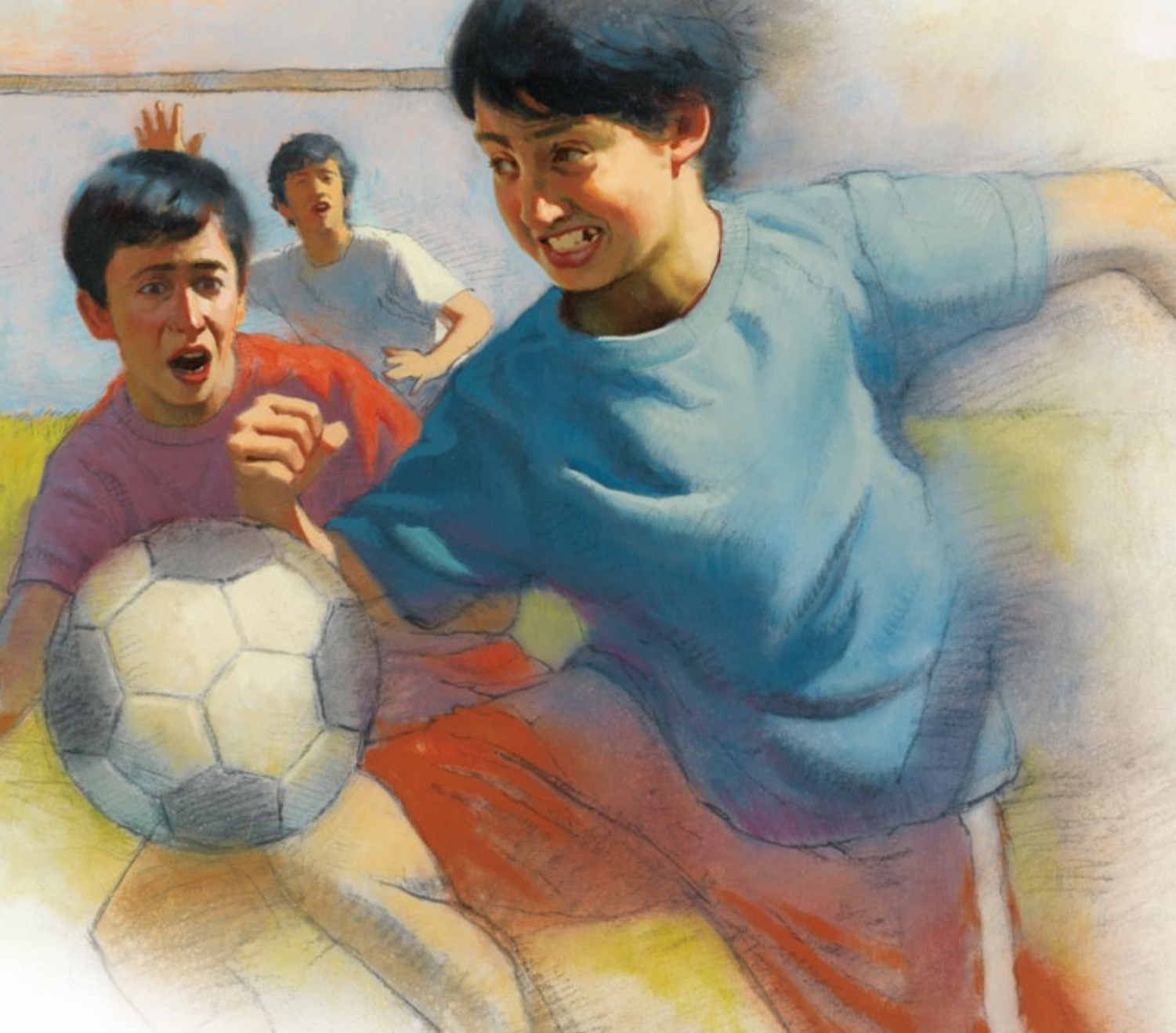
De tapte den første kampen stort. Men de ga ikke opp, og hele staven

begynte å oppmuntre dem og sa at guttene fra Táríba menighet var et storartet eksempel.

Junior sto i mål. Han forsvarte målet med slik iver og glød at ballene han hindret, etterlot merker i hendene hans. Hjemme om kvelden fortalte han meg at hendene hans gjorde virkelig vondt og at han trengte hansker. Vi fant frem sparepengene våre så vi kunne kjøpe et par hansker til ham. Men hanskene i butikken kostet mer enn vi hadde råd til, så vi måtte kjøpe et par hagehansker av stoff. Han var veldig takknemlig for dem.

Jeg vet ikke hvordan hans lag ble motivert til å fortsette. De var på sisteplass, men fortsatte å spille.

Så ble det tid for finalerundene. Siden det var så få diakoner i staven, fikk denne tapre gruppen spille i finalekampene, men de spilte mot et øvet lag som hadde en svært god spiller som trener. Han hadde brukt mye tid på å arbeide med laget. De var topplaget. De hadde like

uniformer, og god trening hadde gjort dem meget disiplinerte. Treneren var trolig sikker på å vinne kampen, for min sønns lag var ikke særlig godt.

Min mann var nettopp kommet hjem fra en reise, så han bestemte seg for å hjelpe diakonene. Han oppmuntret dem, ga dem noen tips, og forbausende nok vant de. Dermed kunne de spille mot det andre laget i staven. Våre unge menn vant igjen!

Da kampen var over, klappet alle. Tilskuerne kunne knapt tro at disse unge mennene kunne vinne

førsteplass i diakonenes klasse og tredjeplass i staven for hele Det aronske prestedømme.

De nådde sine mål

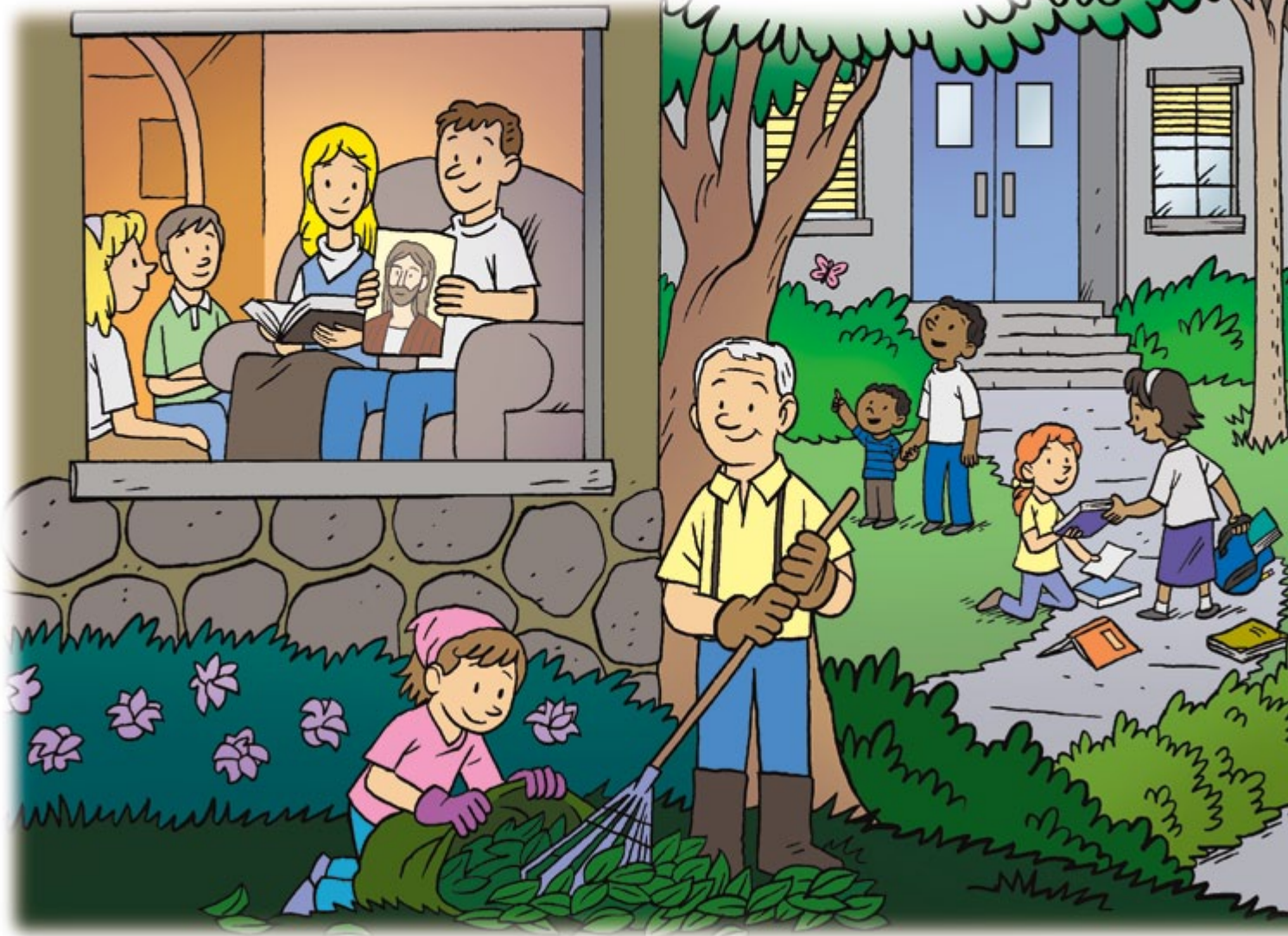
Denne erfaringen lærte oss om prinsipper og evige sannheter som

vil hjelpe oss her i livet. De unge mennene i staven var eksempler på kjærlighet, aktivisering, utholdenhet, entusiasme og det å arbeide sammen som et lag. De demonstrerte aktivitetens egentlige formål. De utviklet vennskapsbånd med andre. ■

Vær en familiebygger

Har du noen gang tenkt på alle familiene som du er en del av? Alle familiene som beskrives på disse sidene, er viktige og hjelper deg å vokse. For hver familie finner du to scener nedenfor som viser en måte du kan bygge opp familien på.

«Jeg vil hver dag arbeide og bygge min familie» («Min evige familie», Utkast til samlingsstunder og barnas program på nadverdsmøtet i år 2009, 10-11).

VÅR HIMMELSKE FADERS FAMILIE

Du har fullkomne, udødelige himmelske foreldre som elsker deg fullkomment og vet om alt som foregår i ditt liv. Du vil alltid tilhøre denne familien, og det vil alle vår himmelske Faders andre åndebarn. Dette betyr at enhver person på jorden er din åndelige bror eller søster.

DIN FAMILIE

Dette er de menneskene du kjenner best – mor, far, brødre og søstre. Vår himmelske Fader satte deg i en familie så du ville ha noen til å være glad i deg, undervise deg og hjelpe deg å utvikle deg.

DIN STORFAMILIE

Besteforeldre, søskenbarn, tanter og onkler er alle en del av din storfamilie. Dette gir deg enda flere mennesker å være glad i!

DIN FREMTIDIGE FAMILIE

Den personen du en dag gifter deg med og barna dere får, vil være en del av denne svært viktige familien. Planlegg å bli besejlet i templet og etterleve evangeliet i deres hjem, slik at din familie kan være sammen for evig.

DIN KIRKEFAMILIE

Medlemmene i din menighet eller gren er som familie-medlemmer som har omsorg for hverandre og prøver å hjelpe hverandre. Kirkens medlemmer kaller hverandre «bror» og «søster» fordi de har blitt døpt til Jesu Kristi evangelium. Alle Kirkens medlemmer rundt om i verden er én stor familie! ■

Forberedelse til å utføre dåp for de døde

Av Elyssa J. Kirkham

Når du fyller 12 år, kan du få anledning til å reise til templet for å bli døpt og bekreftet for mennesker som døde uten anledning til å motta evangeliet. Her er noen måter å forberede seg på til å komme inn i templet og føle Den hellige ånd der.

Hvordan forberede seg

- Tro på Jesus Kristus. Bli døpt og bekreftet som medlem av hans kirke. Gutter må ha Det aronske prestedømme.
- Hold budene og ta gode valg. Omvend deg når du gjør noe galt.
- Ha et intervju med biskopen eller grenspresidenten. Hvis du er verdig, vil han gi deg en tempel-anbefaling til begrenset bruk.
- Hvis mulig, hjelp til med å utføre slektshistorisk arbeid så du kan ta familienavn med til templet.
- Studer Skriftene og Kirkens publikasjoner (som oktober-nummeret 2010 av Liahona) som vil hjelpe deg å forstå tempelarbeidet.

På dagen

- Ta på deg dine kirkeklær. Vær ren og velstelt.
- Les i Skriftene eller Kirkens tidskrifter, eller lytt til oppløftende musikk.
- Be for å føle Den hellige ånd når du er i templet.
- Ta ikke med deg bøker, elektroniske gjenstander eller musikk på vei til templet som ikke vil hjelpe deg å være ærbødig.

I templet

- Du vil få hvitt tøy som du tar på. Hvitt er et symbol på renhet.

- Ved dåpsfonten kan du se på når andre blir døpt for de avdøde.
- Mens du venter, kan du be og tenke nærmere over det som skjer. Templet er et spesielt sted der du kan være nær vår himmelske Fader.
- Du vil bli bekreftet for personer som allerede har fått dåp utført for seg.
- Tenk på dem du ble døpt og bekreftet for, og velsignelsene som nå vil være tilgjengelige for dem på grunn av din tjeneste i templet. ■

Glede over evangeliet

«La oss juble i Herren, ja, la oss fryde oss, for vår glede er fullkommen» (Alma 26:16).

Fra et intervju med
eldste Carlos A.
Godoy i De sytti; av
Jacob Fullmer

Da vi kom dit, så vi noen medlemmer som lekte en enkel lek. De så så glade ut, og det fanget min oppmerksomhet. «**Hvorfor er de så glade?**» undret jeg.

Det fant jeg ut da jeg tok misjonærleksjonene og ble døpt. Lykke kommer innenfra. Min omvendelse forandret mitt liv, mine barns liv og generasjoner fremover og bakover i tid.

Hva du enn gjør som ikke stemmer med Kirkens læresetninger, vil ikke bringe deg lykke. Kanskje det vil gi deg en latter eller et lite øyeblikk med begeistring, men virkelig lykke finnes i evangeliet.

Selv om dine venner noen ganger gjør narr av deg, vil de beundre deg for at du holder fast ved dine prinsipper.

Dine foreldre er glad i deg. Hva de enn ber deg gjøre, er det ikke fordi de er harde mot deg. Det er fordi de ønsker å beskytte deg.

Vær alltid takknemlig for dine foreldre, evangeliet og den glede det gir deg i livet. ■

Da jeg var 14 år, lå skolen min like overfor et sistedagers-hellig møtehus. Jeg så menn i hvite skjorter gå inn og ut av den store bygningen. Jeg lurte på hva de gjorde der inne.

En dag ønsket mine venner og jeg å spille fotball, men det var ikke mer plass på skolens område. En

eller annen sa: «La oss spille utenfor kirken. De har en fin plass til å spille på.» Det var min første kontakt med Kirken – utenfor bygningen.

To år senere inviterte en av min brors venner min søster til Kirken, og jeg gikk sammen med henne. Jeg var begeistret for endelig å finne ut hva de gjorde inne i den kirken.

MED BØNN VIL FRYKT OG SMERTE SNART FORSVINNE

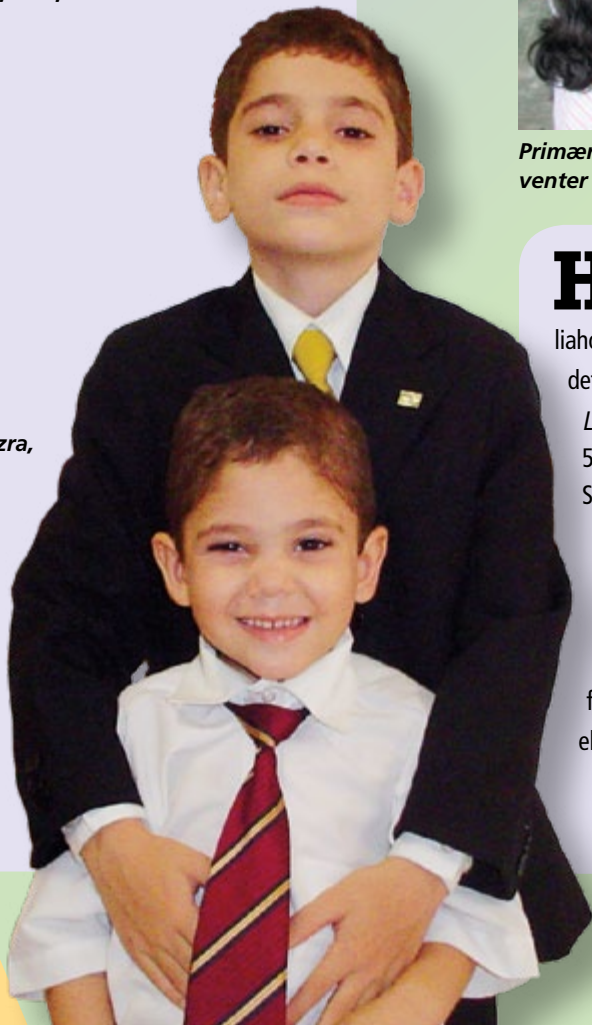
En søndag kom en syk katt inn i huset vårt. Den mjauet kraftig og underlig og ville ikke gå ut igjen. Jeg var redd katten, så jeg bestemte meg for å be. Da jeg avsluttet bønnen, hadde mamma klart å få katten ut av huset.

Mamma hadde nylig hatt en smertefull operasjon. Jeg ba inderlig om at operasjonen måtte gå bra. Da hun kom hjem fra sykehuset, så jeg at hun gråt, og hun sa at hun hadde smerter. Jeg spurte om hun ville at jeg skulle holde en bønn, og hun svarte ja. Jeg knelte ned og ba vår himmelske Fader om at smertene hennes ville forsvinne. Da jeg avsluttet bønnen, smilte min mor, og hun omfavnet og kysset meg.

Jeg vet at vår himmelske Fader er kjærlig og god, og jeg vet at når jeg er redd eller har smerter, kan jeg be til ham, og frykten og smertene vil snart forsvinne.

Helaman F., 5 år, Brasil

Helaman og hans bror, Ezra, 10 år

Milagros T., 11 år, Peru

Guo J., 10 år, Taiwan

Primærbarn i Tumán menighet, Pomalca Peru stav, venter ærbødig på at Primær skal begynne.

Hvis du har lyst til å sende en tegning, et foto, en opplevelse, et vitnesbyrd eller et brev til "Vår side", send e-post til liahona@ldschurch.org, med «Our Page» i emnelinjen. Eller send det til:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Hvert bidrag må inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder (må være fra 3 til 12 år gammelt), pluss mors eller fars navn, menighet eller gren, og stav eller distrikt, og mors eller fars skriftlige tillatelse (e-post aksepteres) til å bruke barnets foto og bidrag. Bidrag kan bli redigert med hensyn til klarhet eller lengde.

EN GLIMRENDE IDÉ

BARN

«Dere kan aldri gå dere vill så lenge dere kan se templet.»

Eldste Gary E. Stevenson i De sytti, «Hellige hjem, hellige templer»,
Liahona, mai 2009, 101.

Dere kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Evangeliet vil bli forkynt **I HELE VERDEN**

Av Ana Maria Coburn
og Cristina Franco

«Og dette evangelium skal forkyntes for alle nasjoner og slekter og tungemål og folk» (L&P 133:37).

Har dere noen gang forstått at svært få mennesker i verden har de velsignelser dere har fordi dere tilhører Jesu Kristi sanne kirke? Mange mennesker vet ikke at de er vår himmelske Faders barn og at de kan be til ham og han vil svare. De vet ikke om velsignelsene de kan få på grunn av evangeliet. Vår himmelske Fader ønsker at vi skal dele evangeliet med alle.

Fordi det er så mange som trenger å høre evangeliet, blir misjonærer kalt til å arbeide i forskjellige deler av verden. Misjonærene lærer folk hva de trenger å vite og gjøre for å vende tilbake og leve sammen med vår himmelske Fader og Jesus.

President Thomas S. Monson har sagt at du kan forberede deg nå til å bli misjonær, selv mens du er ung. Du kan invitere dine venner til kirken, til aktiviteter eller familiens

hjemmeaften. Den beste måten du kan være misjonær på nå, er å vise kjærlighet og være et godt eksempel for dine venner.

Aktivitet

Lim side 65 på litt tykt papir, og klipp ut de 16 kortene. Plasser kortene med forsiden ned på et flatt underlag. Etter tur snur dere to kort samtidig og prøver å finne kortet med ord på og kortet med bilde på som passer sammen. Mens du spiller, tenker du på noe du kan gjøre for å være misjonær nå. ■

**TA EN VENN
MED TIL
PRIMÆR**

**VELG DET
RETTE**

**«DETTE
EVANGELIUM
SKAL
FORKYNNES
FOR ALLE
NASJONER.»**

ELDSTER

**MISJONÆR-
SØSTRE**

DÅP

SKRIFTENE

**OPPLÆRINGS-
SENTER FOR
MISJONÆRER**

Middagsleken

«I hjemmene brøt de brødet, og holdt måltid med fryd og hjertets enfold» (Apostlenes gjerninger 2:46).

Av Rene Riding

Basert på en sann historie

Krydderduften av spaghettisaus lå i luften da Joseph og hans familie satte seg ned for å spise søndagsmiddag. Far holdt bønn, og maten ble sendt rundt bordet.

«La oss spille Filmsitater,» foreslo Joseph.

Filmsitater var hans favorittlek rundt middagsbordet. Hans mor, far og to søstre, Jill og Julia, likte også leken. Én person siterte fra en film familien hadde sett. Deretter skulle alle andre prøve å være den første til å gjette hvilken film sitatet var hentet fra.

«Kanskje vi skulle leke en annen lek,» sa mor. «Siden det er søndag, skulle vi kanskje leke Skriftsitater.»

«Hva er det?» spurte Joseph.

«Jeg skal tenke på et sitat fra Skriftene, og så skal dere alle prøve å gjette hvem som sa det,» sa mor.

«Det høres kjedelig ut,» sa Joseph. «Dessuten kan jeg ingen sitater fra Skriftene.»

«Jeg vil begynne!» sa Jill. «Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt.»

Julias hånd kom i været.

«Nephi sa det!»

«Riktig, Julia. Nå er det din tur til å tenke på et,» sa Jill.

«La meg se. ... OK, gjett dette hvis dere kan: "Dette er min elskede Sønn. Hør ham!"»

Denne gang rakte far opp hånden. «Det var det vår himmelske Fader sa til Joseph Smith i Den hellige lund.»

«Det er riktig,» sa Julia. «Din tur, far!»

Joseph begynte langsomt å rette seg litt opp i stolen.

«Jeg vil komme med et virkelig vanskelig sitat,» sa far. «Hva med dette: "La mitt folk fare."»

Josephs hånd fór i været. «Hei, Moses sa det. Det var lett.»

«Det er riktig. Nå må du tenke på et,» sa far.

Joseph hvilte haken i hånden. Plutselig smilte han over hele ansiktet da han mintes Primær-leksjonen fra tidligere på dagen. Søster Morris hadde snakket om den gangen da Jesu disipler prøvde å hindre noen barn i å gå bort til ham. «"La de små barn komme til meg,» sa Joseph.

Julia rakte igjen opp hånden. «Jesus sa det.»

«Du gjettet riktig.»

De lekte til alle var ferdige med middagen.

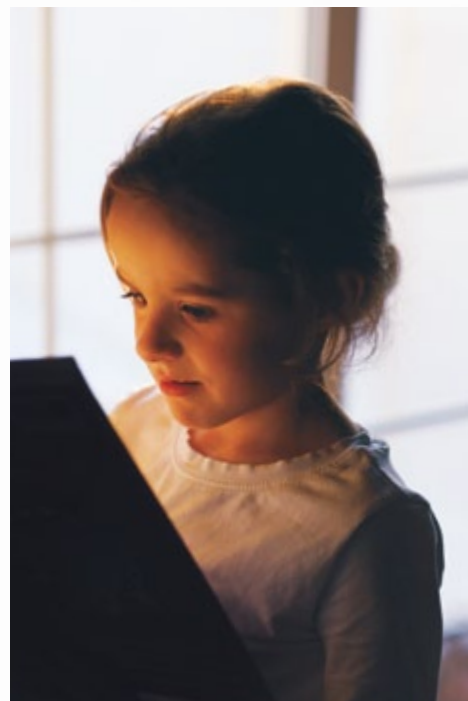
Da mor senere på kvelden hjalp Joseph å legge seg, sa han: «Den leken var ikke så dum likevel.»

«Du kom med et virkelig godt sitat i dag,» sa mor.

«Takk. Kan vi leke den igjen neste søndag?»

«Det synes jeg er en god idé,» sa mamma. Hun ga ham en klem og et kyss og gikk ut fra rommet hans.

Joseph krøp under dynen og smilte. En ny søndagstradisjon var nettopp innledet. ■

Bli kjent med de lærdommer som finnes i Skriftene... Studer dem som om de alle talte til dere, for det er sannheten.»

President Thomas S. Monson: «Gjør ditt aller beste», *Liahona*, mai 2009, 68.

HVORDAN LEKE SKRIFTSITATER

Her er tre forskjellige måter å leke Skriftsitater på:

- Prøv å leke slik Josephs familie gjorde ved å nevne personen som hadde sagt sitatet.
- Prøv å gjette hvilken bok sitatet er hentet fra. For eksempel: «Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt» står i 1. Nephi.
- Nevn en bok i Skriftene, og få andre til å si et sitat eller en historie fra den boken. Ethers bok inneholder eksempelvis historien om Jaredittene som krysset havet.

Jesus forklarer hvordan man skal **behandle andre**

SAMARITANER

Folket i Samaria bodde i et område vest for elven Jordan. De hadde en arv som var delvis jødisk. Samaritanene tilba Jehova, men de hadde forandret noen av budene. Jødene mente de var bedre enn samaritanene.

Av Diane L. Mangum

Jødene og samaritanene kom ikke overens med hverandre. Jødene likte ikke folket som bodde i Samaria. De mente de var bedre enn **samaritanene** og prøvde å unngå å ferdes i deres land. Hvis de så samaritaner, snakket de ikke med dem.

Men Jesus sa at vi skulle behandle andre slik vi vil at de skal behandle oss. Kan det bety at vi skulle behandle folk vennlig selv om vi ikke kjenner dem eller om de skulle være samaritaner?

Jesus sa at folk skulle elske sin neste. Men var en neste bare en som bodde i nærheten eller som var lik deg? Jesus fortalte en historie for å hjelpe folk å forstå hvordan de skulle behandle andre.

I den historien reiste en jøde på veien fra Jerusalem til Jeriko. Det var en farlig vei som gikk over mange bratte bakker. Tyver gjemte seg ofte bak store steiner og prøvde å stanse og rane de reisende.

Tyvene angrep mannen, og han ble hardt skadet. De tok klærne hans og lot ham bli liggende i veikanten for å dø.

En **prest** kom gående på veien og så den sårede mannen. Men han skyndte seg over til den andre

PRESTER OG LEVITTER

Prester og levitter var jødiske menn som tjente i templet. De skulle være rettfærdige menn som var gode eksempler for andre.

DEN GYLNE REGEL

Jesu læresetning om å gjøre mot andre det du ønsker de gjør mot deg, kalles den gylne regel. Når vi følger denne regelen, blir vi lykkelige og hjelper andre å bli lykkelige også.

siden av veien og gikk sin vei.

Deretter kom en **levitt** forbi og så den sårede mannen. Han gikk også over til den andre siden, skyndte seg forbi og stoppet ikke for å hjelpe.

Til sist kom en mann fra Samaria forbi. Da han så jøden som var blitt angrepet, følte han medlidenhet og stoppet for å hjelpe.

Samaritanen vasket og forbandt mannens sår, satte ham på sitt eget mulldyr og førte ham til et

herberge, der han kunne hvile og få mat. Samaritanen betalte verten penger for at han skulle pleie den sårede mannen til han ble frisk.

Samaritanen viste den sårede mannen vennlighet og barmhjertighet. Han behandlet ham som en neste.

Jesus ønsker at vi skal behandle andre slik den barmhjertige samaritanen gjorde. ■

Fra Lukas 10:25-37.

Inviter Jacob

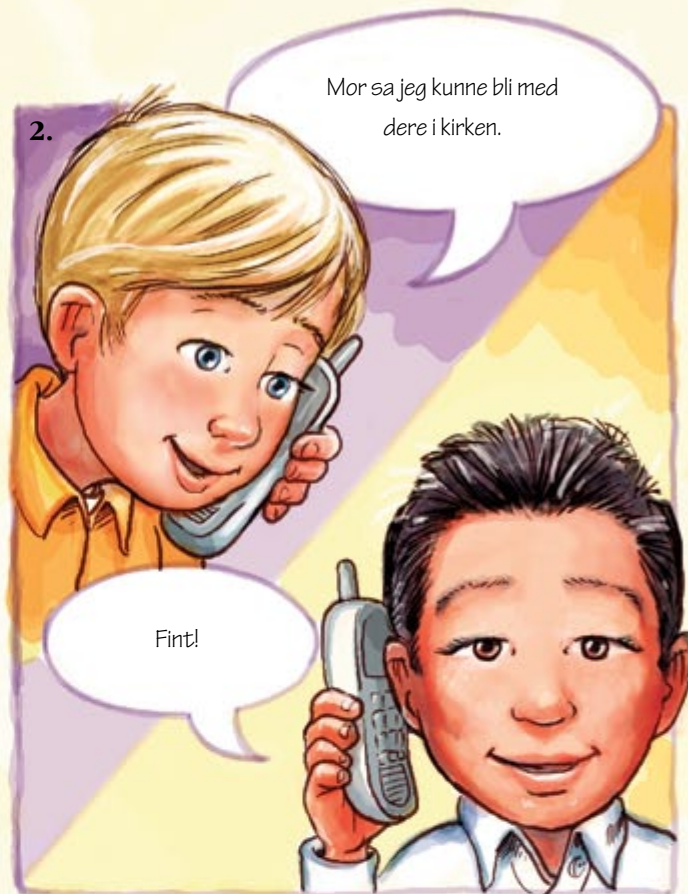
Av Chad E. Phares

Basert på en sann historie

«Derfor hvis dere har et ønske om å tjene Gud, da er dere kalt til arbeidet» (L&P 4:3).

3. Eric og Jacob hadde en god tid i kirken. De lærte om bønn og sang sanger i samlingsstunden. Eric var glad han hadde invitert Jacob.

4. Uken etter ringte Eric Jacob igjen.

5.

6.

7. Eric ringte Jacob igjen neste søndag.

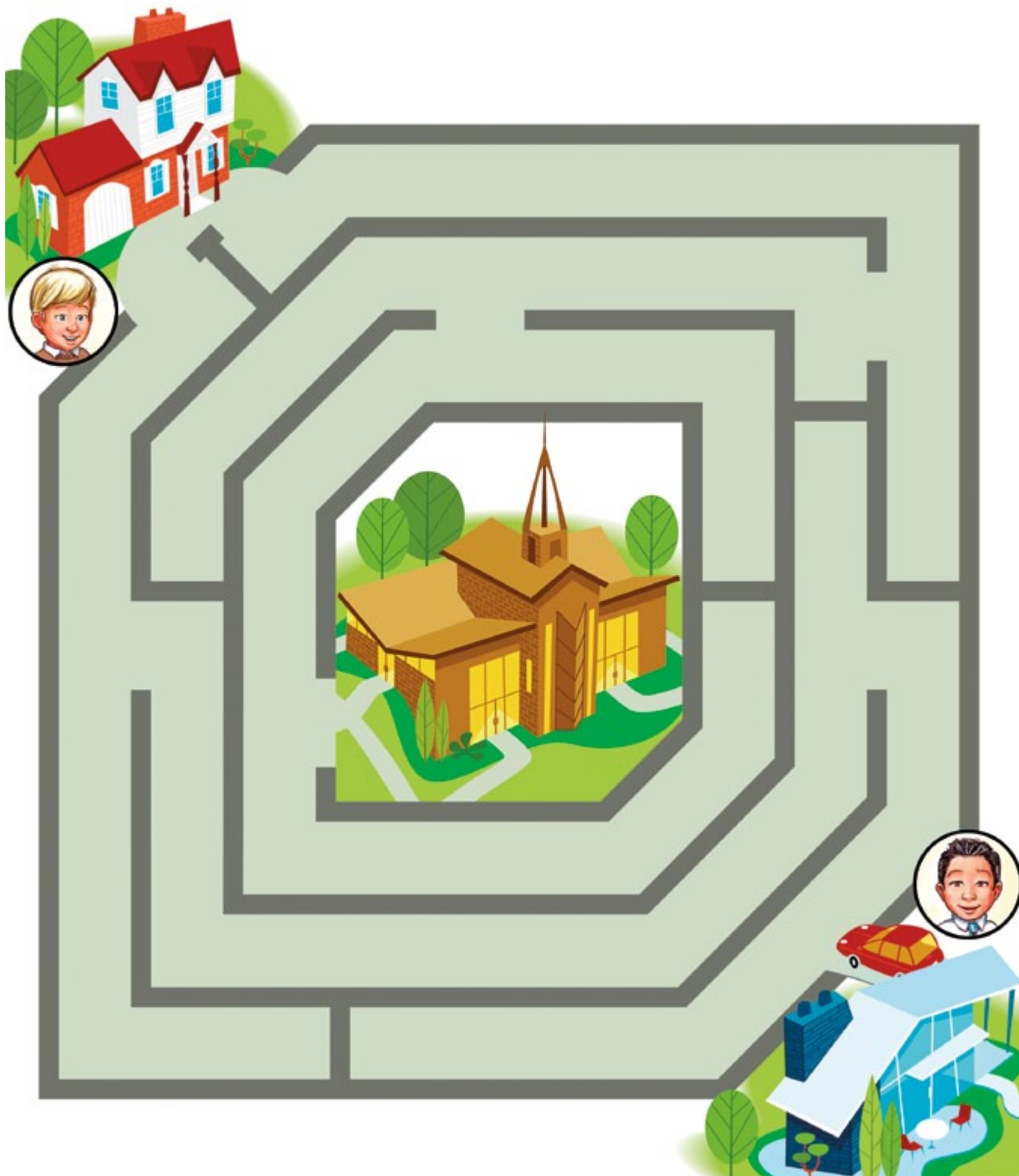

8. Eric var glad for at Jacob ble med ham til kirken igjen. Eric visste at Jacob selv kunne velge om han ønsket å komme til kirken eller ikke. Men han bestemte seg for alltid å invitere Jacob for å gi ham anledningen.

Gå til kirken

Eric og hans familie skal hente Jacob og ta ham med til kirken.
Hjelp Eric å finne veien til Jacobs hus og deretter til møtehuset.

Kalt til å tjene: **Du**

Av Heather Whittle Wrigley

Kirkens tidsskrifter

Det første presidentskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har bedt alle Kirkens enheter markere 75-årsjubileet for Kirkens velferdsplan ved å organisere sin egen tjenestedag i løpet av 2011.

“Tjenesteprojektet kan gjennomføres når som helst innen utgangen av dette året, og dets varighet kan variere avhengig av hva slags tjeneste som utføres,” sto det i et brev fra Det første presidentskap.

Kallet om å tjene kommer i kjølvannet av president Henry B. Eyrings konferansetale under møtet lørdag formiddag på generalkonferansen i april.

“Samholdet vil øke de gode virkningene av den tjeneste dere yter,” sa president Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap. “Dette samholdet i familier, i Kirken og i lokalsamfunn vil vokse og bli en varig arv lenge etter at prosjektet er avsluttet” (“Anledninger til å gjøre godt”, *Liahona* og *Ensign*, mai 2011, 25).

Det første presidentskap ga retningslinjer for medlemmer som planlegger tjenesteprojekter, blant annet å invitere andre i lokalsamfunnet og heltidsmisjonærene til å engasjere seg og å planlegge prosjektene slik at både familier og enkeltpersoner kan delta. De oppfordret også til å bekjentgjøre prosjektet for å vekke oppmerksomhet og interesse.

Mange menigheter, grener, distrikter og staver har allerede tatt utfordringen. Noen tjenestegrupper tok på seg gule Hjelpende hender-trøyer mens andre bare brettet opp ermene, men i form av alt fra å gi blod til å pusse opp offentlige bygninger, har medlemmenes respons vært overveldende.

Eldste Walter F. González i De syttis presidentskap presiderer over Kirkens anliggender i området Nord-Amerika sydøst. Han utfordret første gang alle forsamlinger i sitt område til å gjennomføre en tjenestedag i 2009.

Hvert år siden har medlemmer i USAs sydstater organisert årlige tjenestedager. Eldste González sier han syns

det er bra at forsamlinger over hele Kirken vil få denne muligheten i år.

“Vi utfører tjeneste fordi det er en Kristus-lignende egenskap, og det er en anledning til å bli litt mer lik ham og utvikle en tjenestevillig *innstilling* – å gjøre det til en vane,” sier han. “Hvis vi utfører tjeneste uten hensyn til religion eller rase, vil våre hjelpende hender bli forenende hender, og vi knytter bånd i lokalsamfunnet.”

I Jacksonville, Florida tok 11 forsamlinger utfordringen og utførte tjeneste ved å gi mat og blod 16. april. En rekke av Kirkens møtehus ble brukt som mottaksstasjoner for mat, mens andre ble benyttet til blodgivning.

Motorsagkyndige medlemmer fra Jonesboro menighet i Georgia møttes 14. mai ved Statly Oaks Plantation, det legendariske stedet hvor filmen *Tatt av vinden* ble innspilt, for å fjerne brukne grener.

Den siste uken i april sluttet medlemmer i California og på Hawaii seg til andre frivillige i anledning den årlige Hjelpende hender-dagen.

I San Diego, California rengjorde 150 frivillige 3000 gravsteiner i Fort Rosecrans Memorial Park, en gravlund for krigsveteraner.

Siste-dagers-hellige i Palos Verdes, California samarbeidet med en allmennyttig organisasjon kalt Clean San Pedro om å feie og rengjøre gater og fortauer i sentrale deler av San Pedro, og plukket over 900 kg søppel.

Clean San Pedros leder, Steve Kleinjan, sa: “Vi elsker å samarbeide med denne kirken. De har alltid så god oppslutning av frivillige.”

Medlemmer fra Charlotte North Carolina syd stav tok Det første presidentskaps utfordring om en tjenestedag i løpet av 2011 ved å samarbeide med en lokal hjelpeorganisasjon om å lage velkomstpakker til nyinnflyttede familier.

Kommentar fra redaktøren: Kirkens velferdsavdeling samler historier fra medlemmer som deltar på tjenestedagen i 2011 som følge av Det første presidentskaps oppfordring. Hvis du vil fortelle om dine opplevelser, kan du gå inn på providentliving.org, klikke på **75 Years of Self-Reliance and Service**, deretter på **Day of Service** i venstre marg og så på knappen **share** under "Share your Service Activity".

Over 2000 papirposer med en liste over sårt tiltrengte artikler ble plassert rundt i lokalsamfunnet. En uke senere brukte 130 frivillige 150 timer på å samle inn posene og gi artiklene til hjemløse familier som flyttet inn i nye boliger.

Primær-barn fra menigheten laget "Velkommen hjem"-skilt til familiene.

I Georgia, USA møttes Griffin menighet lørdag 21. mai for å rengjøre et lokalt senter for hjemløse, House of Hope, både innvendig og utvendig.

I Clinton, Missouri møttes siste-dagers-hellige for å fiffe opp Jackson dyrehage ved å legge ny jord i blomsterbed, male og reparere utstyr.

Eldste González understreket at medlemmenes tjeneste vil være til velsignelse for både medlemmer og ikke-medlemmer.

"Det er så mange måter å utføre tjeneste og knytte bånd til lokalsamfunnet på," sa han. "Når vi tjener andre, vil vi også se Herrens hånd i våre medlemmers liv." ■

**Medlemmer i
California rydder
og rengjør byen sin.**

Kirken skal restaurere stedet hvor prestedømmet ble gjengitt

Det første presidentskap har kunngjort planer om å restaurere et historisk sted tidligere kjent som Harmony (nær dagens Susquehanna), Pennsylvania, hvor profeten Joseph Smith oversatte mye av Mormons bok og hvor døperen Johannes gjenga Det aronske prestedømme i 1829.

Prosjektet vil omfatte gjenoppbygging av historiske bygninger og gården i Harmony, så vel som minnesmerker for gjengivelsen av Det aronske og Det melkisedekske prestedømme i 1829. Spadestikkseremonien forventes å finne sted i 2012, og prosjektet er beregnet til å ta cirka to år.

Harmony, Pennsylvania var stedet hvor Joseph Smith oversatte mye av Mormons bok mellom 1827 og 1830. Der mottok profeten 15 av de tidligste åpnebaringene som finnes i Lære og pakter.

På samme sted mottok Joseph Smith og Oliver Cowdery Det aronske prestedømme av døperen Johannes i 1829, slik det er nedtegnet i Joseph Smith – Historie 1:66–75. Peter, Jakob og Johannes overdro Det

melkisedekske prestedømme til dem på et sted i nærheten kort tid senere.

Mark Staker, seniorforsker i gruppen for historiske steder i Avdeling for Kirkens historie, sier at avdelingen allerede har iverksatt arkeologisk granskning for å finne beliggenheten til noen av de opprinnelige bygningene i området.

“Vi ønsker å gjenoppbygge huset hvor Joseph og Emma bodde i Harmony, så vel som Emma Smiths fødested og barndomshjem,” sier han.

Det finnes allerede en skulptur av Joseph Smith og Oliver Cowdery som mottar Det aronske prestedømme på den 36 ha store eiendommen. Nye monumenter er på planleggingsstadiet. Det foreligger også planer om å bygge et besøkssenter på stedet.

Kirkens ledere har oppfordret medlemmer som er interessert, til å yte et lite engangsbidrag til prosjektet. Dette kan gjøres ved å angi “Stedet hvor prestedømmet ble gjengitt” i kategorien “Annet” på bidragsseddelen som kan fås fra biskoper og grenspresidenter. ■

Et område på 36 ha i Pennsylvania skal restaureres til minne om prestedømmets gjengivelse og oversettelsen av Mormons bok.

Kirkens historie rundt om i verden bevares

Flere av Kirkens avdelinger samarbeider med historikere, arkitekter, arkeologer, advokater, håndverkere, entreprenører og oppsynsmenn om å bevare steder av historisk betydning over hele Kirken. Disse stedene kommer inn under tre kategorier:

Historiske steder er steder hvor hendelser av stor betydning for Kirkens historie fant sted, som for eksempel Joseph Smiths gård eller historiske Kirtland. Det finnes cirka 25 historiske steder i USA og ett utenfor USA – Worcestershires Gadfield Elm møtehus, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges første møtehus i England.

Historiske landemerker, som det er cirka 50 av, består av templer, tabernakler og møtehus som er særegne når det gjelder arkitektonisk eller estetisk verdi.

Til sist, ettersom ikke alle viktige steder kan restaureres, utpeker **historiske markører** – over 100 av dem – andre steder som Kirken ønsker å bevare i siste-dagers-helliges hjerte og erindring. Markører kan også angi områder (som tempeltomten i Far West) hvor det ikke finnes tilstrekkelig informasjon til å restaurere stedet nøyaktig. Det finnes flere titalls historiske markører utenfor USA.

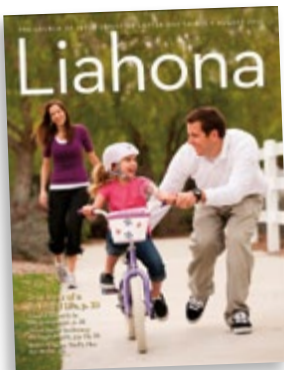
Liahona utvider sitt Internett-tilbud

Kirken arbeider med å forbedre Internett-tilgangen til materiale som er oversatt til andre språk enn engelsk, først og fremst *Liahona*, Kirkens internasjonale tidsskrift.

Målet er at innen utgangen av 2011 skal *Liahona* hver måned det kommer ut på de forskjellige språkene, være tilgjengelig på Internett for medlemmene, både komplett i PDF-format og de forskjellige delene av bladet i rent tekstformat. Dette vil bare bli gjort med blader som er utgitt fra og med april 2011.

Kirken arbeider også for å få til regelmessig Internett-publiserings av Budskap fra Det første presidentskap og Besøkende lærerinnens budskap på 80 språk. Disse budskapene har lenge vært en del av *Liahona* eller blitt utgitt som separate artikler på språk hvor *Liahona* ennå ikke er tilgjengelig.

Fra og med juni 2011-nummeret vil lydinnspillinger av alt materiale som er trykt i *Liahona*, bli lagt ut på

Internett på spansk og portugisisk. I tillegg vil de første fire numrene fra 2011 bli innspilt i etterhånd. Lydversjoner av *Liahona* på andre språk kommer snart.

Det kommer også stadig mer oversatt generalkonferansemateriale på Internett. Til generalkonferansen i april 2011 ble talene oversatt til 92 språk. Lydversjoner av alle disse finnes på conference.lds.org/Liahona utgir en trykt versjon på 33 av disse språkene. Disse er tilgjengelige fra innholdssiden til mai 2011-nummeret av *Liahona* på liahona.lds.org.

Et prosjekt med henblikk på Internett-publiserings av konferansemateriale fra 1990 til i dag på 25 språk er også underveis. Dersom et møte av generalkonferansen ble publisert i Kirkens tidsskrifter på ett av disse 25 språkene fra og med 1990, vil det bli skannet og lagt ut på Internett i PDF- og HTML-format. ■

Kirkens logo publisert på 100 språk

Kirken har nylig lansert sin logo på bosnisk, makedonsk, montegrinsk, persisk, tshiluba og yapesisk, og Kirkens kjennemerke er dermed publisert på over 100 språk.

Prosjektet begynte i desember 1995, da president Gordon B. Hinckley (1910–2008) besluttet at Kirken skulle ta i bruk en ny logo. Logoen ble utformet slik at Frelserens navn var det mest iøynefallende i Kirkens offisielle navn, og den har

blitt oversatt og tilpasset til forskjellige språk siden den gang.

Ettersom Kirkens navn og logo er viktige kjennemerker – og fordi de er registrerte varemerker eller beskyttet på annet vis over hele verden – har Kirken utarbeidet retningslinjer for passende bruk av Kirkens navn og logo.

Lokale enheter kan bruke Kirkens skrevne navn (ikke logoen) når alle følgende betingelser er tilstede:

- Aktiviteten eller funksjonen som navnet forbindes med – for eksempel et nadverdsmøteprogram – offisielt arrangeres av enheten.
- Den lokale kirkeenhetens navn benyttes foran Kirkens navn.
- Skrifttypen ikke imiterer eller minner om Kirkens offisielle logo.

Kirkens offisielle logo skal bare brukes på materiale som er godkjent av Korrelasjonsavdelingen ved Kirkens hovedkvarter, for eksempel følgende:

- Kirkens offisielle publikasjoner og brevpapir
- Misjonærens navneskilt
- Utvendige skilt på møtehus

Logoen skal ikke brukes som et dekorativt element eller som skjermsparer på en datamaskin. Den skal heller ikke brukes på noen privat, kommersiell eller salgsfremmende måte. ■

Nettsted bringer Kirkens butikk til medlemmer over hele verden

Med tilføyelsen av ytterligere tre språk på store.lds.org, har tilgang til Kirkens materiell blitt betydelig forenklet for tusenvis av medlemmer. Nettstedet, som erstatter ldscatalog.com, ble opprinnelig lansert på engelsk, russisk og spansk, men finnes nå også på fransk, tysk og italiensk.

Evangelierelatert materiell – studie-hjelpemidler, musikk, medier, kunst, tempeltøy og andre ressurser – sendes fraktfritt overalt hvor nettstedet er tilgjengelig.

Det foreligger planer om å gjøre store.lds.org tilgjengelig på kinesisk, japansk, koreansk og portugisisk i fremtiden.

Oppdateringer til Gospel Library App

Kirken har lansert oppdateringer til Gospel Library app til Android, iPad og iPhone på mobile.lds.org.

Mens forrige Android-applikasjon bare ga tilgang til noen få hovedpublikasjoner, gir oppdateringen tilgang til Kirkens tidsskrifter, håndbøker m.m.

Oppdateringen til iPad og iPhone gjør det mulig for brukerne å synkronisere notater i Skriftene mellom mobilapplikasjonen og My Study Notebook på LDS.org, slik at man kan se notater, markeringer og merkelapper både på Internett og på en mobil enhet. ■

Atlanta Georgia tempel

Medlemmer markerer Kirkens 50-årsjubileum på Filippinene

For å markere at det var 50 år siden Filippinenes gjeninnvielse for evangeliets forkynnelse møttes tusenvis av medlemmer i Quezon City for å delta i en kulturell forestilling 30. april og en områdekonferanse 1. mai.

19 staver møttes lørdag for å feire den rike kulturarven og Kirkens vekst på Filippinene med sang og dans. Søndag 8. mai møttes medlemmene til en landsdekkende konferanse med lokale ledere og generalautoriteter via satellitt.

USNS Comfort tilbyr hjelp på 12 steder

I april satte USNS *Comfort*, et komplett hospitalskip, seil for 12 steder i Karibien, Sentral-Amerika og Syd-Amerika for å gi helseomsorg og lære opp helsepersonell.

Frivillige fra Kirken, det amerikanske Sjøforsvaret og andre hjelpeorganisasjoner vil gi humanitærhjelp og opplæring i ferdigheter som vil hjelpe mennesker å hjelpe seg selv etter at skipet har seilt videre.

Atlanta tempel åpner dørene etter feiring og gjeninnvielse

Etter en helg med kulturell markering og to innvielsesjesjoner på søndag ved president Thomas S. Monson, åpnet Atlanta Georgia tempel sine dører 3. mai 2011 for vanlig tempelarbeid. I tillegg til president Monson deltok eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum og eldstene Walter F. González og William R. Walker i De sytti på gjeninnvielsen.

Templet, som opprinnelig ble innviet i 1983, stengte 1. juni 2009 for omfattende oppussing. ■

NYE PRODUKTER

DVD om Det gamle testamente lansert på nye språk

DVD-pakken til Det gamle testamente er nå tilgjengelig på 11 språk, og ytterligere 10 er planlagt ferdig om kort tid.

Amerikansk tegnspråk, kantonesisk, engelsk, fransk, tysk, italiensk, mandarin, portugisisk, samoansk, spansk og ukrainsk er tilgjengelig nå, mens dansk, hollandsk, finsk, indonesisk, norsk, russisk, svensk, tagalog, thai og tongansk vil bli tilgjengelig i løpet av året.

DVD-pakken har over 300 visuelle ressurser og 54 filmer som

veileder medlemmer gjennom deres studium av Det gamle testamente, og er tilgjengelig på Kirkens distribusjonssentre eller på store.lds.org.

Trippelkombinasjonen tilgjengelig på samoansk

En samoansk utgave av trippelkombinasjonen – Mormons bok, Lære og pakter, Den kostelige perle og Veiledning til Skriftene, et studiehjelpemiddel, alt innbundet i samme bok – er nå tilgjengelig gjennom distribusjonssentre og på store.lds.org. ■

IDEER TIL FAMILIENS HJEMMEAFTEN

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Dette er noen få eksempler.

“Finn fred i urolige tider”,

side 12: Før du leser artikkelen, kan du gjerne be familien nevne noen konkrete utfordringer de står overfor. Bruk så eldste Malms forslag til å drøfte hvordan vi kan finne fred under prøvelser.

“Tempelordinanser kan besegle en familie for evig”,

side 16: Før du leser artikkelen, kan du gjerne be familien drøfte hva ordet *løfte* betyr. Vurder å lese Lære og pakter 82:10 og snakke om hvorfor det er så viktig å gi og holde løfter til Herren. Mens dere leser artikkelen sammen, kan du gjerne bære vitnesbyrd om hvordan du har blitt velsignet ved å holde pakter.

“Plikt overfor Gud sammen med far”,

side 54: Med inspirasjon fra denne artikkelen kan dere begynne å jobbe med en aktivitet fra Plikt overfor Gud eller Personlig fremgang, selv om dere ikke har tenåringsbarn (dere kan finne materialet på Duty-ToGod.lds.org og PersonalProgress.lds.org). Hvis dere har tenåringsbarn som allerede deltar, kan dere vurdere å la far arbeide med døtre og mor arbeide med sønner.

“Evangeliet vil bli forkynt i hele verden”,

side 64: I tillegg til å leke hukommelsesleken for yngre familiemedlemmer, kan dere synge “Vi er kalt” (*Salmer*, nr. 164). Vurder å lage en familiens misjonsplan med mål som å invitere en familie til en kirkeaktivitet eller å skrive brev til misjonærer som har reist ut fra deres menighet eller gren. ■

KOMMENTARER

En umåtelig velsignelse

Kirken har ingen gren i byen hvor jeg bor, og det er vanskelig å komme gjennom en hel uke uten kontakt med andre medlemmer. Når vi leser en artikkel eller tale i *Liahona*, føler vi imidlertid at vedkommende som skrev det, taler direkte til oss. Å ha profetens ord i vårt hjem er en umåtelig velsignelse. På denne måten føler vi en sterk tilknytning til Kirken selv om vi fysisk er langt fra et møtehus.

Fábio André Haab, Brasil

Rådene utvikler styrke og tro

Takk for den store velsignelse som tidsskriftet er – hver måned finner jeg budskap som gjør dypt

inntrykk på meg. Rådene vi får fra medlemmene av De tolv apostlers quorum, gir meg styrke og fyller min ånd med tro.

Dorris Cantor, Honduras

En kanal til svar

Ett av mine mål er å lese *Liahona* hver måned. Hver del av bladet hjelper meg å bli mer lik Jesus Kristus. Det er en av kanalene Herren besvarer mine bønner gjennom. ■

Gilberto Júnior de Paula Rodrigues, Brasil

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet.

TEMPLETS VELSIGNELSER NÅ OG FOR EVIG

Av Stacy Vickery

Jeg husker jeg så bilder av templet helt fra jeg var veldig liten. Selv om jeg var for ung til å forstå templets velsignelser, visste jeg at jeg ønsket å dra dit en dag. I Unge kvinner begynte jeg å forstå velsignelsene man ville få fra templet. På den tiden var min familie mindre aktiv, og jeg ba hver dag om at vi kunne bli beseglet som en evig familie.

Høsten 1993, to uker før jeg fylte 18, reiste min familie virkelig til templet. Jeg husker følelsen jeg hadde i Provo Utah tempel da jeg sammen med mine foreldre og søsken ble en evig familie. Da jeg forlot templet den dagen, trodde jeg at jeg forsto velsignelsene det ga meg.

To år senere, sommeren 1995, ble jeg forlovet, og derfor dro jeg til templet for å motta min begavelse. Så fantastisk det var å motta en til av templets velsignelser! Tre dager etter at jeg hadde mottatt min begavelse, ble jeg beseglet til min mann for tid og all evighet i Manti Utah tempel. Jeg innså da at det var enda en velsignelse jeg tidligere ikke hadde erfart – min mann og jeg kunne være en evig familie. Igjen trodde jeg at jeg hadde mottatt alle templets velsignelser.

Seks år etter at vi giftet oss, fant vi ut at familien skulle forøkes. Vi gledet oss til å oppdra sønnen vår og undervise ham i evangeliet. Men etter 24 ukers svangerskap ble vår lille gutt født, og han kjempet for livet. Etter bare åtte uker vendte han tilbake til sin

Jeg har fått bedre forståelse av templets velsignelser etter hvert som mitt behov for dem har blitt større.

himmelske Fader. Da jeg holdt ham for siste gang, forsto jeg enda en av templets strålende velsignelser: Vår sønn var blitt født i pakten og kunne være vår for evig.

Atten måneder etter vår sønns død fikk vi en telefon fra LDS Family Services som fortalte at en ung kvinne hadde valgt å plassere sitt spebarn hos oss. Vi visste at vi ikke kunne få flere biologiske barn, så vi kunne ikke ha blitt mer begeistret.

Da vår lille pike var seks måneder gammel, ble adopsjonen endelig avgjort, og vi tok henne med til templet for å bli beseglet til oss. Fire år etter at vår lille pike ble en del av vår familie, valgte en annen ung kvinne oss som foreldre for en søt, liten gutt. Igjen fikk vi den velsignelse å ta med oss et seks måneder gammelt barn til templet. Jeg kommer aldri til å glemme hva jeg følte da jeg så mine barn, helt i hvitt, i templet sammen med min mann og meg for å bli beseglet til oss for evigheten.

Nå innser jeg at jeg ikke forsto alle velsignelsene templet kunne gi meg, da jeg var i Unge kvinner eller da jeg ble beseglet til min mann, og ikke engang da vår sønn døde. Og selv om jeg er oppmerksom på mange flere velsignelser enn i tidligere år, forstår jeg nå at templet er et sted for *evige* velsignelser, velsignelser vi mottar i dette liv og i evigheten. Noen kan vi lett forstå i dag, og andre vil lære oss, styrke vårt vitnesbyrd og hjelpe oss til en dag å nå vårt evige hjem.

Templet er et sted for fred og trøst, glede og fornyelse. Jeg er mer takknemlig enn noensinne for templet og ber om at jeg, når jeg kommer dit igjen, kan fortsette å lære og verdsette templets velsignelser. ■

Kirtland Reflections, av Al Rounds

Påskesøndag 3. april 1836 trakk Joseph Smith og Oliver Cowdery seg tilbake til talerstolen i det nylig innviede Kirtland tempel og knelte i bønn. Etterpå viste Jesus Kristus seg for dem og sa:

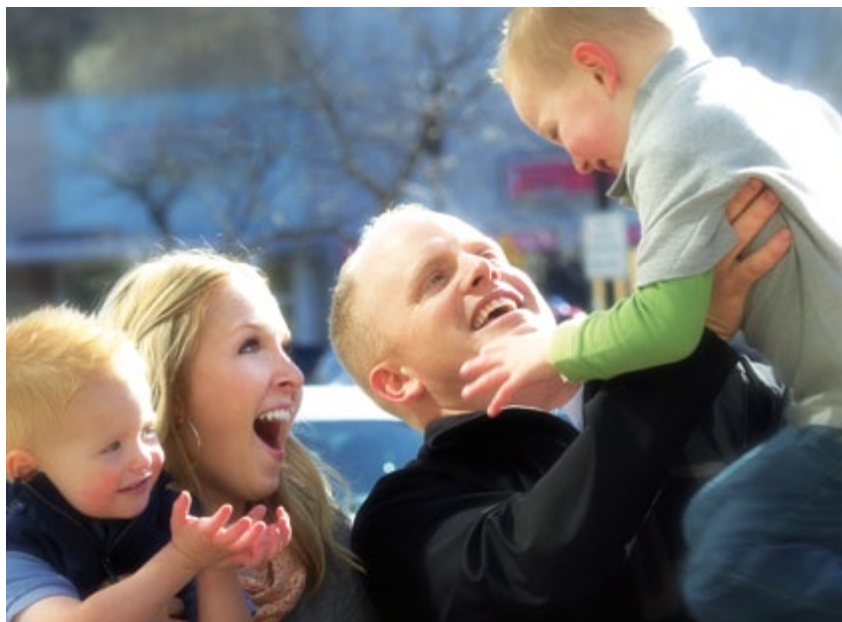
«Jeg er den første og den siste og den levende. Jeg er den som ble ihjelslått; jeg er deres talsmann hos Faderen.

Se, deres synder er dere tilgitt, dere er rene for meg, derfor, løft deres hoder og fryd dere.

La deres brødres hjerter fryde seg, og la hele mitt folks hjerter fryde seg, de som med sin styrke har bygget dette hus til mitt navn.

For se, jeg har godtatt dette hus, og mitt navn skal være her, og jeg vil åpenbare meg for mitt folk i barmhjertighet i dette hus ...

Og ryktet om dette hus skal nå ut til fremmede land, og dette er begynnelsen til den velsignelse som skal bli utøst over mitt folks hoder. Slik er det. Amen» (L&P 110:4–7, 10).

«Hvis vi etterlever lovene som angår celestialet ekteskap, vil vi sammen med vår ektefelle og vår familie bli i stand til å oppleve litt av himmelen på jorden,» forklarer eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum. «Og når vi etterlever disse lovene, praktiserer vi de samme lover som blir praktisert i himmelen.» Se «Litt himmel på jorden», side 22.